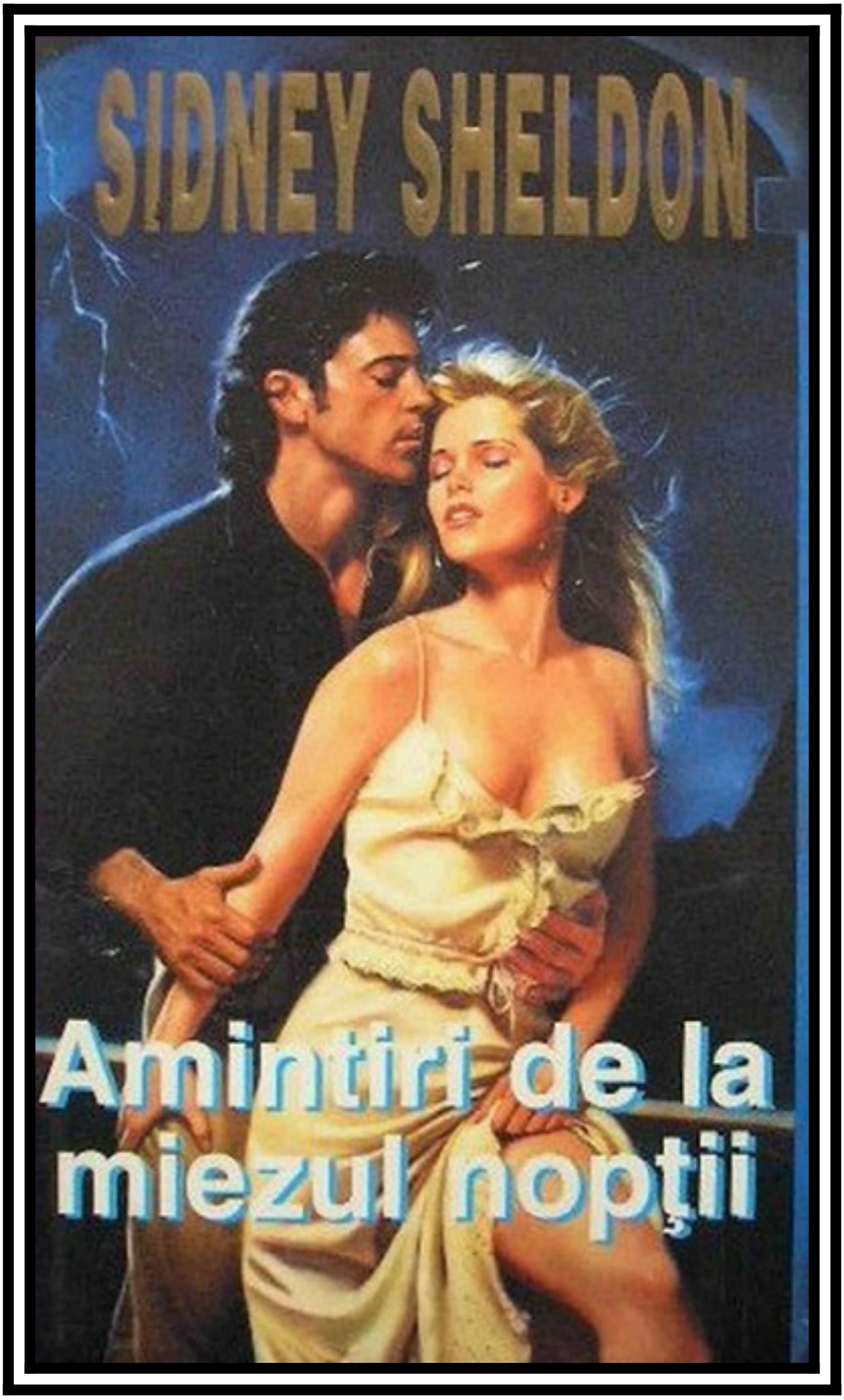
SIDNEY SHELDON
Amintiri de la miezul nopţii

Sidney Sheldon

Amintiri de la miezul nopții

Traducere de Gicuța Nistor Cobuz

București – 1995

Memories Of Midnight
Sidney Sheldon

Amintiri de la miezul nopţii

Pentru Alexandra,
cu dragoste.

Nu-mi cânta cântece la lumina zilei,
Pentru că soarele este duşmanul îndrăgostiţilor,
Cântă-mi în schimb despre umbrele întunericului
Şi despre amintirile de la miezul nopţii.

SAPPHO

Prolog

Kowloon - mai 1949

— Trebuie să pară un accident. Crezi că te descurci?

Era o insultă. Simţea cum îi creşte furia. Aceasta era o întrebare pe care o puneai unui amator cules de pe stradă. Era tentat să-i răspundă cu sarcasm: *Oh, cred că mă descurc. Aţi prefera un accident în casă?*

Pot aranja ca ea să-şi rupă gâtul căzând de pe scări.

Ca şi dansatoarea din Marsilia. Sau se poate îmbăta şi îneca în baie. Ca şi moştenitoarea din Gstaad. Sau ar punea lua o supradoză de heroină. Scăpase de trei în felul acesta. Sau ar putea adormi în pat cu o ţigară aprinsă. Ca şi detectivul suedez la L'Hotel, pe malul stâng al Senei. Sau poate că aţi prefera un accident în afara casei? Pot aranja un accident de circulaţie sau prăbuşirea unui avion sau dispariţia pe mare.

Dar nu a spus nimic din toate aceste lucruri, pentru că, de fapt, se temea de bărbatul din faţa lui. A auzit despre el prea multe poveşti care te îngheţau şi avea toate motivele să le creadă. Nu spuse decât:

— Da, domnule, pot aranja un accident. Nu va şti nimeni.

Chiar în momentul în care a rostit cuvintele, i-a trecut prin minte gândul: *El ştie că eu ştiu*. Însă a aşteptat reacţia bărbatului.

Erau la etajul al doilea al unei clădiri din oraşul cetate Kowloon, construit în 1840 de un grup de chinezi pentru a se apăra de barbarii britanici. Zidurile cetăţii au fost bombardate în al doilea război mondial, dar mai erau şi alte ziduri care-i ţineau departe pe intruşi: bande de cuţitari, drogaţi şi perverşi mişunau ca iepurii pe străzile întortocheate şi prin gangurile clădirilor promiscue. Turiştii erau avertizaţi să ocolească aceste locuri; nici chiar poliţia nu se aventura pe strada Tung Tau Tsuen sau la periferiile oraşului.

Dincolo de fereastră se auzeau zgomotul străzii şi strigătele în

amalgamul de limbi ale locuitorilor oraşului cetate.

Bărbatul îl studia cu ochii îngheţaţi şi tăioşi. Vorbi într-un târziu:

— Foarte bine. Te voi lăsa să alegi singur metoda.

— Da, domnule. Este persoana aici, în Kowloon?

— La Londra. Se numeşte Catherine. Catherine Alexander.

O limuzină urmată de o a doua maşină în care se aflau două gărzi de corp înarmate l-au dus pe străin la Casa Albastră din Lascar Row, în cartierul Tsim Sha Tsui. Casa Albastră era frecventată numai de anumiţi oameni, persoane foarte importante. Şefi de state, stele de cinema şi preşedinţi de corporaţii erau clienţii acestui lăcaş. Directorul se mândrea cu discreţia pentru care era cunoscut stabilimentul pe care-l conduce. Cu zece ani în urmă, una dintre tinerele care lucrau aici a discutat cu un reporter despre unii clienţi, iar în dimineaţa următoare a fost găsită în portul Aberdeen, cu limba tăiată. La Casa Albastră se vindea orice: virgine, băieţi, lesbiene, animale, bărbaţi. Era singurul loc cunoscut de străin, unde se mai practica arta Ishinpo, care data din secolul al zecelea. Casa Albastră era un Corn al Abundenţei pentru plăcerile interzise.

De data aceasta bărbatul a comandat gemenii.

Erau doi tineri cu trăsături plăcute, trupuri incredibil de frumoase şi lipsiţi total de inhibiţii. Îşi aminti ultima oară când a fost aici - mâinile cu mângâieri blânde, gurile fierbinţi care i-au încălzit trupul. Simţea deja începutul unei erecţii.

— Am ajuns, domnule.

*

* *

După trei ore, mulţumit şi satisfăcut, străinul a comandat şoferului să pornească spre Mody Road.

Privea prin parbriz luminile strălucitoare ale oraşului care nu dormea niciodată. Chinezii îi spuneau Gau-lung - Nouă Dragoni - iar străinul îşi imagina acum cei nouă dragoni înlănţuind oraşul cu cele nouă capete, devorându-i pe cei slabi şi netrebnici. Dar el nu ea nici slab, nici netrebnic.

*

* *

Au ajuns la Mody Road.

Preotul taoist care-l aştepta aici părea decupat dintr-un pergament antic, îmbrăcat în roba orientală, cu barbă albă, scurtă şi ţepoasă.

— Jou Sahn.

— Jou Sahn.

— Gei do chin?

— *Yat-chihn - Jou.*

Preotul a închis ochii într-o rugă tăcută, mişcând între degete un fel de mătănii. Cana de lemn din faţa lui s-a umplut cu beţişoare care tremurau. Un beţişor a căzut şi celelalte au încetat să mai tremure. La fel de tăcut, preotul taoist şi-a consultat cărţile, apoi s-a întors spre vizitatorul său. Vorbea într-o engleză poticnită:

— Zeii spun că în curând vei scăpa de un duşman periculos.

Bărbatul tresări încântat. Era prea inteligent să nu ştie că antica artă Chim era o superstiţie, dar tot pentru că era inteligent, nu o ignora. Pe urmă, astăzi era o zi de bun augur - era Sfântul Constantin, ziua lui.

— Zeii te-au binecuvîntat cu *Gunf Shui*.

— *Do Jeh.*

— *Hou Wah*.

După alte cinci minute, străinul era din nou în limuzină, în drum spre Kai Tak, aeroportul din Hong Kong, unde avionul său personal aştepta să îl ducă la Atena.

Unu

Ioannina, Grecia - iulie 1948

Se trezea ţipând în fiecare noapte, de fiecare dată din pricina aceluiaşi vis. Era în mijlocul unui lac, pe o furtună îngrozitoare, iar un bărbat şi o femeie se străduiau să o scufunde în apa îngheţată a lacului, să o înece. De fiecare dată se trezea înspăimântată, sufocată şi udă de transpiraţie.

Nu ştia cine este ea acum, nu avea nici o amintire din trecut. Vorbea englezeşte - dar nu ştia din ce ţară vine, cum a ajuns în Grecia, dar mai ales nu ştia cum a ajuns în micul lăcaş al Carmelitelor care o adăposteau.

Pe măsură ce trecea timpul, avea flashuri de memorie, scurte şi efemere imagini care veneau şi dispăreau în fracţiuni de secundă prea repede pentru a le înţelege, pentru a le analiza. Veneau în cele mai neaşteptate momente, o luau pe nepregătite şi o aruncau în cea mai disperată confuzie.

La început a pus întrebări. Călugăriţele Carmelite orau bune şi înţelegătoare, dar făceau parte dintr-un ordin al tăcerii şi singura căreia i se permitea să vorbească era Maica Theresa, bătrâna şi fragila Maică Superioară.

— Ştiţi cine sunt eu?

— Nu, copila mea, spunea Maica Theresa.

— Cum am ajuns aici?

— La poalele acestui munte este un sat, numit Ioannina. Anul trecut, în timpul unei furtuni, tu erai pe lac, într-o barcă. Barca s-a scufundat, dar din mila Domnului, două dintre surorile noastre te-au. Văzut şi te-au salvat. Te-au adus aici, în mănăstirea noastră.

— Dar... de unde veneam eu înainte de această întâmplare?

— Îmi pare rău, copila mea, nu am de unde să ştiu.

Nu s-a mulţumit numai cu atât. A continuat să întrebe:

— Nu a întrebat nimeni de mine? Nu a încercat nimeni să mă găsească?

Maica Theresa clătina neputincioasă din cap.

- Nimeni.

Ar fi vrut să urle de disperare. A continuat să pună întrebări.

— Ziarele... ziarele trebuie să fi scris despre dispariţia mea?!

— După cum ştii, nouă nu ni se permite nici o formă de comunicare cu lumea exterioară. Trebuie să acceptăm voinţa Domnului, copila mea. Trebuie să-i mulţumim pentru mila Lui. Eşti în viaţă.

Atât a reuşit să obţină de la călugăriţă. La început a fost prea bolnavă pentru a se preocupa de astfel de lucruri, dar încet, pe măsură ce treceau lunile, şi-a recăpătat puterea şi sănătatea.

Când a fost în stare să se ridice şi să meargă, îşi petrecea zilele îngrijind grădina plină de flori a mănăstirii - un curcubeu de culori în lumina incandescentă care scălda coasta Greciei, lumină celestă şi translucidă, tulburată uşor de briza blândă, care aducea aroma de lămâi şi viţă de vie.

Atmosfera era senină şi calmă şi totuşi ea nu-şi găsea liniştea. *Sunt pierdută*, gândea ea*, şi nimănui nu-i pasă de mine. De ce? Am făcut ceva îngrozitor? Cine sunt eu? Cine sunt? Cine sunt?*

Frânturile de imagini continuau să vină pe nepregătite, fără nici un înţeles. Într-o dimineaţă s-a trezit brusc - era într-o cameră, cu un bărbat dezbrăcat lângă ea. A fost un vis? A fost ceva ce i s-a întâmplat în trecut? Cine era bărbatul acela? Cineva cu care s-a căsătorit ea? A avut un soţ? Nu avea verighetă. De fapt nu avea nimic, decât veşmântul negru al Ordinului Carmelitelor, pe care i l-a dat Maica Theresa şi o broşă, o pasăre minusculă din aur, cu ochi de rubin şi aripile întinse în zbor.

Era o anonimă, o străină care trăia printre străini.

Nu avea pe nimeni să o ajute, nu avea un medic psihiatru care să-i spună că mintea ei a fost atât de traumatizată, încât putea rămâne integră numai dacă uita pentru totdeauna trecutul îngrozitor.

Dar imaginile continuau să vină, din ce în ce mai iuţi. I se părea că mintea ei s-a transformat dintr-o dată într-un uriaş joc de cuburi dezordonat, din care lipsea mereu câte o imagine. Bucăţile existente nu aveau nici un înţeles. A văzut în minte un studio enorm de filmare, plin cu bărbaţi în uniforme. Parcă se turna un film. *Am fost actriţă?* Nu, ea părea să supravegheze*. Ce să supravegheze?*

Un soldat i-a dat un buchet de flori. *Trebuie să le plăteşti tu,* râdea omul.

După două nopţi a avut un vis cu acelaşi bărbat.

Parcă îşi lua rămas bun de la el, pe un aeroport şi s-a trezit din somn plângând pentru că îl pierdea pe bărbatul acela.

După acest vis nu şi-a mai găsit liniştea. Nu, acestea nu era doar vise,

erau crâmpeie din viaţa ei, din trecutul ei. *Trebuie să aflu cine am fost. Cine sunt.*

Şi, pe neaşteptate, într-un miez de noapte, un nume a ieşit din abisurile subconştientului său.

Catherine. Mă numesc Catherine Alexander.

Doi

Atena, Grecia

Imperiul lui Constantin Demiris nu se putea localiza pe o hartă şi totuşi el conducea un imperiu de cinci ori mai mare şi mai puternic decât multe ţări ale lumii. Era unul din cei doi sau trei cei mai bogaţi oameni din lume şi avea o putere incalculabilă. Nu avea un titlu sau poziţie oficială, dar în mod curent vindea şi cumpăra prim- miniştri, cardinali, ambasadori şi regi. Tentaculele lui Demiris erau pretutindeni, se ţeseau în zeci de ţări. Era un bărbat misterios, cu o minte strălucită şi incisivă, cu un fizic izbitor - puţin peste înălţimea medie, piept rotund şi umeri laţi. Avea tenul închis, nasul drept, grecesc şi ochii negri de culoarea măslinei. Avea faţa unei păsări de pradă, un vultur. Când îşi dădea osteneala, Demiris putea fi extrem de plăcut. Vorbea opt limbi străine şi era un povestitor renumit. Avea una dintre cele mai impresionante colecţii de artă din lume, o flotilă de avioane personale, zeci de apartamente, castele şi vile răspândite în întreaga lume. Aprecia frumosul, iar femeile frumoase i se păreau irezistibile. Avea reputaţia unui amant de clasă, iar escapadele lui romantice erau la fel de pitoreşti, ca şi aventurile lui financiare.

Constantin Demiris se mândrea cu faptul că este patriot - steagul grec, alb-albastru, se ridica pe vila de la Kolonaki sau la Psara, insula lui privată - dar Demiris nu-şi plătea taxele. Nu se simţea obligat să se conformeze regulilor aplicate oamenilor de rând. În venele lui curgea *Ichor* - sângele zeilor.

*

* *

Aproape orice persoană venea la Demiris, dorea ceva de la el: finanţarea unui proiect de afaceri; o donaţie pentru o operă de caritate; sau pur şi simplu

puterea pe care i-o dădeau prieteniile lui. Lui Demiris îi plăcea să descifreze scopurile ascunse ale oamenilor, pentru că rareori erau făţişe. Mintea lui analitică era sceptică la adevărul de suprafaţă şi prin urmare el nu credea nimic din ceea ce i se spunea, nu avea încredere în nimeni. Motto-ul său era: „Ţine-ţi prietenii aproape, dar duşmanii şi mai aproape" Reporterilor care i-au relatat viaţa, le-a permis să vadă numai farmecul şi geniul omului sofisticat, al omului de lume. Nimeni nu avea nici un motiv să suspecteze că sub această faţadă plăcută se ascundea un criminal, un răzbunător până la sânge, un om al cărui instinct se repezea direct la vena jugulară.

Era neiertător şi nu uita niciodată nimic. Pentru anticii greci *dikaiosini*, justiţie, era adesea sinonim cu *ekdikisis*, răzbunare, iar pe Demiris îl obsedau amândouă. Îşi amintea fiecare jignire şi aceia care au fost destul de neinspiraţi să-i fie duşmani, au fost răsplătiţi cu vârf şi îndesat. Nu au ştiut niciodată acest lucru, pentru că mintea matematică a lui Demiris născocea scheme exacte pentru a-i răsplăti, elaborând cu răbdare capcane, ţesând pânza de păianjen în care erau prinşi şi distruşi duşmanii lui.

Petrecea ore întregi săpând abisurile în care cădeau duşmanii săi. Îşi studia cu atenţie victimele, le analiza personalităţile, le cântărea puterea şi slăbiciunile.

Într-o seară, la un dineu, Demiris a auzit un producător de film referindu-se la persoana lui cu cuvintele „Grecul acela alunecos". Demiris nu s-a grăbit să-i răspundă. Doi ani mai târziu, producătorul a semnat un contract cu participare internaţională pentru un film, iar rolul principal l-a primit o actriţă de renume. În această producţie producătorul a investit toţi banii săi. Demiris a aşteptat până când s-a filmat jumătate de film şi apoi a convins-o pe actriţa principală să-l abandoneze pe producător pentru o plimbare pe yachtul lui.

— Va fi ca în luna de miere, i-a spus Demiris actriţei.

Şi a fost ca în luna de miere, atâta doar că nu a existat şi o căsătorie. Filmul a fost abandonat, iar producătorul a dat faliment.

Puţini erau aceia cu care Demiris nu şi-a încheiat conturile prin jocurile sale periculoase, dar el nu se grăbea. Îi plăcea să anticipeze, să plănuiască şi apoi să execute. În ultimul timp nu mai avea duşmani, pentru că nimeni nu-şi permitea să-i fie duşman; de aceea schemele lui se reduceau la cei din trecut.

Dar conceptul de *dikaiosini* pe care-l avea Demiris era ca un cuţit cu două tăişuri. Aşa cum nu uita niciodată ofensele, el nu uita nici favorurile. Un pescar sărac, care i-a dat adăpost pe când era tânăr şi fără bani, era acum proprietarul unei flote de vapoare de pescuit. O prostituată, care l-a hrănit şi l-a îmbrăcat când era tânăr şi nu avea cu ce plăti, a moştenit în mod misterios un imobil cu apartamente de închiriat, iar femeia nu a ştiut niciodată cine este

binefăcătorul ei.

*

* *

Demiris era fiul unui hamal din portul Pireu. Avea paisprezece fraţi şi surori, iar în casa lor nu a fost niciodată suficientă mâncare pe masă.

De mic copil, Demiris a arătat înclinaţii deosebite pentru afaceri. Câştiga bani făcând tot felul de lucruri după orele de şcoală, iar la şaisprezece ani avea destui bani să deschidă o tavernă cu hrană caldă pentru hamalii din port. Şi-a găsit un partener mai în vârstă decât el. Afacerea era rentabilă, iar partenerul l-a trişat şi l-a alungat pe Demiris. I-au trebuit zece ani pentru a-l distruge pe omul acela, dar a făcut-o.

Tânărul ardea de o ambiţie nestăpânită. Nopţile stătea treaz, cu ochii strălucind în întuneric şi se gândea, *voi fi bogat. Voi fi cunoscut. Într-o zi veţi şti cu toţii cine sunt eu!* Era singurul gând cu care adormea. Habar nu avea cum o va face, ştia doar că într-o zi acest lucru se va întâmpla.

*

* *

În ziua în care Demiris a împlinit şaptesprezece ani, a citit din întâmplare un articol despre câmpurile petrolifere din Arabia Saudită şi în acel moment s-a deschis pentru el o uşă magică. S-a dus direct la tatăl său:

— Plec în Arabia Saudită. Vreau să muncesc în cîmpufile petrolifere.

— *Too-sou!* Dar ce ştii tu despre câmpurile petrolifere?

— Nimic, tată, dar voi învăţa.

După încă o lună, Constantin Demiris pleca de acasă.

*

* *

Trans-Continental Oil Corporation îi obliga pe angajaţii săi de pretutindeni să semneze un contract de angajare pe doi ani, dar pentru Demiris acest lucu nu avea nici o importanţă. Plănuise să stea în Arabia Saudită atâta timp cât îşi va face o avere. Îşi imaginase o aventură strălucită şi misterioasă, pe un pământ exotic, cu femei exotice şi cu aur negru ţâşnind de pretutindeni din pământ. Realitatea a fost un adevărat şoc.

Într-o dimineaţă de vară, Demiris sosea la Fadili, un cimp petrolifer din mijlocul deşertului, unde nu se găseau decât câteva clădiri sumbre din piatră, înconjurate de *barastis*, colibe acoperite cu vreascuri. Erau peste o mie de lucrători necalificaţi, cei mai mulţi dintre ei fiind saudiţi. Femeile care apăreau ocazional pe potecile întortocheate şi prăfuite erau îmbrăcate din cap până-n picioare în negru.

*

* *

Demiris a intrat în clădirea unde-şi avea biroul J.J.McIntyre, directorul de personal. McIntyre l-a privit curios pe tânărul care a intrat în biroul său.

— Vasăzică, ai fost angajat, eh?

— Da, domnule.

— Ai mai făcut vreodată astfel de munci, fiule?

Pentru o fracţiune de secundă Demiris a fost tentat să mintă.

— Nu, domnule.

McIntyre îi zâmbi ironic.

— O să-ţi placă la nebunie aici. Eşti la un milion de mile de nicăieri, mâncarea este proastă, nu te poţi atinge de nici o femeie, dacă nu vrei să fii castrat şi nu ai nimic de făcut noaptea. Dar se plăteşte bine, aşa-i?

— Am venit să învăţ, spuse Demiris cu entuziasm.

— M´da? Atunci să-ţi spun ce ar trebui să înveţi mai întâi, şi încă foarte repede. Te afli într-o ţară musulmană. Asta înseamnă viaţă fără alcool. Oricine este prins că fură îşi pierde mâna dreaptă. Dacă este prins a doua oară i se taie şi mâna stângă. A treia oară i se taie un picior. Dacă omori pe cineva, eşti decapitat.

— Nu am de gând să omor pe nimeni, domnule.

— Aşteaptă numai, mârâi McIntyre, abia ai ajuns.

*

* *

Locul de muncă erau un adevărat Turn Babel. Erau oameni din zeci de ţări, care vorbeau fiecare în limba lui maternă, Demiris avea ureche bună şi învăţa repede limbile străine. Oamenii munceau să construiască drumuri în deşertul neprietenos, construiau case, instalau echipamente electrice, linii de comunicaţii telefonice, făceau magazine, aduceau provizii de hrană şi apă, proiectau sisteme de drenaj, organizau sistemul de asistenţă medicală şi tânărului Demisis i se părea că fac o mie de alte lucruri foarte importante. Munceau la temperaturi de peste o mie de grade Fahrenheit, sufereau din cauza insectelor şi ţânţarilor, se îmbolnăveau de dezinterie şi friguri. Dar chiar şi aici, în inima deşertului, exista o ierarhie socială. În vârful scalei erau oamenii pe care muncitorii îi numeau „scrobiţii", iar funcţionarii erau numiţi „coate lustruite".

Aproape toţi cei ce se ocupau de forările propriu-zise, geologi, supraveghetori de sonde, ingineri şi chimişti, erau americani, pentru că sonda de petrol a fost descoperită în Statele Unite şi americanii ştiau şă o folosească. Tânărul Demiris şi-a pus în gând să se împrietenească cu toţi. Petrecea aproape tot timpul pe lângă forori şi punea mereu multe întrebări. Stoca

informaţiile, le absorbea aşa cum nisipul însetat absorbea apa. A observat că se foloseau două metode de forare.

S-a apropiat de un muncitor care muncea lângă o sondă de 130 de picioare.

— Mă tot întreb de ce sunt două metode de forare.

Omul i-a explicat.

— Ei bine, fiule, una este pe cablu, cealaltă pe rotativă. În ultima vreme folosim mai mult rotativele. Sunt identice toate.

— Da?

— Da. Pentru fiecare trebuie să ridici o schelă, ca aceasta, pentru a ridica echipamentul care va fi coborât în puţ. Privi chipul dornic de cunoaştere al tânărului. Nu ştii de ce se numeşte derrick - schelă, nu?

— Nu, domnule.

— Derrick este numele unui renumit călău din secolul al XVII-lea.

— Înţeleg!

— Forarea cu cablu se foloseşte de multe secole.

Acum multe sute de ani, chinezii o foloseau pentru a săpa fântâni. Făceau o gaură în pământ, ridicând o greutate de un cablu şi lăsând-o să lovească în pământ. Aşa se dislocau straturile de pământ. Dar acum, opzeci şi cinci la sută din puţuri se sapă cu rotativa.

Omul îşi văzu mai departe de muncă.

— Vă rog să mă iertaţi, cum funcţionează metoda forării cu rotativă?

Omul se opri din nou.

— În loc să disloci straturile de pământ, le sapi! Adică le forezi. Vezi aici? În mijlocul sondei este un burghiu mobil, care este rotit de motor. Pe măsură ce înaintează, trage după sine şi o ţeava.

— Pare simplu, nu?

— Este mai compicat decât pare. Trebuie să găseşti un mijloc de a îndepărta pământul rămas după excavare. Trebuie să separi apa şi gazele din puţ.

— Dacă sapă atât de mult, nu se toceşte cuţitul rotativei?

— Ba da. Atunci trebuie să scoţi tot echipamentul şi să laşi numai conducta în puţ. Vrei să fi foror?

— Nu, domnule, dar am de gând să cumpăr câteva sonde.

— Felicitări. Acum mă laşi să muncesc?

*

* *

Într-o dimineaţă Demiris a urmărit instalarea unei sonde la un puţ. A văzut că, în loc să sape adânc în pământ, cuţitul muşca din pereţii laterali şi

scotea la suprafaţă pietrele.

— De ce face asta? întrebă Demiris un muncitor.

Bărbatul se opri din muncă şi ridică o sprânceană.

— Face fortificarea pereţilor laterali. Pietrele scoase se trimit la analiză să vedem dacă au petrol în compoziţie.

— Înţeleg.

*

* *

Când totul mergea bine, Demiris auzea petroliştii strigând:

— Mă mut la dreapta, ceea ce însemna că mai sapă un puţ.

Demiris a observat că în pământ sunt săpate zeci de gropi mai mici.

— De ce le săpaţi? A întrebat tânărul curios.

— Acestea sunt puţuri de prospectare. Ele ne spun ce se află dedesubt. Compania economiseşte o mulţime de timp, dar mai ales bani cu ele.

— Înţeleg.

Tânărul era fascinat, iar întrebările nu mai conteneau.

— Vă rog să mă iertaţi, de unde ştiţi unde să foraţi?

— Avem o mulţime de geologi, care măsoară grosimea straturilor şi studiază probele de pământ.

Mai avem şi sondele cu frânghie...

— Vă rog să mă iertaţi, ce sunt sondele cu frânghie?

— Un fel de burghie. Când...

*

* *

Constantin Demiris muncea de dimineaţa până la apusul soarelui, cărând echipamente în arşiţa deşertului, curăţind echipamentul, conducând camioane prin fumul gros al puţurilor care ardeau. Ardeau zi şi noapte, intoxicând aerul şi făcându-l de nerespirat.

J.J.McIntyre îi spusese adevărul. Mâncarea era proastă, condiţiile de viaţă erau oribile, iar noaptea nu aveai nimic de făcut. Mai rău decât atât. Demiris simţea că fiecare por îi este plin de fire de nisip. Deşertul era viu şi nu puteai scăpa în nici un fel de el. Nisipul intra în baraca lui, îi intra prin haine, îi intră în pori, simţea că înnebuneşte. Şi apoi a fost şi mai rău.

A început *shamalul.* Furtunile de nisip răvăşeau totul în fiecare zi, luni de zile, un vânt cumplit urla, bătea cu o asemenea intensitate încât oamenii nu se mai puteau ţine pe picioare, îi înnebunea.

Demiris privea pe fereastra barăcii lui nisipurile răscolite de vânt.

— Şi noi muncim pe vremea asta?

— Cred şi eu, Charlie. Nu suntem în staţiune de odihnă.

Se descoperea petrol peste tot în jurul lor. A fost descoperit un nou câmp petrolifer la Abu Hadriya şi altul la Qatif şi altul la Harad, iar muncitorii erau mai ocupaţi ca niciodată.

*

* *

Au sosit doi străini. Un geolog englez cu soţia sa.

Henry Potter era un bărbat de vreo şaizeci de ani, iar soţia lui, Sybil avea cam trezeci de ani. Într-un alt decor, pe Sybil, ai fi descris-o ca pe o femeie obeză, cu o voce ascuţită, extrem de neplăcută. În Fadili, Sybil era o frumuseţe răpitoare. Pentru că Henry Potter era mai tot timpul plecat în prospecţiuni, soţia lui stătea foarte mult timp singură.

Tânărului Demiris i-a revenit sarcina să o ajute să se mute în noua lor locuinţă.

— Este cel mai mizerabil loc pe care l-am văzut în viaţa mea, se plângea Sybil Potter. Henry mă târăşte mereu după el prin cele mai nenorocite locuri. Nu ştiu de ce accept aşa ceva.

— Soţul dumneavoastră face o muncă extrem de importantă, o asigură Demiris.

Femeia îi aruncă tânărului atrăgător o privire şireată.

— Soţul meu nu face toate muncile pe care ar trebuie să le facă. Înţelegi ce vreau să spun?

Demiris înţelegea foarte bine ce dorea ea să spună.

— Nu, doamnă.

— Cum te cheamă?

— Demiris, doamnă. Constantin Demiris.

— Cum te strigă prietenii?

— Costa.

— Ei bine, Costa, cred că noi doi vom deveni foarte buni prieteni. Se vede cât de colo că nu avem nimic în comun cu nenorociţii de aici, nu?

— Nenorociţi?

— Ştii tu, străinii ăştia de aici.

— Trebuie să mă întorc la muncă, se grăbi Demiris să scape de ea.

În următoarele câteva săptămâni, Sybil Potter a găsit tot felul de pretexte să trimită după tânărul cel chipeş.

— Henry a plecat din nou azi dimineaţă, i-a spus ea într-o zi. A plecat să-şi facă păcătoasele de prospecţiuni, adăugă frustrată. Ar trebui să sape mai mult pe-acasă.

Demiris nu i-a răspuns. Geologul era un om foarte important în companie şi Demiris nu avea de gând să se încurce cu nevastă-sa şi să-şi pună în pericol

slujba. Nu era sigur de ce, dar ştia că într-un fel sau altul această slujbă va fi paşaportul spre tot ce a visat până acum. Petrolul era viitorul omenirii, iar el era hotărât să îşi ia partea lui.

*

* *

Într-un miez de noapte, Sybil Potter a trimis după el. Demiris a venit la baraca lor şi a ciocănit în uşă.

— Intră, o auzi pe Sybil, care era îmbrăcată într-o cămaşă de noapte prin care se vedeau toate formele.

— Eu... aţi vrut să mă vedeţi, doamnă?

— Da, intră Costa. Uite, veioza asta nu funcţionează.

Demiris îşi feri privirea şi se îndreptă spre lampa cu pricina, începând să o studieze.

— Nu are bec... dar simţind trupul care se freca de el, continuă... doamnă Potter...

Buzele ei erau pe buzele lui şi trupul femeii îl împingea spre pat. După aceea Demiris nu s-a mai putut controla. Nu ştia când s-a dezbrăcat, ştia doar că o auzea strigând fericită:

— Aşa! Ah, da, aşa! Dumnezeule, de când...! Oh, dragule, cât te iubesc!

Într-un târziu l-a cuprins frica. *Ce naiba am făcut? Dacă află Potter sunt un om terminat.*

Citindu-i parcă gândurile, Sybil îi spuse:

— Acesta va fi micul nostru secret, dragule, nu?

*

* *

Micul lor secret a durat şi în următoarele câteva luni. Demiris nu putea sub nici o formă să o evite şi pentru că soţul ei era mai tot timpul plecat, Demiris nu găsea nici o scuză să nu se culce cu ea. Lucrurile s-au încâlcit şi mai tare după ce Sybil Potter s-a îndrăgostit la nebunie de ei.

— Eşti prea bun să munceşti într-un asemenea loc, dragule. Noi doi vom pleca înapoi în Anglia.

— Casa mea este în Grecia.

— Nu mai este, spuse femeia, mângâind trupul zvelt. Tu vii cu mine. Am să divorţez de Henry şi o să ne căsătorim.

Demiris intră în panică.

— Sybil eu... eu nu am nici un ban... eu...

Femeia îl săruta cu pasiune.

— Asta nu este o problemă. Ştiu eu cum vom face bani, iubitule.

— Ştii?

— Noaptea trecută Henry mi-a spus că tocmai a descoperit un nou zăcământ. Ştii, este foarte priceput la asta. Oricum, părea foarte bucuros. Înainte de a pleca a scris un raport şi m-a rugat pe mine să-l trimit. Îl am aici. Vrei să-l vezi?

Inima lui Demiris începu să bată iute.

— Da, aş... aş vrea să-l văd.

O văzu ieşind din pat, îndreptându-se spre masa din colţul camerei şi întorcându-se înapoi în pat cu un plic mare.

— Deschide-l.

Demiris ezită o clipă, apoi îl deschise şi luă hârtiile.

Erau cinci pagini de raport. Le răsfoi repede, apoi începu să le citească cu foarte mare atenţie.

— Informaţiile astea merită ceva?

Auzi, informaţiile aste merită ceva? Era un raport despre un zăcământ care părea a fi cel mai mare din istoria petrolului. Demiris înghiţi în sec:

— Da. S-ar putea...

— Ei, ai văzut? exclamă Sybil fericită. Acum avem şi bani.

Demiris oftă.

— Nu-i chiar aşa de simplu.

— De ce?

— Informaţiile sunt valoroase pentru cineva care îşi poate permite să cumpere parcele de teren în această zonă. Dar costă foarte mult..

El nu avea decât trei sute de dolari în contul de la bancă.

— Oh, nu-ţi face griji. Henry are bani. Am să scriu un cec. Cinci mii de dolari ajung?

Lui Demiris nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Da. Nu... nu ştiu ce să mai spun..

— Este pentru noi, dragule. Pentru viitorul nostru.

Tânărul se ridică într-un cot, gândind cu intensitate.

— Sybil, crezi că ai mai putea ţine raportul pentru o zi sau două?

— Bineînţeles. Îl ţin până vineri. Vei avea destul timp, dragule?

El dădu încet din cap.

— Suficient.

*

* *

Cu cei cinci mii de dolari pe care i-a dat Sybil - *Nu, nu sunt cadou, sunt împrumut*, îşi spunea el întruna - Constantin Demiris a cumpărat parcele din terenul petrolifer, în jurul zăcământului potenţial. Câteva luni mai târziu, când au început forările, Constantin Demiris s-a trezit milionar peste noapte.

Lui Sybil Potter i-a dat înapoi cei cinci mii de dolari, i-a cumpărat o cămaşă de noapte şi el a-plecat în Grecia. Sybil nu l-a mai văzut niciodată.

Trei

Există o teorie conform căreia nimic în natură nu se pierde - fiecare sunet scos vreodată, fiecare cuvânt rostit rămân undeva suspendate în spaţiu şi timp, până vine vremea să ţi-l aminteşti.

Înainte de a se fi inventat radioul, cine ar fi crezut că spaţiul poate fi plin de sunete, ştiri şi voci din întreaga lume? Va veni o zi când ne vom putea întoarce în timp şi vom putea reasculta Discursul lui Lincoln de la Gettysburg, vocea lui Shakespeare, Jurământul de pe Muntele...

*

* *

Catherine Alexander auzea voci din trecut, dar erau doar fragmente disparate şi o umpleau de confuzie...

„Ştii că eşti o fată deosebită, Cathy? Am simţit-o de prima dată când ne-am întâlnit..."

„S-a terminat. Vreau să divorţez... Iubesc pe altcineva..."

„Ştiu cât de urât m-am purtat... vreau să-mi răscumpăr greşelile..."

„El a încercat să mă omoare."

„Cine a încercat să vă omoare?"

„Soţul meu."

Şi vocile continuau. Erau ca un torent învolburat. Trecutul ei a devenit un caleidoscop de imagini în mişcare, care îi alergau în permanenţă prin minte.

Mănăstirea ar fi trebuit să fie paradisul paşnic şi minunat, dar a devenit deodată ca o închisoare. *Locul meu nu este aici. Dar unde este locul meu?*

În mănăstire nu erau oglinzi, dar lângă grădină era un bazin cu apă

limpede şi lină. Catherine l-a evitat cu foarte multă grijă, temîndu-se de ce i-ar putea dezvălui oglinda apei. Dar în dimineaţa aceea, a pornit hotărâta spre lac, a îngenuncheat şi a privit. Oglinda apei reflecta imaginea unei femei frumoase, îmbrăcată în robă de călugăriţă, cu părul negru şi ochii mari, verzi, trişti, plini de durere... dar poate că era doar fantezia apei. A văzut o gură pregătită să zâmbească şi un nas cu vârful uşor întors în sus - da, o femeie frumoasă, în prag de treizeci de ani. Dar o femeie fără trecut şi fără viitor. O femeie pierdută. *Am nevoie de ajutor*, se gândi Catherine cu disperare, *de cineva cu care să vorbesc*. Plecă spre chilia Maicii Theresa.

— Soră...

— Da, copila mea?

— Cred... cred că vreau să consult un doctor.

Cineva care să mă ajute să aflu cine sunt.

Maica Theresa o privi îndelung.

— Stai jos, copila mea.

Catherine se aşează pe un scaun de lemn, în faţa unei mese lustruite de timp. Sora Theresa îi vorbi cu blândeţe:

— Copila mea, Dumnezeu este doctorul tău. Când va veni vremea, El te va lăsa să afli ceea ce doreşte El ca tu să ştii. Nici unui străin nu i se permite să treacă de zidurile lăcaşului nostru.

În acel moment Catherine a avut un flash de memorie... imaginea tulbure a unui bărbat care îi vorbea în grădina mănăstirii... dar a dispărut fulgerător.

— Locul meu nu este aici.

— Dar unde este locul tău?

Aceasta era problema.

— Nici eu nu sunt sigură. Caut ceva. Iartă-mă Soră, dar eu ştiu că acel ceva nu se află aici.

Maica Theresa îi studia atent chipul.

— Înţeleg. Dacă ai pleca de aici, unde ai merge?

— Nu ştiu.

— Am să mă gândesc la asta, copila mea. Vom mai vorbi, foarte curând.

— Mulţumesc, Soră.

Cu zece ani, devenind o alcoolică grasă şi umflată.

Demiris oftă. Ce pierdere.

După ce a plecat Catherine, Maica Theresa a rămas mult timp gânditoare, la masă lustruită de timp. Trebuia să ia o hotărâre grea. În cele din urmă, luă o foaie de hârtie şi începu să scrie.

„Dragă domnule, s-a întâmplat ceva şi simt că trebuie să vă înştiinţez. Prietena noastră comună m-a informat că doreşte să părăsească mănăstirea.

Vă rog sfătuiţi-mă ce să fac."

*

* *

Bărbatul citi biletul, apoi se rezemă de spătarul fotoliului şi începu să analizeze consecinţele mesajului. *Aşa deci! Catherine Alexander vrea să se întoarcă din morţi. Foarte rău. Va trebui să mă descotorosesc de ea. Cu grijă. Cu foarte multă grijă.*

Primul pas era să o scoată din mănăstire. Demiris hotărî că trebuie să-i facă o vizită Maicii Theresa.

*

* *

În dimineaţa următoare, Demiris i-a spus şoferului să-l ducă la Ioannina. Străbătând câmpurile Greciei Constantin Demiris se gândea la Catherine Alexander. Îşi aminti ce frumoasă era atunci când a văzut-o prima dată. Era inteligentă, nostimă şi spirituală, era încântată că se află în Grecia. Avea tot ce îşi dorea, gândi Demiris. Apoi, zeii s-au răzbunat. Catherine era căsătorită cu unul din piloţii săi şi căsnicia lor devenise un iad. Aproape peste noapte ea îmbătrânise cu zece ani, devenind o alcoolică grasă şi umflată. Demiris oftă. *Ce pierdere.*

*

* *

Demiris se afla în biroul Maicii Theresa.

— Îmi pare rău că v-am deranjat pentru acest lucru, se scuză Maica Theresa, dar copila nu are unde merge...

— Ai făcut ceea ce trebuia, Soră. Îşi aminteşte ceva din trecut?

Maica Theresa clătină cu tristeţe din cap.

— Nu, biata de ea... se apropie de fereastră... este acolo, în grădină.

Constantin Demiris se apropie de ea şi privi pe fereastră. În grădină erau mai multe călugăriţe, cu spatele la el. Aşteptă. Una dintre ele se întoarse şi el îi văzu faţa. I se tăie repiraţia. Era frumoasă. Ce s-a întâmplat cu femeia aceea grasă şi dezgustătoare?

— Este cea din mijloc, spuse Maica Theresa.

— Da.

— Ce să fac cu ea?

Atenţie!

— Am să mă gândesc, spuse Demiris. Voi lua legătura cu dumneavoastră.

*

* *

Constantin Demiris trebuia să ia o hotărâre. Înfăţişarea Catherinei Alexander l-a luat prin surprindere. Se schimbase radical. *Nimeni nu va şti că este aceeaşi femeie,* se gândi el. Şi ideea care-i trecu prin minte fu atât de diabolic de simplă, încât Demiris începu să râdă.

În aceeaşi seară, Demiris a scris o scrisoare Sorei Theresa.

*

* *

Este un miracol, se gândea Catherine. *Un vis devenit realitate.* Maica Theresa venise în chilia ei, după masa de dimineaţă.

— Am veşti pentru tine, copila mea.

— Da?

Maica Theresa alegea cu multă grijă cuvintele.

— Veşti foarte bune. Am scris unui prieten al mănăstirii despre tine şi el doreşte să te ajute.

Catherine simţea cum inima îi bate să-i spargă pieptul.

— Să mă ajute... Cum?

— Acest lucru ţi-l va spune el. Dar să ştii că este un om foarte bun şi generos. Vei pleca de la noi.

Deodată, aceste cuvinte i-au trimis un fior de gheaţă pe şira spinării. Va intra într-o lume ciudată şi necunoscută, despre care nu îşi amintea nimic. Şi cine era acest binefăcător al ei?

Maica Theresa nu i-a spus decât:

— Este un om foarte atent. Ar trebui să-i fii recunoscătoare. Va trimite maşina să te ia, luni dimineaţa.

*

* *

În următoarele două nopţi, Catherine nu a putut dormi. Ideea că va părăsi mănăstirea şi va pleca în lume i se părea deodată înspăimântătoare. Se simţea pierdută şi lipsită de apărare. *Poate că ar fi mai bine pentru mine, dacă nu aş afla cine sunt. Te rog, Doamne, ai grijă de mine.*

Luni dimineaţa, la ora şapte, limuzina era în faţa mănăstirii. Catherine a stat trează toată noaptea, gândindu-se la viitorul ei nesigur şi necunoscut.

Maica Theresa a condus-o la poarta care ducea spre lumea din afară.

— Ne vom ruga pentru tine. Ţine minte, dacă te hotărăşti să te întorci la noi, vei avea întotdeauna un loc al tău.

— Mulţumesc, Soră, îmi voi aminti.

Dar în sufletul ei, Catherine era convinsă că nu se va mai întoarce

niciodată aici.

*

* *

Lunga călătorie de la Ioannina la Atena a umplut sufletul Catherinei de emoţii conflictuale. Era extraordinar de palpitant să te afli dincolo de zidurile mănăstirii şl totuşi exista ceva ameninţător în această lume de dincolo. Va afla oare ce lucruri îngrozitoare a trăit în viaţa ei trecută? Aveau oare aceste lucruri vreo legătură cu visul ei repetat, în care cineva încerca să o înece?

Spre după-amiază au ajuns în nişte sate, apoi, în sfârşit, la Atena - în inima unui oraş care pulsa de viaţă. Catherinei i se părea ciudat de ireal, şi totuşi, ciudat de familiar. *Am mai fost şi altă dată aici,* se gândi Catherine emoţionată.

Şoferul mergea spre est şi după cincisprezece minute erau la o reşedinţă imensă, ridicată pe vârful unui deal. Au trecut prin porţile masive de metal şi s-au oprit în faţa casei, în capătul unei alei străjuite de chiparoşi maiestuoşi. Era o vilă de tip mediteranean, înconjurată de statuete. Şoferul i-a deschis portiera şi Catherine a ieşit din maşină. În faţa uşii aştepta un bărbat.

— *Kalimehra*. Cuvintele de salut au ieşit pe nepregătite de pe buzele Catherinei. Dumneavoastră... dumneavoastră sunteţi persoana pe care am venit să o văd?

— Oh, nu, domnul Demiris vă aşteaptă în bibliotecă.

Demiris. Era un nume pe care nu-l mai auzise niciodată. De ce dorea să o ajute?

Catherine îl urmă pe bărbat într-un hol cu tavanul jos şi pardoseala din dale de marmură italiană.

Camera de zi era spaţioasă, cu tavanul înalt, cu multe fotolii şi canapele. Un întreg perete era acoperit de un tablou imens de Goya. Când au ajuns în faţa bibliotecii, bărbatul se opri.

— Domnul Demiris este înăuntru, vă aşteaptă.

Pereţii camerei erau albi, cu intarsii aurii. De sus până jos erau rafturi, pline de cărţi legate în piele, încrustate cu aur. În spatele unui birou enorm, stătea un bărbat. Când o văzu intrând, o privi, apoi se ridică.

Căută pe faţa ei un semn de recunoaştere, dar nu îl găsi.

— Bine ai venit. Eu sunt Constantin Demiris. Tu cine eşti?

Întrebarea suna formal. Oare ea îşi amintea numele?

— Catherine Alexander.

Bărbatul nu avu nici o reacţie.

— Bine ai venit, Catherine Alexander. Te rog să iei loc.

El se aşeză pe un scaun chiar în faţa ei. De aproape era şi mai frumoasă.

Este minunată, se gândi Demiris. *Chiar aşa, îmbrăcată în veşminte de călugăriţă. Este o ruşine să distrugi un lucru atât de frumos. Cel puţin va muri fericită.*

— Este... este foarte drăguţ din partea dumneavoastră că mă primiţi, spuse Catherine. Nu înţeleg de ce dumneavoastră...

Demiris zâmbi cu multă bunăvoinţă.

— Este foarte simplu. Din când în când o ajut pe Maica Theresa. Mănăstirea are foarte puţini bani şi fac din când în când câte ceva pentru călugăriţe. Când mi-a scris despre dumneata şi m-a întrebat dacă nu te pot ajuta, i-am scris că aş fi fericit să încerc.

— Este foarte... Se opri neştiind cum să continue. V-a spus Maica Theresa că... că mi-am pierdut memoria?

— Da, mi-a spus ceva. Demiris întrebă cu nepăsare: Cât de multe îţi aminteşti?

— Ştiu cum mă cheamă, dar nu ştiu de unde vin sau cine sunt. Adăugă plină de speranţe: Poate că voi găsi pe cineva la Atena, care mă cunoaşte.

Constantin Demiris simţi un frison de alarmă. Era ultimul lucru din lume pe care şi-l dorea.

— Sigur, sigur, este posibil, spuse foarte atent. Dar, ce-ar fi să discutăm aceste lucruri mâine dimineaţă? Din nefericire, acum trebuie să plec la o întrunire. Am dat dispoziţie să ţi se pregătească un apartament aici. Cred că te vei simţi bine.

— Eu... nici nu ştiu cum să vă mulţumesc.

Demiris dădu din mâna pentru a alunga scuzele.

— Nu este nevoie. Vom avea grijă de tine aici. Te rog să te simţi ca acasă.

— Mulţumesc, domnule...

— Prietenii îmi spun Costa.

*

* *

O cameristă a condus-o pe Catherine într-un dormitor fantastic, vopsit în nuanţe de alb blând, cu un pat imens acoperit cu mătase, canapele şi fotolii albe, mese şi lămpi antice şi tablouri impresioniste pe pereţi. Draperiile într-o nuanţă blândă de verde marin opreau soarele să inunde camera. Prin fereastră Catherine văzu în depărtare turcoazul mării.

Camerista o informă:

— Domnul Demiris a dispus să vi se trimită o colecţie de îmbrăcăminte aici. Puteţi alege tot ce doriţi.

Pentru prima dată Catherine deveni conştientă că era îmbrăcată în roba

de călugăriţă.

— Mulţumesc, spuse ea.

Se cufundă în patul moale, simţind că trăieşte un vis frumos. Cine era acest străin şi de ce era atât de generos cu ea?

*

* *

După o oră, un camion plin cu haine, parcă în faţa intrării. O modistă fu condusă în camera Catherinei.

— Sunt madame Dimas. Ia să vedem ce avem de făcut! Vreţi vă rog să vă dezbrăcaţi?

— Nu... poftim?

— Vreţi vă rog să vă dezbrăcaţi? Nu prea pot vedea multe la dumneavoastră sub hainele acestea.

Cât timp trecuse de când nu a mai stat goală în faţa altei persoane? Începu să-şi scoată stânjenită roba. Când a rămas goală în faţa doamnei Dimas, femeia a început să o studieze cu ochi de profesionistă. Era impresionată.

— Aveţi o siluetă foarte plăcută. Cred că vom reuşi să vă facem pe plac.

Două asistente intrară cu cutii de rochii şi lenjerie, bluze, fuste şi pantofi.

— Eu... eu nu-mi pot permite toate aceste lucruri, începu Catherine să protesteze, eu nu am bani.

Modista începu să râdă.

— Nu cred că banii vor fi o problemă. Are grijă domnul Demiris de asta.

Dar de ce?

Materialele mătăsoase îi provocau amintiri tactile ale hainelor pe care le-a purtat altădată. Era înconjurată de mătăsuri, materiale din bumbac şi tweed, într-o efuziune de culori.

*

* *

Cele trei femei erau iuţi şi eficiente, iar după două ore, Catherine avea jumătate de duzină de costume extrem de frumoase. Era copleşită. Stătea în mijlocul camerei şi nu ştia ce să facă cu persoana ei.

Îmbrăcată din cap până-n picioare şi nu am încotro s-o iau. Dar există un loc unde trebuia să meargă - în oraş. Cheia a tot ce i s-a întâmplat în viaţa ei trecută, era Atena. Era convinsă de asta. Se ridică în picioare. *Hai, străinule. Plecăm să descoperim cine eşti.*

Catherine mergea la întâmplare prin casă.

Majordomul se apropie de ea.

— Vă pot fi de folos?

— Da. Aş... aş vrea să merg în oraş. Mi-aţi putea chema un taxi?

— Sunt sigur că acest lucru nu va fi necesar, domnişoară. Avem o maşină la dispoziţia dumneavoastră. Voi discuta cu şoferul.

Catherine ezită.

— Mulţumesc.

Oare se va supăra domnul Demiris dacă ea va pleca în oraş? Dar nu i-a spus să nu meargă!

Câteva minute mai târziu era aşezată comod în maşina care o ducea la Atena.

*

* *

Catherine era ameţită de zgomotul clocotitor al oraşului şi de succesiunea impresionantă de ruine şi monumente care erau pretutindeni în jurul ei. Şoferul arătă în jurul său şi spuse cu mândrie:

— Acesta este Parthenonul, domnişoară, acolo sus, în vârful Acropolisului.

Catherine privi gânditoare monumentul alb.

— Dedicat zeiţei Atena, zeiţa înţelepciunii, se trezi vorbind cu voce tare.

— Studiaţi istoria greacă, domnişoară?

Lacrimi de neputinţă începură să-i ude obrajii.

— Nu ştiu, şopti ea. Nu ştiu.

Treceau acum pe lângă alte ruine.

— Acela este teatrul lui Herodes Atticus. După cum vedeţi o parte din ziduri mai stau încă în picioare. Avea o capacitate de mai mult de cinci mii de locuri.

— Şase mii două sute cincizeci şi şapte, spuse Catherine.

Printre aceste ruine atemporale se ridicau peste tot clădiri moderne. Era un amestec exotic de trecut şi prezent. Maşina trecu pe lângă un parc din centrul oraşului, cu zeci de fântâni arteziene, care dansau vesel în soare. Pe toate aleile parcului se aflau mese acoperite cu feţe de masă verzi şi portocalii, umbrite de copertine albastre ca şi cerul de vară.

Am mai văzut acest loc, se gândi Catherine simţind cum îi îngheaţă mâinile. *Şi am fost fericită atunci!*

Aproape în faţa fiecărei clădiri, pe trotuar, erau cafenele. Peste tot erau flori proaspete, o explozie de culori violente. Maşina intra în Piaţa Syntagma. Trecând pe lângă un hotel, Catherine strigă agitată:

— Opreşte, te rog!

Şoferul opri într-o curbă, Catherine respira agitat. *Recunosc acest hotel. Am locuit aici.*

Vorbi cu voce tremurândă:

— Aş vrea să cobor aici. Ai putea să vii să mă iei peste... două ore?

— Desigur, domnişoară.

Şoferul coborî şi îi deschise portiera, iar Catherine ieşi în aerul înăbuşitor. Îi tremurau picioarele.

— Nu vă simţiţi bine, domnişoară?

Nu reuşi să-i răspundă. Parcă se afla pe marginea unei prăpăstii, gata să cadă în necunoscutul, înspăimântătorul abis.

*

* *

Se pierdu în mulţimea trecătorilor, care mergeau grăbiţi pe străzile aglomerate şi zgomotoase. După liniştea şi singurătatea de la mănăstire, totul părea ireal acum. Catherine se îndrepta spre Plaka, cartierul antic al Atenei, chiar în inima oraşului. Străzi înguste şi sinuoase, trepte de piatră tocite, duceau spre case mărunte, cafenele, magazine şi ruine albe, spălate de vreme. Mergea călăuzită de un instinct, pe care nu încerca să-l controleze. Trecu pe lângă o tavernă din vârful unei ruine, de unde se vedea oraşul. Se opri şi privi în jurul său. *Am stat la masa aceea. Mi-au dat o listă de menu în limba greacă. Eram trei.*

„Ce ai dori să mănânci?" m-au întrebat.

„Nu ai vrea să comanzi în locul meu? Mi-e teamă că l-aş putea mânca pe proprietar."

Au râs toţi trei. Dar cine erau ei?

Un chelner s-a apropiat de Catherine:

— Boro na sas voithiso?

— Ochi efharisto.

Vă servesc cu ceva? Nu, mulţumesc. De unde am ştiut să vorbesc aşa? Sunt grecoaică?

Se îndepărtă grăbită, de parcă o dirija cineva. Părea să ştie exact unde merge.

Totul îi părea cunoscut. Dar nimic. *Dumnezeule*, se gândi ea. *Înnebunesc. Halucinez*. Trecu pe lângă o cafenea unde citi „Treflinkas". O amintire începu să o sâcâie în adâncurile memoriei. Aici s-a întâmplat ceva, ceva important. Nu-şi amintea ce.

Plecă mai departe pe străzile înguste şi aglomerate, iar la Voukourestiou o luă la dreapta. De-a lungul străzii erau magazine. Obişnuiam să vin aici la cumpărături. Începu traversarea străzii, când, de după colţul străzii apăru un Sedan albastru şi trecu la câţiva centimetri de ea.

Îşi aminti o voce care-i spunea: *grecii nu au făcut tranziţia la automobile. În sufletul lor, ei încă mai călăresc asini. Dacă vrei să cunoşti sufletul grecilor,*

nu citi cărţi turistice; citeşte tragediile antice. Suntem plini de pasiune, cunoaştem profunzimea bucuriilor şi a durerilor şi încă nu am învăţat să le acoperim cu valul civilizaţiei.

Cine i-a spus aceste cuvinte?

*

* *

Un bărbat se apropia în grabă, privind-o fix. Se opri, de parcă ar fi cunoscut-o. Ea înalt, brunet şi Catherine era sigură că nu l-a văzut niciodată. Şi totuşi...

— Bună ziua, spuse, parcă încântat că o întâlneşte.

— Bună ziua. Catherine inspiră adânc. Mă cunoaşteţi?

Bărbatul începu să râdă.

— Sigur că te cunosc!

Catherine tresări. În sfârşit vă afla ceva din trecutul ei. Dar cum să întrebi un străin, „Cine sunt eu?"

— Am... am putea vorbi? întrebă Catherine.

— Cred că ar fi bine să vorbim.

Era în pragul panicii. Misterul identităţii sale era pe punctul de a se dezlega. Şi totuşi, simţea o spaimă îngrozitoare. *Dar dacă nu vreau să ştiu? Dacă am făcut ceva îngrozitor?*

Bărbatul o ducea spre o tavernă în aer liber.

— Mă bucur că am dat peste tine, spuse el.

Catherine înghiţi cu greu.

— Şi eu.

Un chelner le oferi o masă.

— Vrei să bei ceva? o întrebă bărbatul.

— Nu, nimic.

Avea atâtea întrebări. *De unde să încep?*

— Eşti foarte frumoasă, începu bărbatul. Asta se numeşte soartă, nu crezi?

— Da, acceptă Catherine începutul, tremurând de emoţie. Inspiră adânc. Eu... unde ne-am mai întâlnit?

Omul zâmbi.

— Este important, *koritsimon?* La Paris sau Roma, la curse, la un dineu. Îi luă mâna şi o strânse. Eşti cea mai drăguţă din zona asta. Ce tarif ai?

Catherine îl privi, neînţelegând un moment, apoi sări în picioare îngrozită.

— Hei! Ce s-a întâmplat? Îţi dau cât vrei...

Catherine se întoarse şi o luă la fugă. După primul colţ de stradă încetini; plângea umilită.

În faţa ei era o tavernă pe geamurile căreia scria: *Madame Piris – ghicitoare*. Catherine încetini şi se opri. *O cunosc pe Madame Piris. Am mai fost aici.* Inima început să-i bată cu putere. Simţea că aici, dacă intră pe uşa întunecată, aici va începe sfârşitul misterului. Deschise uşa şi intră. Îi trebuiră câteva secunde să se obişnuiască cu întunericul încăperii. Într-un colţ era un bar, care i se părea familiar. Un chelner se apropie şi îi vorbi în greceşte:

— *Kalimehra.*

— *Kalimehra. Pou ineh Madame Piris?*

— *Madame Piris?*

Chelnerul îi făcu semn să se aşeze la o masă dintr-un colţ al încăperii. Totul era exact cum îşi amintea.

O femeie incredibil de bătrână, îmbrăcată în negru, cu o faţă brăzdată de riduri adânci, se apropie de masă.

— Ce pot face...? Se opri, privind îngrozită chipul Catherinei. Deschise ochii larg. Te-am mai văzut odată, dar chipul tău... Strigă speriată: Te-ai întors!

— Ştii cine sunt? Întrebă Catherine nerăbdătoare.

Dar femeia continua să o privească fix, îngrozită.

— Nu! Tu eşti moartă! Pleacă! Pleacă!

Catherine gemu, simţind cum i se ridică părul în vârful capului.

— Vă rog... eu nu vreau decât...

— Pleacă, doamnă Douglas!

— Dar trebuie să ştiu...

Bătrâna îşi făcu semnul crucii, se întoarse şi fugi.

Catherine rămase nemişcată, tremura; apoi fugi în stradă.

Auzea vocea bătrânei, ca un ecou - *Doamna Douglas!*

Şi atunci, parcă s-au deschis zăgazurile şi o mulţime de scene vii începură să-i inunde mintea, un caleidoscop care scăpase de sub control. Sunt doamna Larry Douglas. Vedea chipul frumos al soţului său. A fost îndrăgostită, la nebunie de el, dar i întâmplat ceva, ceva nu a mers. Ceva...

Următoarea imagine era a ei, încercând să se sinucidă şi apoi trezindu-se într-un spital.

Catherine stătea în mijlocul străzii, temându-se că nu o vor mai ţine picioarele. Lăsa imaginile să o invadeze.

A băut foarte, mult, pentru că l-a pierdut pe Larry. Dar după aceea el s-a întors. Erau în apartamentul lor şi Larry îi spunea: „Ştiu cât de urât m-am purtat. Vreau să-mi repar greşelile, Cathy. Te iubesc. Nu am iubit niciodată cu-adevărat pe nimeni altcineva. Vreau să-mi mai dai o şansă. Ce-ai zice să plecăm într-o a doua lună de miere? Ştiu un loc minunat unde putem merge. Se numeşte Ioannina."

Şi apoi a început coşmarul.

Imaginile care-i veneau acum în minte erau cutremurătoare.

Se afla pe vârful unui munte, împreună cu Larry, pierdută într-un nor, iar el venea spre ea cu mâinile întinse, gata să o împingă în prăpastie. În ultimul moment au venit nişte turişti şi acest lucru a salvat-o.

Şi apoi peştera, grotele.

„Recepţionerul mi-a spus că sunt nişte peşteri aici. Spune că toţi tinerii veniţi în luna de miere merg să le viziteze." Şi au plecat la peşteri şi Larry a dus-o adânc, în pântecul lor şi a lăsat-o acolo, să moară.

Catherine îşi acoperi urechile cu mâinile, pentru a opri gândurile care o copleşeau.

A fost salvată şi dusă înapoi la hotel şi doctorul i-a dat un sedativ. Dar în toiul nopţii ea s-a trezit şi l-a auzit pe Larry vorbind cu amanta lui în bucătărie, plănuiau să o omoare şi vântul le acoperea cuvintele.

„Nimeni nu va şti niciodată"

„Ţi-am spus să ai grijă de..."

„... Ceva nu a mers. Ei nu pot... "

„... Acum, cât doarme".

Îşi amintea cum a fugit în ploaie, pe o furtună teribilă, cum a fost urmărită de ei, cum a urcat într-o barcă, vântul a împins barca în mijlocul lacului. Barca a început să se scufunde, iar ea şi-a pierdut cunoştinţa.

*

* *

Catherine se prăbuşi pe o bancă de pe trotuar, prea epuizată pentru a se mişca. Coşmarurile ei au fost reale. Soţul ei şi amanta lui au încercat să o omoare.

Se gândi din nou la străinul care a vizitat-o la mănăstire, la scurt timp după ce a fost salvată. I-a dat o pasăre din aur, cu ochii de rubin şi aripile întinse*. „Nimeni nu-ţi va mai face rău. Oamenii cei răi au murit".* Încă nu reuşea să-şi amintească bine chipul acelui om.

Tâmplele îi zvâcneau.

Într-un târziu, se ridică încet de pe bancă şi se îndreptă spre locul de întâlnire cu şoferul, şoferul care o va duce la Constantin Demiris, unde va fi în siguranţă.

Patru

— De ce ai lăsat-o să plece? întrebă Constantin Demiris.

— Îmi pare rău, domnule, se scuză majordomul. Nu mi-aţi spus că nu are voie să plece, aşa că...

Demiris făcu un efort să pară calm.

— Nu are nici o importanţă. Probabil că va veni în curând.

— Mai doriţi ceva, domnule?

— Nu.

Îl privi pe majordom ieşind din cameră, apoi se apropie de fereastră şi privi grădina impecabilă. Era periculos pentru Catherine Alexander să apară deodată pe străzile Atenei, unde o putea recunoaşte cineva. *Păcat că nu o pot lăsa să trăiască. Dar, întâi de toate, răzbunarea. Va trăi până când îmi voi lua revanşa. Întâi mă voi simţi bine cu ea. O voi trimite departe de aici, undeva unde nu o va cunoaşte nimeni. La Londra sunt în siguranţă. Acolo o şi putem urmări. Îi voi da de lucru la birourile mele din Londra.*

*

* *

O oră mai târziu, când Catherine s-a întors acasă, Constantin Demiris a

văzut imediat schimbarea petrecută cu ea. Parcă se ridicase brusc o cortină întunecată şi Catherine revenise la viaţă. Era îmbrăcată cu un elegant costum de mătase albă şi Demiris a rămas uimit de înfăţişarea el. Nostim, se gândi el. Sexy.

— Domnule Demiris...

— Costa.

— Eu... am aflat cine sunt şi... şi ce s-a întâmplat.

Chipul lui nu trăda nimic.

— Adevărat? Ia loc, draga mea, şi povesteşte-mi.

Catherine era prea agitată să stea pe un scaun. Începu să măsoare covorul cu mişcări bruşte, iar cuvintele curgeau şuvoi:

— Soţul meu şi... şi amanta lui, Noelle, au încercat să mă omoare. Se opri şi îl privi neliniştită. Vi se pare o nebunie? Eu... eu nu mai ştiu. Poate că este.

— Continuă, draga mea, o îmbie el molatec.

— Nişte călugăriţe de la mănăstire m-au salvat. Soţul meu a lucrat pentru dumneavoastră, nu-i aşa?

Demiris ezită, căutând cu multă atenţie cuvintele.

— Da.

Oare cât de mult să-i spună?

— A fost unul din piloţii mei. Am simţit un fel de responsabilitate faţă de tine. Numai...

Dar Catherine îl înfruntă.

— Înseamnă că aţi ştiut cine sunt! De ce nu mi-aţi spus?

— Mi-a fost teamă să nu-ţi provoc un şoc, se explică Demiris blând. M-am gândit că este mai bine să descoperi singură...

— Ştiţi ce s-a întâmplat cu soţul meu şi... şi femeia aceea? Unde sunt acum?

Demiris o privi direct în ochi.

— Au fost executaţi.

Bărbatul văzu cum Catherinei i se scurge sângele din obraji. Scoase un sunet dezarticulat. Simţi deodată că este prea slăbită şi se prăbuşi pe un scaun.

— Nu mai...

— Au fost executaţi de către stat, Catherine.

— Dar... de ce?

Atenţie. Pericol.

— Pentru că au încercat să te omoare.

Catherine se încruntă.

— Nu înţeleg. De ce să îi execute statul? Eu trăiesc...

Demiris o întrerupse.

— Catherine, legile Greciei sunt foarte severe. La noi justiţia se mişcă repede. A fost un proces public.

Au fost mulţi martori care au depus mărturie că soţul tău şi Noelle Page au încercat să te omoare. Au fost condamnaţi la moarte.

— Este greu de crezut, spuse Catherine ameţită. Procesul...

Constantin Demiris se apropie de ea şi-i puse o mână pe umăr.

— Trebuie să uiţi trecutul. Ei au încercat să-ţi facă un rău şi au plătit pentru asta. Continuă pe un ton optimist: Cred că noi doi trebuie să discutăm despre viitor. Ai planuri de viitor?

Catherine nu-l auzea. *Larry,* se gândea ea, *frumosul chip al lui Lărry, zâmbetul lui, braţele lui, vocea lui...*

— Catherine...

Îl privi trezită din reverie.

— Îmi pare rău. Ce-aţi spus?

— Ai planuri de viitor?

— Nu, nu... nu ştiu ce voi face. Cred că aş putea rămâne la Atena să...

— Nu, o întrerupse Demiris ferm. Nu cred că este o idee bună. Ai avea prea multe amintiri neplăcute. Eu te sfătuiesc să părăseşti Grecia.

— Dar nu am unde merge.

— Eu m-am gândit la asta, spuse Demiris. Am birouri la Londra. Ai lucrat într-o vreme pentru un om numit William Fraser, la Washington. Îşi aminteşti de asta?

— William...?

Da, îşi amintea! A fost cea mai fericită perioadă din viaţa ei.

— Ai fost asistent administrativ, sau cam aşa ceva.

— Dar, eu...

— Ai putea face aceeaşi muncă pentru mine, la Londra.

Catherine ezită.

— Nu ştiu. Nu vreau să par nerecunoscătoare, dar...

— Înţeleg. Ştiu, ţi se pare că totul se derulează foarte repede, spuse Demiris cu simpatie. Ai nevoie de timp să te gândeşti la toate aceste lucruri. Ştii ce? Vei lua cina în linişte, în camera ta, iar mâine dimineaţă vom mai discuta despre asta, vrei?

Ideea cu cina în camera ei a fost o inspiraţie de ultim moment. Nu-şi permitea ca soţia lui să dea peste Catherine prin casă.

— Sunteţi foarte atent, spuse Catherine, şi foarte generos. Hainele...

El o bătu pe umăr şi îi ţinu mâna o fracţiune de secundă prea mult, pentru a o întrerupe.

— Îmi face o plăcere deosebită, Catherine.

*

* *

Stătea în camera ei şi privea soarele strălucitor care împrăştia pe oglinda Mării Egee o explozie *de culori. Nu are rost să-ţi aminteşti trecutul. Nu trebuie să te gândeşti decât la viitor. Mulţumesc lui Dumnezeu că mi l-a scos în cale pe Constantin Demiris.* Dacă nu era el, ea nu ar fi avut pe nimeni. Iar el i-a oferit o slujbă la Londra. Să o accept? Gândurile i-au fost întrerupte de o bătaie în uşă.

— Am adus cina, domnişoară.

Mult timp după ce a plecat Catherine, Constantin Demiris a rămas în bibliotecă, gândindu-se la conversaţia lor. Noelle. O singură dată în viaţă şi-a permis Demiris să piardă controlul asupra propriilor emoţii. S-a îndrăgostit profund de Noelle Page şi ea a devenit amanta lui. Nu a cunoscut niciodată o asemenea femeie. Avea cunoştinţe de artă şi muzică, afaceri, devenise indispensabilă. Nu l-a surprins niciodată nimic la Noelle. Îl obseda. Era cea mai frumoasă, cea mai senzuală femeie pe care a întâlnit-o vreodată Demiris. A renunţat la cariera ei strălucită pentru a fi alături de el. Noelle i-a provocat emoţii pe care nu le-a trăit niciodată. Era iubita, confidenta şi prietena lui.

Demiris a avut deplină încredere în ea, iar ea l-a trădat şi l-a înşelat cu Larry Douglas. A fost o greşeală pe care Noelle a plătit-o cu viaţa ei. Constantin Demiris a aranjat cu autorităţile ca trupul ei să fie îngropat la Psara, insula lui din Marea Egee. Toată lumea, a remarcat acest gest frumos şi sentimental. Dar nimeni nu a ştiut că Demiris a dorit acest lucru numai pentru a putea călca în picioare mormântul târfei trădătoare.

Pe noptiera lui se afla fotografia Noellei, îl privea zâmbitoare. Zâmbet etern, îngheţat în timp. Chiar şi acum, la mai mult de un an, Demiris nu putea să nu se gândească la ea. Era o rană deschisă, pe care nici un medic nu o va putea vindeca vreodată.

De ce, Noelle, de ce? Ţi-am dat totul. Te-am iubit afurisito, te-am iubit. Te-am iubit!

Mai era şi Larry Douglas - şi el a plătit cu viaţa. Dar pentru Demiris nu era destul. În mintea lui se contura o altfel de răzbunare. Una perfectă. Mai întâi îşi va satisface toate plăcerile cu soţia lui Douglas, aşa cum a făcut şi Douglas cu Noelle. Apoi o va trimite pe Catherine la întâlnirea cu soţul ei.

*

* *

— Costa...

Era vocea soţiei sale.

Melina intră în bibliotecă.

*

* *

Constantin Demiris era căsătorit cu Melina Lambrou, o femeie atrăgătoare, dintr-o familie aristocratică grecească. Ea o femeie înaltă, cu ţinută princiară; avea o demnitate înnăscută.

— Costa, cine este femeia pe care am văzut-o în hol? Vocea Melinei era încordată.

Întrebarea l-a luat prin surprindere.

— Poftim? Oh, este prietena unui partener de afaceri. Va lucra pentru mine la Londra.

— Am văzut-o o fracţiune de secundă. Îmi aminteşte de cineva...

— Adevărat?

— Da. Melina ezită din nou. Îmi aminteşte de soţia pilotului tău. Bine dar acest lucru este imposibil. Ei doi au omorât-o.

— Da, acceptă Demiris absent. Ei doi au omorât-o.

O privi pe Melina ieşind. Va trebui să fie atent. Melina nu era proastă. *Nu trebuia să mă căsătoresc cu ea,* se gândi Demiris. *Am făcut o greşeală enormă...*

Acum zece ani, căsătoria Melinei Lambrou cu Constantin Demiris a provocat valuri de şoc în lumea oamenilor de afaceri din Atena. Ceea ce făcea ca evenimentul să fie atât de comentat şi bârfit era faptul că mireasa fusese logodită şi trebuia să se mărite cu un alt bărbat.

*

* *

De mic copil, Melina Lambrou şi-a dezamăgit familia cu încăpăţânarea şi imaginaţia ei. Când avea zece ani, a hotărât să fie marinar. Şoferul familiei a găsit-o în port, încercând să se strecoare la bordul unui vas. La doisprezece ani a încercat să fugă cu o trupă de circ.

Când avea şaptesprezece ani, Melina încerca să se resemneze cu soarta ei - era frumoasă, fabulos de bogată şi fiica lui Mihalis Lambrou. Ziariştilor le plăcea la nebunie să scrie despre ea. Era un personaj de poveste, înconjurată de prinţi şi prinţese, şi în toată această lume, ca prin minune, Melina a reuşit să rămână nerăsfăţată. Melina avea un frate, Spyros, cu zece ani mai mare decât ea, iar cei doi fraţi se adorau.

Spyros se comporta extrem de protector faţă de ea - prea protector - gândea uneori Melina. Pe măsură ce Melina ieşea din adolescenţă, Spyros era din ce în ce mai îngrijorat de mulţimea de tineri care râvneau la mâna surorii sale. Îi examina pe fiecare în parte, cu foarte multă atenţie. Nici unul nu se dovedea a fi suficient de bun pentru sora sa.

— Trebuie să fii foarte atentă, o avertiza el mereu pe Melina. Eşti ţinta tuturor vânătorilor de zestre din lume. Eşti tânără, bogată, dar mai ales eşti frumoasă şi porţi un nume strălucit.

— Bravo, dragul meu frate. Ceea ce-mi spui îmi va fi de mare consolare, când voi avea optzeci de ani şi voi fi în pericol de a muri domnişoară bătrână.

— Nu-ţi face probleme, Melina. Va veni odată omul potrivit pentru tine.

*

* *

Era contele Vassilis Manos şi trecuse bine de patruzeci de ani. Era renumit om de afaceri şi provenea dintr-o distinsă familie grecească. Contele s-a îndrăgostit la prima vedere de frumoasa Melina. A cerut-o în căsătorie la câteva săptămâni după ce s-au întâlnit.

— Este perfect pentru tine, îi spuse Spyros fericit.

Manos este bine înfipt în pământ şi te iubeşte la nebunie.

Melina, însă, era mai puţin entuziasmată.

— Nu-mi provoacă nici o emoţie, Spyros. Când suntem împreună vorbeşte numai de afaceri şi iar afaceri. Aş vrea să fie mai... mai romantic.

Fratele ei însă îi spuse cu convingere:

— Într-o căsnicie trebuie să ai mai mult decât romantism. Ai nevoie de un soţ stabil şi serios, un bărbat care să-ţi fie în întregime devotat.

În cele din urmă, Melina s-a lăsat convinsă să accepte cererea de căsătorie a contelui Manos.

Contele a fost încântat când a auzit.

— M-ai făcut cel mai fericit om din lume. Tocmai am format o nouă companie şi îi voi da numele tău - Melina International.

Dar Melina ar fi preferat un buchet de trandafiri. S-a fixat data nunţii şi au fost trimise o mie de invitaţii.

*

* *

Atunci a apărut în viaţa Melinei Lambrou, Constantin Demiris. S-au întâlnit la una din cele câteva zeci de recepţii de logodnă date în onoarea fericiţilor miri.

Gazda a făcut prezentările:

— Ţi-o prezint pe Melina Lambrou - Constantin Demiris.

Demiris o privea intens cu ochii lui negri ca măslina.

— Cât timp te lasă pe Pământ?

— Poftim?

— Cu siguranţă te-au trimis îngerii, să ne înveţe pe noi, muritorii, ce înseamnă frumuseţea.

Melina a izbucnit în râs.

— Mă flataţi, domnule Demiris.

— Tu nu poţi fi flatată. Nu există cuvinte care să exprime exact ceea ce eşti.

În acel moment s-a apropiat de ei contele Manos şi conversaţia s- a întrerupt.

Înainte de a adormi, în acea noapte, Melina s-a gândit îndelung la Demiris. Desigur, auzise multe despre el. Era bogat, era văduv şi avea reputaţia că este un om de afaceri lipsit de scrupule - dar mai ales se ştia că este un afemeiat. Bine că nu m-am încurcat cu el, gândi Melina.

Zeii din ceruri se prăpădeau de râs.

*

* *

A doua zi dimineaţa, după recepţie, valetul Melinei a intrat în salonaşul de mic dejun.

— A sosit un pachet pentru dumneavoastră, domnişoară Lambrou. A fost adus de şoferul domnului Demiris.

— Adu-l aici, te rog.

Aşadar, Constantin Demiris crede că mă va impresiona cu bogăţia lui. Ei bine, va fi foarte dezamăgit. Orice ar fi trimis... fie că este o bijuterie scumpă, ori vreun obiect de anticariat valoros... i-l voi trimite imediat înapoi.

Pachetul era mic, lung şi foarte frumos împachetat. Pe cartea de vizită scria simplu: „M-am gândit că îţi va face plăcere. Constantin".

Era un volum Toda Ruba de Nikos Kazantzakis! Îmbrăcat în piele. Era scriitorul ei preferat. De unde a aflat? Melina i-a scis un bilet politicos de mulţumire şi s-a gândit: *Gata! Ne vom opri aici!*

În dimineaţa următoare a sosit un al pachet. De data aceasta era un disc al lui Delkius. Compozitorul ei preferat. Pe cartea de vizită scris: „M-am gândit că îţi va face plăcere să asculţi acest disc, în timp ce citeşti Toda Ruba".

După aceea au urmat cadouri în fiecare zi. Florile ei preferate, parfumul ei preferat, muzica şi cărţile ei preferate. Constantin Demiris se străduia să afle gusturile Melinei, iar ea era flatată de atenţia lui.

Când Melina îi telefonă pentru a-i mulţumi, el îi spuse:

— Nu-ţi voi putea niciodată dărui ceva care să fie pe măsura frumuseţii tale.

Câte femei au auzit de la el acelaşi lucru?

— Vrei să luăm prânzul împreună, Melina?

Era convinsă că va spune „nu", dar într-o fracţiune de secundă se gândi: „Ce rău aş face dacă aş accepta? A fost foarte atent cu mine."

— De acord!

Când i-a spus contelui Manos că va lua masa cu Demiris, acesta a obiectat:

— Ce rost are, draga mea? Tu nu ai nimic comun cu omul acela îngrozitor. De ce ai acceptat?

— Vassilis, mi-a trimis cadouri în fiecare zi. Trebuie să-i spun să renunţe.

Dar, chiar în timp ce vorbea, Melina se gândea*: „Puteam să i-o spun şi la telefon".*

Constantin Demiris rezervase o masă la *Floca*, un restaurant foarte popular de pe strada Paneppistimiou. Când a sosit Melina, el era deja la masă. S-a ridicat în picioare.

— Ai venit! Mi-a fost atât de teamă că te vei răzgândi!

— Întotdeauna îmi respect cuvântul dat.

El o privi solemn.

— Şi eu. Mă voi căsători cu tine.

Melina dădu din cap, pe jumătate amuzată, pe jumătate neliniştită.

— Domnule Demiris, eu sunt logodită. Mă voi căsători cu altcineva.

— Manos? Flutură din mână dispreţuitor. Nu este potrivit pentru tine.

— Ah, da? Şi de ce, mă rog?

— L-am verificat. Moşteneşte genetic nebunia, suferă de hemofilie, este căutat de poliţia din Bruxelles pentru presiuni sexuale şi joacă tenis îngrozitor.

Melina izbucni în râs.

— Dar dumneata?

— Eu nu joc tenis.

— Înţeleg! Şi de aceea, eu ar trebui să mă căsătoresc cu dumneata!

— Nu. Te vei mărita cu mine, pentru că te voi face cea mai fericită femeie din lume.

— Domnule Demiris...

El îi acoperi o mână şi o mângâie.

— Costa.

Melina îşi retrase mâna.

— Domnule Demiris, am venit astăzi pentru că vreau să îţi spun că doresc să nu-mi mai trimiţi cadouri şi nu doresc să te mai văd.

El o studie îndelung.

— Sunt sigur că nu eşti o persoană crudă.

— Sper că nu.

Demiris zâmbi.

— Perfect. Asta înseamnă că nu vrei să-mi rupi inima.

— Mă îndoiesc serios de faptul că inima dumitale se lasă uşor ruptă. Ai o

reputaţie remarcabilă.

— Ah, asta s-a întâmplat înainte să te cunosc pe tine. La tine visez de foarte mult timp.

Melina zâmbi.

— Vorbesc foarte serios. Când eram tânăr citeam foarte mult despre familia Lambrou. Tu erai foarte bogată, eu eram foarte sărac. Nu aveam nimic. Trăiam de azi pe mâine. Tata era hamal în portul Pireu. Aveam paisprezece fraţi şi surori şi trebuia să luptăm pentru tot ceea ce ne doream.

Deşi nu ar fi vrut, Melina era impresionată de poveste.

— Dar acum eşti un om bogat.

— Da. Nu atât de bogat pe cât voi fi în curând.

— Ce te-a îmbogăţit?

— Foamea. Întotdeauna mi-a fost foame.

Melina vedea că spune adevărul.

— Cum ai... cum ai început?

— Chiar vrei să ştii?

— Şi Melina se trezi spunând:

— Chiar vreau să ştiu.

— La şaptesprezece ani am plecat să lucrez la o companie petrolieră dintr-o ţară din Orientul Mijlociu.

Nu mă descurcam foarte bine. Într-o seară am luat masa cu un tânăr geolog care muncea la o companie mai mare. Eu am comandat friptură, iar el doar supă L-am întrebat de ce nu a luat şi el friptură şi mi-a spus că are dantura proastă şi nu are bani să şi-o îngrijească, i-am dat cincizeci de dolari să-şi schimbe dantura. După o lună, m-a sunat în toiul nopţii şi mi-a spus că a descoperit un zăcământ bogat. Nu-i anunţase încă pe patronii la care lucra. Dimineaţa următoare am împrumutat o mulţime de bani şi până seară am cumpărat parcele de pământ în jurul zăcământului. Până la urmă s-a dovedit a fi cel mai mare zăcământ de petrol descoperit în lume.

Melina se agăţa fascinată de fiecare cuvânt al lui.

— Acesta a fost începutul. După aceea am avut nevoie de tancuri petroliere care să-mi transporte petrolul şi aşa am ajuns să am o flotă. Apoi, am avut nevoie de rafinării, apoi de o linie aviatică. Demiris ridică din umeri. Toate au pornit de acolo.

Abia la multă vreme după ce s-au căsătorit, a aflat Melina că povestea cu friptură era ficţiune pură.

*

* *

Melina Lambrou nu avea intenşia să-l mai întâlnească pe Constantin

Demiris. Dar, print-o serie de coincidenţe regizate cu grijă de Demiris, Melina se întâlnea cu el, ori la o petrecere, ori la teatru, ori la o acţiune de binefacere. De fiecare dată simţea o puternică atracţie faţă de el. Pe lângă el, Vassilis Manos - urma să o recunoască, chiar şi în sinea ei - era plictisitor.

Melina Lambrou iubea pictorii flămânzi şi când s-a vândut un Bruegel, „Vânătoarea pe zăpadă", înainte ca ea să-l liciteze, i-a fost dăruit de Constantin Demiris.

— Melina era fascinată de faptul că îi cunoştea absolut toate gusturile.

— Nu pot primi un dar atât de scump, protestă ea.

— Ah, dar nu este un dar. Trebuie să-l plăteşti. Cinăm împreună diseară.

Până la urmă, Melina a acceptat. Omul era irezistibil.

După o săptămână Melina a rupt logodna cu contele Manos.

*

* *

Când Melina i-a spus fratelui ei, acesta a rămas împietrit.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce?

— Pentru că mă voi căsători cu Constantin Demiris.

Spyros a rămas fără aer.

— Ai înnebunit! Nu te poţi căsători cu Demiris! Este un monstru. Te va distruge. Dacă...

— Greşeşti Spyros. Este un bărbat minunat. Şi ne iubim. Este...

— Tu îl iubeşti, se răsti fratele. Nu ştiu ce urmăreşte el, dar să ştii că nu are nici o legătură cu dragostea. Doar ştii ce reputaţie are în privinţa femeilor. Este...

— Totul ţine de trecut acum Spyros. Voi fi soţia lui.

Iar Spyros nu a reuşit să o convingă pe sora lui să renunţe la căsătorie.

După o lună, Melina Lambrou şi Constantin Demiris se căsătoreau.

*

* *

La început părea că va fi un mariaj perfect. Constantin era amuzant şi distractiv. Era un iubit pasionat şi-i făcea mereu cadouri Melinei, lucruri surprinzătoare aduse din ţări exotice.

În prima noapte i-a spus Melinei:

— Prima mea soţie nu a putut avea copii. Acum, noi vom avea mulţi copii. Mulţi fii.

— Nici o fiică? îl tachină Melina.

— Dacă vrei tu. Dar mai întâi un fiu.

În ziua în care Melina a aflat că este însărcinată, Constantin a fost extaziat.

— Îmi va prelua imperiul, a declarat el fericit.

În a treia lună de sarcină, Melina a suferit un avort spontan. Constantin Demiris era plecat din ţară când s-a întâmplat. După ce s-a întors şi a aflat vestea s-a purtat ca un posedat.

— Ce ai făcut? urla el. Cum s-a putut întâmpla?

— Costa, eu...

— Ai fost neglijentă!

— Nu, îţi jur că...

Demiris inspiră adânc.

— Bine. S-a întâmplat, s-a întâmplat. Vom avea un alt fiu.

— Nu... nu mai pot. Melina nu a putut să-i înfrunte privirea.

— Ce spui?

— Au trebuit să mă opereze. Nu mai pot avea copii.

Stătea împietrit. Apoi s-a întors şi a plecat fără să mai scoată un cuvânt.

Din acel moment viaţa Melinei a devenit un iad. Constantin Demiris se purta de parcă soţia sa i-a ucis în mod voit fiul. O ignora şi se întâlnea cu alte femei.

Melina ar fi suportat totul, dar umilirea ei era cu atât mai dureroasă, cu cât el avea o plăcere perversă în a-şi afişa public legăturile. Avea aventuri cu actriţe de cinema, cântăreţe de operă, soţiile prietenilor. Îşi ducea iubitele la Psara şi în lungi plimbări cu yachtul. Ziarele scriau jubilând despre toate aventurile amoroase ale lui Constantin Demiris.

*

* *

Erau la un dineu dat de un bancher renumit.

— Trebuie să vii împreună cu Melina, i-a spus bancherul. Am un nou bucătar, specialist în cele mai bune mâncăruri chinezeşti.

Pe lista de invitaţi erau numai oaspeţi de prestigiu. La masă s-au întâlnit o impresionantă colecţie de artişti, politicieni şi industriaşi. Mâncarea a fost într-adevăr excelentă. Bucătarul le-a pregătit supă de rechin, chiftele de creveţi, carne de porc, *mu shu*, raţă a la Beijing, paste Canton şi o mulţime de alte bunătăţi.

Melina stătea lângă gazda sa, la celălalt capăt al mesei. În dreapta lui Demiris stătea o frumoasă actriţă de cinema. Demiris se concentra în întregime asupra vecinei sale, ignorându-i pe toţi cei din jurul său. Melina auzea frânturi de conversaţie.

— După ce vei termina filmul, va trebui neapărat să vii pe yachtul meu. Va fi o vacanţă minunată. Vom merge pe coasta Dalmaţiei...

Melina încerca să nu-i acorde atenţie, dar era imposibil. Demiris nu făcea nici un efort să vorbească mai încet.

— Nu ai fost nicidată la Psara, nu-i aşa? Este o insuliţă intimă, complet izolată. O să-ţi placă.

Melinei îl venea să intre sub masă. Dar răul abia începea. Tocmai terminaseră un fel de mâncare, iar valetul aducea boluri cu apă pentru a se spăla pe mâini. Când a aşezat în faţa actriţei bolul cu apă, Demiris a spus:

— Nu vei avea nevoie de el.

Şi, zâmbind, i-a luat mâna în mâna lui şi a început să-i bage pe rând degetele în gură, curăţindu-le de sos. Ceilalţi oaspeţi încercau să nu privească în direcţia lor. Melina s-a ridicat în picioare şi i-a spus gazdei:

— Mă doare capul... vă rog să mă scuzaţi.

Toţi oaspeţii au privit-o cum fuge din cameră. În noaptea aceea Demiris nu a venit acasă, nici noaptea următoare.

Când Spyros a auzit incidentul, s-a făcut livid de furie.

— Spune numai un cuvânt, Melina, spumega fratele, numai un cuvânt şi îl omor pe ticălos.

— Nu se poate abţine, îl scuză Melina. Aşa este firea lui.

— Firea lui? Este un animal! Ar trebui închis. De ce nu divorţezi de el?

Era o întrebare pe care şi-a pus-o şi Melina de foarte multe ori, în nopţile lungi şi pustii când a dormit singură. Şi întotdeauna se întorcea la acelaşi răspuns: *pentru că îl iubesc*.

*

* *

La ora cinci şi jumătate, Catherine a fost trezită de cameristă.

— Bună dimineaţa, domnişoară...

Catherine a deschis ochii şi a privit în jurul ei, speriată. Nu mai era în chilia îngustă a mănăstirii, era într-un dormitor frumos la... îşi aminti: *excursia la Atena... Eşti Catherine Douglas... Au fost executaţi de statul grec...*

— Domnişoară...

— Da?

— Domnul Demiris întreabă dacă puteţi servi micul dejun împreună cu el, pe terasă.

Catherine o privi somnoroasă. Nu reuşise să adoarmă până la ora patru şi mintea i-a fost un tumult de gânduri.

— Mulţumesc. Spune-i domnului Demiris că vin imediat.

*

* *

După douăzeci de minute, valetul o conducea pe o terasă enormă, care

dădea spre mare. Grădina era undeva jos, la vreo douăzeci de picioare. Constantin Demiris era aşezat la o masă, o aştepta. În timp ce Catherine se apropia de el, Demiris o studia atent. Plutea în jurul ei un aer inocent, care îl excită. O va lua, va fi a lui. Şi-o imagină goală, în pat lângă el, ajutându-l să-i pedepsească încă o dată pe Noelle şi pe Larry.

— Bună dimineaţa, spuse el şi se ridică. Scuză-mă că te-am trezit atât de dimineaţă, dar trebuie să plec la birou în câteva minute şi doream să stăm puţin de vorbă astăzi.

— Da, desigur.

Catherine se aşeză la masă, vis-â-vis de el, cu faţa spre mare. Soarele abia răsărea şi arunca în mare o ploaie de scântei argintii.

— Ce doreşti să mănânci?

— Nu mi-e foame, spuse Catherine.

— Atunci, poate puţină cafea?

— Mulţumesc.

Valetul turnă cafeaua într-o ceaşcă Belleek.

— Ei bine, Catherine, începu Demiris, te-ai mai gândit la ce am vorbit ieri?

Toată noaptea nu s-a gândit decât la asta. Pentru ea nu mai era nimic la Atena şi în altă parte nu avea unde merge. Nu mă mai întorc la mănăstire, şi-a jurat în sinea ei. Invitaţia de a lucra pentru Demiris a intrigat-o. De fapt, recunoscu ea în sinea ei, *este chiar emoţionantă. Ar putea însemna o viaţă nouă.*

— Da, răspunde Catherine. M-am gândit.

— Şi?

— Cred... cred că aş putea încerca.

Constantin Demiris reuşi să-şi ascundă bucuria.

— Sunt încântat. Ai mai fost vreodată la Londra?

— Nu... Adică... Nu cred.

De ce nu ştiu sigur? Mai existau prăpăstii înfricoşătoare în memoria ei. Câte alte surprize voi mai avea?

— Este unul din puţinele oraşe civilizate din lume.

Sunt sigur că o să-ţi placă.

Catherine ezită.

— Domnule Demiris, de ce sunteţi atât de atent cu mine?

— Să spunem doar că simt un fel de responsabilitate.

Se opri gânditor. Eu l-am prezentat pe soţul tău Noellei Page.

— Ah, exclamă Catherine încet.

Noelle Page. Numele acela îi provoca frisoane pe şira spinării. Ei doi au

murit unul pentru celălalt. *Larry trebuie să o fi iubit foarte mult*.

Catherine se strădui şi până la urmă reuşi să pună întrebarea care a obsedat-o toată noaptea.

— Cum... cum au fost executaţi?

Demiris a răspuns după o scurtă pauză.

— Împuşcaţi de un pluton de execuţie.

— Oh!

Simţea gloanţele care au sfâşiat trupul bărbatului pe care l-a iubit atât de mult. I-a părut rău că a întrebat.

— Să-ţi dau un sfat. Nu te mai gândi la trecut. Nu poate fi decât dureros. Trebuie să-l laşi în urma ta, să-l uiţi.

— Aveţi dreptate, spuse Catherine încet. Voi încerca.

— Bine. Uite, din întâmplare, am un avion care pleacă la Londra în dimineaţa aceasta, Catherine.

Crezi că vei putea pleca atât de repede?

Catherine se gândi la toate călătoriile făcute împreună cu Larry. Cât de emoţionată făcea pregătirile de plecare. De data aceasta nu va mai pleca şi cu altcineva, nu avea ce împacheta, nu aştepta nimic.

— Pot pleca astăzi.

— Excelent! Apropo, spuse Demiris aproape absent, acum îţi aminteşti totul, ai dori să iei legătura cu cineva, cineva din trecutul tău pe care să-l anunţi că eşti bine?

Numele care i-a venit imediat în minte a fost William Fraser. Era singurul om din viaţa ei, care îi amintea de trecut. Dar ştia că nu este încă pregătită să dea ochii cu el. *După ce mă liniştesc*, se gândi Catherine*, după ce voi începe munca, voi lua legătura şi cu el.*

Constantin Demiris o privea intens, aşteptând răspunsul ei.

— Nu, spuse Catherine într-un târziu. Nu am pe nimeni.

Nici nu bănuia că în acel moment i-a salvat viaţa lui William Fraser.

— Voi aranja să primeşti paşaportul. Îi întinse un plic. Aici este avansul la salariu. Nu-ţi face probleme, vei avea unde locui. Compania are un apartament la Londra. Vei locui acolo..

I se părea copleşitor.

— Sunteţi mult prea generos.

Demiris îi luă mâna.

— Vei afla că sunt şi foarte... se răzgândi. *Grijă mare. Încet. Nu vrei să o sperii, nu?* .. că pot fi un bun prieten.

— Dar sunteţi un bun prieten!

Demiris îi zâmbi. *Aşteaptă numai!*

*

* *

După două ore, Constantin Demiris o ajuta să urce în Rolls-Royce-ul care trebuia să o ducă la aeroport.

— Distrează-te la Londra, îi spuse. Voi ţine legătura cu tine.

La cinci minute după ce plecă maşina, Demiris vorbea la telefon cu Londra.

— Vine!

Cinci

Avionul era programat să plece de pe aeroportul Hellenikon, la ora 9,00 a.m. Era un *Hawker Siddeley* şi, spre surpriza ei, Catherine era singura pasageră.

Pilotul, un grec plăcut, de vârstă mijlocie, numit Pantelis, a condus-o la scaun şi a aşezat-o comod, apoi i-a prins centura de siguranţă.

— Decolăm în câteva minute, o informă el.

— Mulţumesc.

Catherine îl urmări cu privirea cum intră în cabina piloţilor şi inima începu deodată să-i bată cu putere. *Acesta este avionul pe care l-a pilotat Larry, oare a stat şi Noelle Page pe scaunul pe care stau eu acum?* Simţi că leşină; pereţii începură să se strângă în jurul ei. Închise ochii şi inspiră adânc. *Toate acestea s-au terminat*, se gândi ea. *Demiris are dreptate. Acesta este trecutul şi nimic nu-l mai poate schimba.*

Auzi zgomotul motoarelor şi deschise ochii. Avionul decola cu destinaţia Londra. *De câte ori a făcut Larry acest zbor? Larry.* Se cutremură la amestecul de emoţii pe care i-l provocă numele său.

Şi la toate amintirile lor. Minunatele, îngrozitoarele amintiri...

*

* *

Era în vara lui 1940, cu un an înainte ca America să intre în război. Abia plecase de la Universitatea Northwestern, de la Chicago, la Washington D.C., pentru prima ei slujbă.

Colega de cameră i-a spus:

— Hei, am auzit despre un post vacant care te-ar putea interesa. Una din fetele de la petrecerea de azi-noapte a spus că pleacă înapoi în Texas.

Lucrează pentru Bill Fraser. El se ocupă de Public Relations, la Departamentul de Stat. Abia am auzit, dacă pleci imediat, ajungi înaintea feţelor.

Catherine a plecat într-un suflet, dar când a ajuns a găsit biroul secretarei plin de candidate. *Nu am nici o şansă,* s-a gândit Catherine. Uşa unui birou interior s-a deschis şi a ieşit William Fraser. Era un bărbat atrăgător, înalt, cu părul blond ondulat, grizonat la tâmple, ochii albaştri senini şi bărbia fermă.

l-a spus secretarei:

— Am nevoie de un număr din *Life*. Numărul de acum trei sau patru săptămâni. Are fotografia lui Stalin pe copertă.

—Îl voi comanda imediat, domnule Fraser.

— Sally, sunt în telefon cu senatorul Borah. Vreau să-i citesc un paragraf dintr-un articol. Ai două minute să-mi găseşti numărul acela.

A intrat în biroul său şi a închis uşa. Candidatele s-au uitat nedumerite, una la alta şi au ridicat din umeri.

Catherine a început să gândească febril, apoi s-a întors şi a ieşit cu greu din biroul ticsit de fete. În urma ei a auzit pe una din ele comentând, „Foarte bine. Una mai puţin".

După trei minute, Catherine reintra în birou cu numărul din revista *Life*. L-a dat secretarei. După alte cinci minute, Catherine se găsea în biroul lui William Fraser.

— Sally mi-a spus că dumneata ai adus revista.

— Da, domnule.

— Presupun că nu umbli cu numerele vechi de reviste în poşetă.

— Nu, domnule.

— Cum de ai găsit-o atât de repede?

— Am fost la frizerie. Ştiţi, la frizerii şi la dentişti găseşti mereu reviste vechi.

— La toate eşti atât de pricepută?

— Nu, domnule.

— Vom descoperi singuri, spuse William Fraser şi Catherine a fost angajată.

*

* *

Catherinei i-a plăcut agitaţia muncii pe care o făcea pentru William Fraser. El era necăsătorit, foarte bogat, o figură publică şi părea să cunoască pe toată lumea la Washington. Revista *Time* spunea că Fraser este, „Cea mai bună partidă de căsătorie".

La şase luni după ce Catherine a fost angajată de William Fraser, s-au îndrăgostit unul de altul. Când a ajuns în patul lui, Catherine i-a spus:

— Trebuie să-ţi mărturisesc ceva. Sunt virgină.

Fraser a clătinat din cap uimit.

— Este incredibil. Cum naiba am reuşit să mă încurc cu singura virgină din Washington?

*

* *

Într-o zi Fraser i-a spus:

— Ni s-a cerut să supervizăm un film pentru Forţele Armate Aeriene.

Vor să facă recrutări masive. Filmul se toarnă la Hollywood. Aş vrea să te ocupi tu de asta, cât timp sunt eu la Londra.

— Eu? Bill, eu nu ştiu nici măcar să încarc un *Brownie*. Ce ştiu eu despre cum se toarnă un film de antrenament?

Fraser a zâmbit.

— Atât cât ştim toţi. Nu trebuie să-ţi faci probleme. Este un director responsabil pentru filmări. Se numeşte Allan Benjamin. Armata vrea să folosească actori, nu soldaţi.

— De ce?

— Probabil că soldaţii nu li se par destul de convingători în rol de soldaţi.

— Seamănă cu armata!

Şi Catherine a luat avionul spre Hollywood pentru a supraveghea

filmările.

Scena forfotea de figuranţi, cei mai mulţi dintre ei îmbrăcaţi în uniforme nepotrivite.

— Vă rog să mă scuzaţi, spuse Catherine unui bărbat care trecea pe lângă ea. Domnul Allan Benjamin este aici?

— Micuţul caporal? Este acolo.

Catherine a întors, capul şi a văzut un om slăbuţ, îmbrăcat în uniformă, cu grade de caporal. Ţipa la un bărbat care avea însemne de general.

— Să-i ia naiba pe directorii de distribuţie. M-am săturat până în gât de generali. Bărbatul ridică mâinile disperat. Toată lumea vrea să fie şef, nimeni nu vrea să fie indian.

— Vă rog să mă scuzaţi, interveni Catherine. Eu sunt Catherine Alexander.

— Slavă cerului! Exclamă omuleţul. Preluaţi totul. Nu ştiu ce caut eu aici. Aveam o slujbă bună la Dearbon, primeam trei mii cinci sute de dolari pe an şi am fost târât în armată să fac filme. Ce ştiu eu despre producţia de filme? Vă fac totul cadou aici.

Omuleţul se întoarse pe călcâie şi plecă spre ieşire, lăsând-o pe Catherine buimăcită. Un bărbat înalt cu părul alb, s-a apropiat de ea.

O privea cu un zâmbet amuzat.

— Aveţi nevoie de ajutor?

— Am nevoie de un miracol, spuse Catherine. Răspund de film, dar nu ştiu ce trebuie să fac.

Bărbatul continua să zâmbească.

— Bine aţi venit la Hollywood. Eu sunt Tom O´Brein, directorul asistent.

— Credeţi că puteţi turna filmul acesta?

Catherine văzu că bărbatului îi tremură colţul gurii.

— Aş putea încerca. Am făcut şase filme cu Willie Wyler. Situaţia nu este chiar atât de disperată pe cât pare. Este nevoie doar de puţină organizare. Scenariul este scris şi decorul este pregătit.

Catherine privi în jurul ei.

— Sunt câteva uniforme care arată jalnic. Să vedem ce putem face.

O´Brein aprobă tăcut.

Împreună cu O´Brein, Catherine s-a apropiat de grupul de figuranţi. Zgomotul din jur era asurzitor.

— Mai încet, băieţi, strigă O´Brein. V-o prezint pe domnişoara Alexander. Va superviza filmul.

Interveni Catherine.

— Vă rog să vă aliniaţi, să vă putem vedea mai bine costumele.

O´Brein a aliniat actorii. În apropiere, Catherine a auzit râsete zgomotoase şi s-a întors supărată. Un bărbat în uniformă stătea într-un colţ şi nu le dădea nici o atenţie. Spunea ceva unui grup de fete, care râdeau încântate. Atitudinea bărbatului o irita grozav pe Catherine.

— Vă rog să mă scuzaţi. Nu vreţi să veniţi mai aproape?

Bărbatul o privi insolent.

— Cu mine vorbiţi?

— Da. Am dori să începem lucrul.

Era extrem de frumos, înalt, suplu, cu părul negru cu reflexe bleumarin şi ochii de culoarea mării în furtună. Uniforma îi venea perfect. Pe epoleţi avea însemne de căpitan, iar pe piept erau etalate o mulţime de medalii şi panglici colorate. Catherine le privea furioasă.

— Medaliile acestea...?

— Sunt destul de impresionante, şefa? Vocea bărbatului era amuzată şi obraznică.

— Scoate-le.

— De ce? Eu cred că dau culoare filmului.

— Ai uitat un lucru. America nu este încă în război. Probabil că ai cucerit medaliile la vreun carnaval.

— Ai dreptate, recunoscu bărbatul cu o timiditate prefăcută. Nu m-am gândit la asta. Am să mai scot din ele.

— Scoate-le pe toate, se răsti Catherine.

După filmarea de dimineaţă, Carherine a plecat să ia masa la cantina studiourilor. Bărbatul s-a apropiat obraznic de masa ei.

— Am vrut să te întreb cum m-am descurcat astăzi dimineaţă. Am fost convingător?

Atitudinea lui o înfuria la culme.

— Îţi place să porţi uniforma şi să te împăunezi în faţa fetelor, dar te-ai gândit vreodată să te înrolezi cu-adevărat?

Bărbatul o privi şocat.

— Şi să mă împuşte? Asta-i pentru naivi.

Catherine era gata să explodeze.

— Cred că eşti demn de tot dispreţul.

— De ce?

— Dacă nu ştii de ce, nu-ţi pot explica.

— De ce nu încerci? Diseară. Luăm masa împreună. La tine. Ştii să găteşti?

— Nu te mai deranja să vii mâine la filmări, se răsti Catherine furioasă. Am să-i spun domnului O´Brein să-ţi trimită un cec pentru ziua de astăzi. Cum

te numeşti?

— Douglas. Larry Douglas.

*

* *

Experienţa aceasta cu actorul cel arogant a înfuriat-o la culme pe Catherine, dar era hotărâtă să nu se mai gândească la incidente. Nu ştia nici ea de ce, dar nu reuşea să o uite.

*

* *

Când s-a întors la Washington, William Fraser i-a spus:

— Mi-a fost dor de tine. M-am gândit foarte mult, numai la tine. Mă iubeşti?

— Foarte mult, Bill.

— Şi eu te iubesc. Hai să ieşim diseară şi să sărbătorim evenimentul.

Catherine era convinsă că în seara aceea, Bill Fraser avea de gând să o ceară în căsătorie.

*

* *

Au mers la *Clubul Jefferson*. Erau la jumătatea cinei, când a apărut Larry Douglas, îmbrăcat tot în uniformă militară, cu toate medaliile pe piept.

Catherine privea uluită cum bărbatul se apropia de masa lor şi îl salută pe Fraser.

— Cathy, dă-mi voie să ţi-l prezint pe căpitanul Larry Douglas. Larry, domnişoara Alexander Catherine. Ştii, Cathy, Larry este pilot în Forţele Aeriene Britanice. A condus un escadron american. Apoi l-am convins să preia o bază de instrucţie în Virginia şi să pregătească tinerii noştri pentru luptă.

Ca în reluarea cu încetinitorul a unui film, Catherine revăzu în minte scena când i-a cerut să-şi scoată medaliile. Nu suportă nici gândul că a fost rea şi i-a spus că este laş. Îi venea să intre sub masă.

*

* *

A doua zi, Larry a sunat-o la birou. Ea a refuzat să-i răspundă. După ce a terminat programul, l-a găsit afară, o aştepta. Nu mai avea medaliile, dar avea în schimb grad de locotenent rangul doi. Îi zâmbea.

— Cum ţi se pare? Este mai bine aşa?

— Nu este împotriva regulamentului să porţi gradele militare false?

— Nu ştiu. Eu credeam că tu răspunzi de asta.

Catherine ştia că este pierdută. Avea în el o forţă magnetică irezistibilă.

— Ce vrei de la mine?

— Totul. Pe tine te vreau.

Au plecat la el acasă şi au făcut dragoste. Şi Catherine a simţit o bucurie la care nu a visat vreodată. A fost o contopire totală, până la explozia extatică, incredibil de tulburătoare, delirul plecării şi al sosirii, al începutului şi sfârşitului. Iar ea i s-a abandonat în întregime, lacomă să absoarbă toată această mare de senzaţii, dorindu-1 pentru totdeauna alături de ea.

S-au căsătorit cinci ore mai târziu, în Maryland.

*

* *

Acum era în avion, mergea la Londra, începea o nouă viaţă. *Am fost atât de fericiţi*, se gândi Catherine. *Unde am greşit? Filmele romantice şi cântecele de dragoste ne-au făcut să credem în happy end şi în cavaleri îmbrăcaţi în armuri strălucitoare şi în, dragostea care nu se termină niciodată, niciodată. Am crezut sincer că Donna Reed şi James Stewart au avut o viaţă minunată şi am fost convinşi că Clark Gable şi Claudette Colbert vor rămâne împreună pentru toată viaţa după „S-a întâmplat într-o noapte". Şi am plâns când Frederic March s-a reîntors la Myrna Loy pentru „Cei mai buni ani din viaţă". Şi am fost convinşi că Joan Fontaine şi-a găsit fericirea în braţele lui Laurence Olivier în „Rebecca". Dar toate acestea au fost minciuni.*

Şi toate cântecele. „Întodeauna te voi iubi". *Ce înseamnă pentru bărbat „întotdeauna"?* „Cât de adânc este oceanul?" *La ce s-a gândit Irving Berlin?* Şi... „Pentru totdeauna". Plec, vreau să divorţez.

„Ce noapte fermecată". *Vom urca pe muntele Tzoumerka*... „Tu, noaptea şi muzica*". Directorul hotelului mi-a spus despre peşterile din apropiere*... (Te iubesc) Din motive sentimentale. *„Nu va şti nimeni... Acum, cât doarme".* „Fii dragostea mea!" *Şi noi am ascultat cântece şi am văzut filme şi am crezut cu sinceritate că aşa va fi viaţa. Am crezut atât de mult în soţul meu. Mai pot vreodată crede în altcineva la fel de mult? Ce i-am făcut să vrea atât de mult să mă omoare?*

— Domnişoară Alexander...

Catherine privi speriată şi dezorientată. Pilotul era aplecat asupra scaunului ei.

— Am aterizat. Bine aţi venit la Londra.

*

* *

La aeroport o aştepta o maşină. Şoferul s-a apropiat politicos de ea:

— Mă voi ocupa eu de bagaje, domnişoară Alexander. Mă numesc Alfred. Vreţi să mergeţi direct acasă?

Acasă.

— Da, mulţumesc.

Catherine se cufundă în scaunul comod al maşinii. Incredibil. Constantin Demiris i-a dat avionul lui particular şi i-a dat o locuinţă. Ori era cel mai generos om din lume ori... Pur şi simplu nu se putea gândi la o altă alternativă. Nu. *Este cel mai generos om din lume. Va trebui să găsesc o modalitate de a-i arăta recunoştinţa.*

Apartamentul, de pe Strada Elizabeth, în Eaton Square, era extrem de luxos. Avea un hol spaţios la intrare, un salon rafinat mobilat cu un candelabru de cristal, o bibliotecă lambrisată, o bucătărie cu suficiente provizii, trei dormitoare foarte atrăgătoare şi o aripă a servitorilor.

Catherine a fost întâmpinată la uşă de o femeie în jur de patruzeci de ani, îmbrăcată într-o rochie neagră.

— Bine aţi venit, domnişoară Alexander. Eu sunt Anna, menajera dumneavoastră.

Bineînţeles, menajera mea. Catherine încerca să se obişnuiască.

— Bună ziua.

Şoferul i-a adus bagajele în dormitor şi i-a spus:

— Maşina este la dispoziţia dumneavoastră.

Spuneţi-i Annei când sunteţi pregătită să mergeţi la birou şi eu vin să vă iau.

Maşina este la dispoziţia mea. Normal.

— Mulţumesc.

— Vă despachetez bagajele, spuse Anna.

Anunţaţi-mă dacă mai doriţi ceva.

— Acum nu mai pot dori nimic, spuse Catherine uluită şi cu sinceritate.

*

* *

A cutreierat prin apartament, până când Anna a terminat de despachetat. Apoi a intrat în dormitor şi a privit îndelung rochiile noi pe care i le-a cumpărat Demiris. *Totul este ca un vis frumos*. Avea un sentiment de irealitate. Acum patruzeci şi opt de ore, admira tufele de trandafir de la mănăstire. Acum, i se punea la dispoziţie o viaţă de ducesă. Se întreba cum va fi munca pe care trebuia să o facă. *Voi munci foarte mult. Nu-l voi dezamăgi. S-a purtat atât de frumos cu mine!*

Se simţi deodată foarte obosită. Se aşeză pe patul moale şi confortabil. Am să mă odihnesc un minut, se gândi ea şi închise ochii.

Se îneca şi strigă după ajutor. Şi Larry înota spre ea, iar când a ajuns lângă ea, o împingea sub apă. Apoi era într-o peşteră întunecată şi veneau spre ea stoluri de lilieci, îi smulgeau părul, îi zgâriau faţa. S-a trezit îngrozită de

spaimă şi a sărit direct în picioare. Tremura. Respira agitat şi încerca să se liniştească*. Destul*, se gândi ea*. S-a terminat totul, s-a sfârşit. A fost ieri. Acum este astăzi. Nimeni nu îţi va mai face nici un rău. Nimeni. Niciodată*. Dincoio de uşa dormitorului, Anna asculta strigătele disperate.

Aşteptă, apoi, după ce nu mai auzi nimic, coborî în hol şi ridică receptorul, pentru a-i raporta totul lui Constantin Demiris.

*

* *

The Hellenic Trade Corporation se afla pe Bond Street, la numărul 217, lângă Piccadilly, într-o veche clădire guvernamentală, transformată în birouri cu mulţi ani în urmă. Exteriorul clădirii era o capodoperă de arhitectură, elegant şi de bun gust.

Când a ajuns, Catherine a constatat că tot personalul o aştepta. Erau o duzină de oameni care aşteptau să o salute.

— Bine ai venit, domnişoară Alexander. Eu sunt Evelyn Kaye. Acesta este Cari... Tucker... Matthew... Jennie...

Numele şi chipurile oamenilor se estompau.

— Îmi pare bine.

— Biroul tău este pregătit. Te conduc.

— Mulţumesc.

Sala de primiri era mobilată cu gust, o canapea *Chesterfield* şi fotolii *Chippendale*. Au mers pe un coridor lung, mochetat, au trecut pe lângă o sală de şedinţe lambrisată, cu fotolii din piele şi o masă lungă, bine lustruită, apoi, Catherine a fost invitată într-un birou foarte plăcut.

— Acesta este biroul tău.

— Minunat, murmură Catherine.

Pe masă erau flori proaspete.

— De la domnul Demiris.

Cât este de atent!

Evelyn Kaye, femeia care a condus-o în biroul său, era de vârstă mijlocie, cu o înfăţişare plăcută şi maniere politicoase dar totodată prieteneşti.

— Vei avea nevoie de câteva zile să te obişnuieşti cu lucrul aici, dar să ştii că nu este complicat. Noi suntem un fel de nervură principală a Imperiului Demiris. Coordonăm rapoartele de la toate diviziile şi le trimitem cartierului general din Atena. Eu sunt directorul acestui birou, iar dumneata vei fi asistenta mea personală.

— Oh!

Aşadar, sunt asistenta personală a directorului.

Catherine nu ştia ce se aştepta de la ea. Fusese aruncată într-o lume a

fanteziei - avioane, limuzine, apartament cu menajeră...

— Wim Vandeen este geniul nostru matematic. El computerizează toate rapoartele şi le sistematizează într-o sinopsă analitică. Mintea lui lucrează mai repede decât a oricărei maşini de calcul. Hai, să mergem să-l cunoşti.

Au plecat din nou pe coridorul cel lung şi s-au oprit în faţa unui birou de la capătul holului. Evelyn a intrat fără să bată la uşă.

— Wim, ţi-o prezint pe noua mea asistentă.

Catherine a intrat în birou, dar a rămas descumpănită. Wim Vandeen părea să aibă în jur de treizeci de ani, dar avea o privire absentă.

Continua să privească pe fereastră.

— Wim, Wim! Ţi-o prezint pe Catherine Alexander.

Bărbatul se întoarse în sfârşit.

— Catherina întâi, numele adevărat Marta Skowronka, a fost servitoare, s-a născut în 1684, a fost capturată de ruşi şi s-a căsătorit cu Petru întâi. A fost împărăteasa Rusiei între 1725-1727. Catherina Cea Mare, fiica unui prinţ german. S-a născut în 1729 şi s-a căsătorit cu Petru, care a devenit împăratul Petru al lll-lea. L-a urmat la tron în anul în care l-a ucis. În timpul domniei sale Polonia a fost împărţită în trei şi au fost două războaie împotriva turcilor...

Informaţiile curgeau nestăvilite, spuse de o voce monotonă. Catherine asculta uluită.

— Este... este foarte interesant, reuşi ea să bâlbâie.

Wim Vandeen privi în gol.

— Wim este foarte timid când întâlneşte persoane necunoscute, spuse Evelyn.

Timid? Omul este de-a dreptul ciudat. Şi este geniu? Ce fel de slujbă voi face eu aici?

*

* *

La Atena, în biroul său din strada Aghiou Geronda, Constantin Demiris asculta raportul telefonic al lui Alfred din Londra.

— Domnule Demiris, am dus-o pe domnişoara Alexander de la aeroport direct acasă. Am întrebat-o dacă nu doreşte să o duc undeva, aşa cum mi-aţi sugerat, şi mi-a spus că nu.

— Nu a luat legătura cu nimeni?

— Nu, domnule. Doar dacă nu a dat telefoane de acasă, domnule.

Constantin Demiris era liniştit. Anna, menajera, îi va spune dacă se va întâmpla acest lucru. Puse receptorul în furcă, satisfăcut. Pentru moment ea nu prezenta nici un pericol, iar el va avea grijă să fie supravegheată. Era singură pe lume. Nu avea pe nimeni, cu excepţia binefăcătorului ei, Constantin

Demiris. *Trebuie să aranjez să ajung în curând la Londra,* se gândi Demiris fericit. *Foarte curând*.

Catherinei Alexander i se părea interesantă munca pe care o făcea. În fiecare zi soseau rapoarte din cele mai îndepărtate colţuri în care se ramifica Imperiul lui Constantin Demiris. Note de cheltuieli de la o mină de metal din Indiana, rapoarte contabile ale unei fabrici de automobile din Italia, facturi ale unui trust de presă din Australia, de la o mină de aur, de la o companie de asigurări şi câte altele. Catherine primea rapoartele şi avea grijă să ajungă toate la Wim Vandeen. Wim le privea o singură dată, le înregistra în incredibilul său computer şi aproape instantaneu calcula procentele de profit sau pierderile companiei.

Catherinei îi plăcea să se apropie de noii săi colegi, să-i cunoască mai bine şi era încântată de frumuseţea clădirii unde lucra.

A făcut o asemenea remarcă pentru Evelyn, în prezenţa lui Wim şi Wim a început imediat:

— Aceasta a fost o clădire guvernamentală pentru vamă, construită de Sir Christopher Wren în 1721.

După Marele Foc din Londra, Christopher Wren a reproiectat cincizeci de biserici, inclusiv Catedrala St. Paul, St. Michael şi St. Bride. Tot el a proiectat şi Royal Exchange şi Buckingham. A murit în 1723 şi este înmormântat la St. Paul. Această clădire a fost transformată în birouri în 1907, iar în Al Doilea Război Mondial, în timpul bombardamentelor, guvernul a folosit-o drept clădire de adăpost a civililor.

Clădirile declarate adăpost în timpul bombardamentelor, aveau la susbsol săli fortificate, rezistente la bombardament, păzite de uşi metalice foarte solide. Mulţi englezi, femei, copii şi bătrâni s-au adăpostit aici, când oraşul a fost sfâşiat de avioanele Luftwaffe.

Subsolul era uriaş, întinzându-se pe toată întinderea clădirii. Adăpostea un boiler enorm, pentru încălzire şi era împânzit de fire electrice şi de telefon. Problema era boilerul. Catherine a însoţit de mai multe ori aici un muncitor pentru a-l repara. De fiecare dată muncitorul îl analiza, spunea că nu are nimic şi pleca.

— Dar pare foarte periculos, spunea Catherine. Nu e posibil să explodeze?

— Doamne, domnişoară, cum să explodeze?

Vedeţi, aici este o valvă de siguranţă. Dacă se înfierbântă prea tare, supapa eliberează excesul de aburi. Nu este nici o problemă.

*

* *

După muncă din timpul zilei Catherine vizita Londra. Londra... Cornul abundenţei, lumea minunată a teatrului, baletului şi concertelor. A vizitat anticariate ca *Hatchard* şi *Foyle*, zeci de muzee şi restaurante. Făcea cumpărături la *Harrods, Fortnum* şi *Mason* şi duminica servea ceaiul la *Savoy*.

Din când în când îi treceau prin minte gânduri pe care nu le putea controla. O voce... un cuvânt... un parfum...un cântec... Erau atât de multe lucruri care îi aminteau de Larry. *Nu. Trecutul nu mai există. Acum contează viitorul.* Şi în fiecare zi Catherine devenea mai puternică.

*

* *

Catherine s-a împrietenit cu Evelyn Kaye şi din când în când ieşeau în oraş împreună. Într-o duminică, au vizitat o expoziţie de tablouri de pe malul Tamisei. Expuneau zeci de artişti tineri şi bătrâni. Aveau un singur lucru în comun: nici unul nu avea posibilitatea să-şi expună opera într-o galerie de artă. Tablourile erau îngrozitoare. Catherine a cumpărat unul din milă.

— Şi unde ai să-l pui? A întrebat-o Evelyn.

— La subsol, lingă boiler.

*

* *

Mergând pe străzile Londrei au descoperit şi artişti care desenau cu cretă colorată pe trotuare. Unele desene erau uluitoare. Trecătorii se opreau, le admirau şi aruncau câteva monede. Într-o după-amiază Catherine s-a oprit în acest cartier şi a admirat un bătrân care făcea un minunat peisaj cu cretă colorată. Când l-a terminat a început să plouă şi bătrânul privea cu regret cum îi dispare opera sub stropii de apă. Ca şi viaţa mea din trecut, se gândi Catherine.

*

* *

Evelyn o duse pe Catherine la Shepherd Market.

— Este foarte interesant, ai să vezi, i-a promis Evelyn.

Şi era într-adevăr pitoresc. Un restaurant, *Tiddy Dolls*, vechi de trei sute de ani, piaţa, frizeria, brutăria, anticariate şi doar câteva clădiri rezidenţiale. Numele de pe cutiile poştale erau ciudate. Pe una scria „Helen, lecţii de franceză"; pe alta scria „Rosie, vă învaţă greceşte".

— Este un cartier pentru educaţie? A întrebat Catherine.

Evelyn a început să râdă.

— Într-un anume fel cred că este. Numai că educaţia pe care o dau aceste fete nu se predă la şcoală.

Evelyn râdea în hohote, iar Catherine a roşit de ruşine.

*

* *

Cea mai mare parte a timpului Catherine era singură, dar îşi găsea de lucru pentru a uita de singurătate. Plonja într-o zi de muncă considerând-o cel mai preţios moment al vieţii, gândind că i-au fost furate prea multe momente în trecut, ca să nu se bucure de prezent. Refuza să se gândească la trecut, îi era teamă să se gândească la viitor. La sfârşitul săptămânii pleca la ţară şi stătea la hanuri, încântată de peisajul fermelor engleze.

Trăiesc, se gândea ea*. Nimeni nu se naşte fericit. Fiecare om trebuie să-şi facă singur fericirea. Eu sunt o supravieţuitoare. Sunt tânără şi sănătoasă şi voi avea o viaţă minunată.*

Lunea se întorcea din nou la lucru, la Evelyn, la fete şi la Wim Vandeen.

Wim Vandeen era o enigmă.

Catherine nu mai cunoscuse un asemenea om. În birou erau douăzeci de angajaţi, iar Wim fără a folosi calculator, îşi amintea salariul fiecăruia, numărul poliţei de asigurare şi toate amănuntele dosarului. Deşi toate acestea erau în dosar, el le ţinea minte. Ştia venitul lunar a fiecărei sucursale a companiei, comparativ cu venitul lunii precedente, comparativ cu ultimii cinci ani de când începuse el să lucreze la companie.

Wim Vandeen îşi amintea totul, tot ce a văzut, a auzit sau a citit. Era incredibil. Orice întrebare, oricât de simplă, provoca un curent de informaţii din partea lui; cu toate acestea Wim era izolat şi nu avea prieteni. Catherine a întrebat-o pe Evelyn despre el.

— Ştii, eu nu îl înţeleg deloc pe Wim.

— Wim este un excentric, i-a explicat Evelyn.

Trebuie să îl iei aşa cum este. Nu îl interesează decât cifrele. Nu cred că îl interesează oamenii.

— Are prieteni?

— Nu.

— Nu se întâlneşte cu nimeni? Vreau să spun, nu are nici o fată?

— Nu.

Catherine avea impresia că Wim este la fel de izolat şi singur, ca şi ea; într-un fel se simţea aproape de el.

*

* *

Varietatea cunoştinţelor lui Wim o uluia pe Catherine. Într-o dimineaţă o durea urechea. Wim i-a spus cunoscător:

— Vremea asta n-o să te ajute. Mai bine mergi la un doctor.

— Mulţumesc, Wim. Eu...

— Părţile componente ale urechii sunt: auricolul, membrana timpanică şi oasele mici-ciocănelul, nicovala şi scăriţa-camera timpanică şi canalul semicircular; trompă lui Eustache şi nervul auditiv.

Într-o zi, Catherine şi Evelyn l-au invitat pe Wim la masă, într-un local cunoscut de pe Ram´s Head. Într-o cameră din spate câţiva clienţi jucau un joc cu zaruri.

— Te interesează sporturile, Wim? l-a întrebat Catherine. Ai văzut vreodată un joc de baseball?

— Baseball, repetă Wim automat. O minge de baseball are cincisprezece centimetri circumferinţă.

Este făcută dintr-o fâşie de piele răsucită pe un con de cauciuc. Bastonul cu care se loveşte mingea nu este mai lat de doi inchi şi mai lung de patruzeci şi doi de inchi. *Ştie toate statisticile*, se gândi Catherine, *dar a simţit oare vreodată emoţia de a aduna aceste lucruri?*

— Ai practicat vreodată un sport? De exemplu baschet?

— Baschetul se joacă într-o sală cu duşumea de lemn. Mingea este sferică din cauciuc, umflată cu aer. Cântăreşte douăzeci sau douăzeci şi două de uncii. Baschetul a fost inventat de James Naismith, în 1891.

Catherine avea răspunsul la întrebare.

Uneori Wim era stânjenitor în public. Într-o dimineaţă Catherine şi Evelyn l-au dus la Maidenhead, pe malul Tamisei. Au luat prânzul la *Complet Angler*. Chelnerul le-a spus:

— Astăzi avem moluşte proaspete.

Catherine s-a întors spre Wim.

— Îţi plac moluştele?

— Moluştele pot fi lungi, ovale, rotunde, sub formă de lamă, în cochilii, pot trăi la suprafaţă sau la adâncime.

Chelnerul îi privea uimit.

— Vreţi să mâncaţi, domnule?

— Nu-mi plac moluştele, se răsti Wim.

Catherinei îi plăceau oamenii cu care lucra, dar Wim devenise o persoană deosebită pentru ea. Era inteligent dincolo de orice limită de înţelegere, dar în acelaşi timp era retras şi singuratic. Într-o zi a întrebat-o pe Evelyn:

— Există oare vreo şansă ca Wim să ducă o viaţă normală? Să se îndrăgostească şi să se căsătorească?

Evelyn a oftat.

— Ţi-am spus doar, el nu are emoţii. Nu se va ataşa niciodată de nimeni.

Dar Catherine nu o credea. O dată sau de două ori a surprins în ochii lui o

lumină umană, afecţiune sau amuzament şi îşi dorea din suflet să îl ajute, să-l scoată din această stare. Sau poate a fost imaginaţia ei?

*

* *

Într-o zi personalul birourilor a primit o invitaţie la un bal de caritate la *Savoy*. Catherine a intrat în biroul lui Wim.

— Wim, tu ştii să dansezi?

— O măsură şi jumătate de patru pe patru dă un fox-trot. Bărbatul începe cu piciorul stâng, doi paşi înainte. Femeia începe cu piciorul drept, doi paşi înapoi. Doi paşi lenţi sunt urmaţi de doi paşi iuţi în unghi drept. Apoi bărbatul duce încet piciorul spre dreapta. Apoi piciorul spre stânga repede, lângă stângul, tot repede, îl aduce pe dreptul.

Catherine îl privea neştiind ce să mai spună. *Cunoaşte toate cuvintele dar nu le înţelege sensul*.

*

* *

A sunat-o Constantin Demirs. Era foarte târziu şi Catherine se pregătea de culcare.

— Sper că nu te deranjez. Sunt Costa.

— Nu, sigur că nu mă deranjezi.

Era bucuroasă să îl audă. I-a fost dor de sfaturile lui. La urma urmei, el era singurul om din lume care ştia ceva despre trecutul ei. Se gândea la el ca la un vechi prieten.

— M-am gândit la tine, Catherine. Sunt îngrijorat că eşti singură.

— Câteodată sunt singură, recunoscu Catherine. Dar mă descurc. Îmi amintesc mereu cuvintele tale. Uită trecutul şi trăieşte pentru viitor.

— Este bine. Apropo, că veni vorba de viitor, mâine vin la Londra. Vrei să luăm cina împreună?

— Mi-ar face foarte mare plăcere, spuse Catherine bucuroasă.

Era încântată. Va avea ocazia să îi mulţumească, să îi spună cât îi este de recunoscătoare.

După ce a pus receptorul în furcă, Constantin Demiris a zâmbit. *Vânătoarea continuă.*

*

* *

Au luat masa la Ritz. Era un salon elegant, cu mâncare excelentă, dar Catherine era prea emoţionată pentru a vedea şi altceva decât pe omul din faţa ei.

Avea atâtea lucruri să-i spună.

— Oamenii de la birouri sunt minunaţi, a început ea. Wim este uluitor. Nu am cunoscut niciodată un om care...

Dar Demiris nu o asculta. O studia gândind cât este de frumoasă şi vulnerabilă. *Nu trebuie s-o presez,* hotărî el. *Nu, voi juca încet şi voi savura victoria. Pentru tine, Noelle şi pentru amantul tău.*

— Stai mult la Londra? întrebă Catherine.

— O zi sau două. Am câteva afaceri.

Era adevărat, dar ştia că le-ar fi putut rezolva prin telefon. Nu, venise la Londra pentru a-şi începe campania de a o apropia pe Catherine, de a o face dependentă de el emoţional. Se aplecă spre ea.

— Catherine, ţi-am povestit vreodată că am lucrat în Arabia Saudită pe un teren petrolifer...?

*

* *

În seara următoare Demiris a invitat-o din nou la cină.

— Evelyn mi-a spus că te descurci de minune. Îţi voi ridica salariul.

— Deja ai fost mult prea generos, protestă Catherine. Eu...

Demiris o privi profund.

— Încă nu ştii cât de generos pot fi.

Catherine era stânjenită. *Este atât de bun*, se gândi ea. *Nu trebuie să-mi las imaginaţia la voia întâmplării.*

*

* *

În ziua următoare, Demiris se pregătea să plece.

— Nu vrei să mă conduci la aeroport, Catherine?

— Ba da.

Bărbatul acesta i se părea fascinant. Era amuzant şi inteligent şi o flata cu atâta atenţie. La aeroport Demiris a sărutat-o uşor pe obraz.

— Mă bucur că am petrecut puţin timp împreună.

— Şi eu. Mulţumesc, Costa.

A rămas până când avionul a decolat şi s-a pierdut în zare. *Este un om foarte deosebit. O să-mi fie dor de el.*

Şase

Toată lumea era uimită de apropierea dintre Constantin Demiris şi cumnatul său Spyros Lambrou.

Spyros Lambrou era aproape la fel de bogat şi puternic ca Demiris. Demiris avea cea mai mare flotă de cargouri din lume; Spyros Lambrou o avea pe a doua ca mărime. Demiris controla o reţea de ziare, linii aeriene, câmpuri petrolifere, uzine de oţel şi mine de aur; Spyros Lambrou avea companii de asigurări, bănci, suprafeţe enorme de terenuri şi uzine chimice. În faţa tuturor păreau într-o competiţie prietenească, păreau prieteni foarte buni.

„Este minunat, spuneau oamenii, că doi dintre cei mai puternici oameni din lume sunt atât de buni prieteni".

În realitate, ei erau rivali înverşunaţi şi se dispreţuiau unul pe altul. Când Spyros Lambrou a cumpărat un yacht de o sută de picioare, Constantin Demiris a cumpărat imediat unul de o sută cincizeci de picioare, cu patru motoare diesel şi un echipaj de treizeci de oameni.

Când flota lui Spyros Lambrou avea douăsprezece tancuri petroliere cu un tonaj de două sute de mii tone, Constantin Demiris şi-a mărit flota la douăzeci şi trei de tancuri cu un tonaj de şase sute cincizeci de mii de tone. Spyros Lambrou a cumpărat o herghelie de cai, Demiris a cumpărat şi el, mai mult, caii lui câştigau cursele.

Cei doi bărbaţi se întâlneau foarte des pentru că împreună făceau parte din asociaţii de caritate sau diverse corporaţii.

Cei doi aveau un temperament total diferit unul de altul. Pe când Constantin Demiris provenise dintr-o familie săracă şi a luptat cu dinţii pentru a se îmbogăţi, Spyros Lambrou era născut aristocrat. Era suplu şi elegant, întotdeauna îmbrăcat impecabil, cu maniere pe care ţi le dădeau numai o educaţie aleasă. Arborele lui genealogic ducea până la Otto de Bavaria, care a domnit în Grecia. În timpul unor foarte îndepărtate răzmeriţe politice în Grecia, un mic grup de oameni, oligarhia, a adunat averi imense. Tatăl lui Spyros a fost unul din acei oameni, iar Spyros a moştenit de la el un adevărat imperiu.

De-a lungul anilor, Spyros Lambrou şi Constantin Demiris au jucat această şaradă a prieteniei în faţa celorlalţi. Dar erau hotărâţi, fiecare în parte, să îl distrugă pe celălalt-Demiris din cauza instinctului de supravieţuire, Lambrou din pricina felului în care cumnatul său o trata pe Melina, sora pe care el o iubea ca pe ochii din cap.

Spyros Lambrou era un om superstiţios. Era bucuros de norocul său şi niciodată nu îi supăra pe zei. Din când în când consulta o ghicitoare. Era destul de inteligent să ştie că acestea erau de mai multe ori mincinoase, însă el avea

încredere într-o singură ghicitoare. Ea a prezis pierderea copilului Melinei şi tot ce s-a întâmplat în căsnicia acesteia. Locuia la Atena. Se numea Madame Piris.

*

* *

Constantin Demiris şi-a făcut un obicei să ajungă la birourile din stradă Aghiou Geronda, în fiecare dimineaţă la ora şase. Până când ajungeau la serviciu rivalii săi de afaceri, Demiris avea câteva ore avans.

Biroul lui Demiris era spectaculos. Priveliştea era minunată. Era pavat cu granit negru şi mobilat în metal şi piele. Pe pereţi se aflau opere cubiste de Légers, Braques şi Picasso. Avea o masă enormă de sticlă în spatele căreia se afla un scaun de piele ca un tron. Pe masă se găsea portretul lui Alexandru cel Mare montat în cristal. Sub portret scria: „Alexandros. Apărătorul omului".

În această dimineaţă, când Constantin Demiris a intrat în birou, suna telefonul. Numai câţiva oameni ştiau acel număr de telefon.

— *Kalimehra.*

— *Kalimehra.*

Vocea de la capătul firului era a secretarului particular al lui Spyros Lambrou, Nicos Veritos. Părea nervos.

— Vă rog să mă scuzaţi că vă deranjez, domnule Demiris. Mi-aţi spus să vă sun dacă am vreo informaţie pe care să o...

— Da. Ai?

— Domnul Lambrou doreşte să cumpere o companie care se numeşte *Aurora International*. Este înscrisă pe listele Bursei din New York. Domnul Lambrou are un prieten în consiliul directoral pentru construirea de bombardiere la această companie. Ceea ce vă spun este confidenţial. Bursa va creşte acţiunile când se va face anunţul...

— Nu mă interesează acţiunile de Bursă, spuse Demiris cu răceală. Altă dată să nu mă mai deranjezi decât dacă ai ceva important.

— Îmi pare rău, domnule Demiris. Eu m-am gîndit că...

Dar Demiris i-a închis telefonul.

*

* *

La ora opt, când a venit asistentul lui Demiris, Giannis Tcharos, Demiris l-a chemat în birou.

— La Bursa din New York este înscrisă o companie, *Aurora International*. Anunţă toată reţeaua de ziare pe care o avem că această companie este investigată pentru fraudă. Foloseşte o sursă anonimă, dar fă multă publicitate. Vreau ca ziarele să facă scandal până când vor scădea acţiunile. Apoi începe să cumperi acţiunile până când obţin controlul asupra companiei.

— Da, domnule. Mai doriţi şi altceva?

— Nu. După ce voi avea controlul anunţă că ştirea a fost nefondată. Ah, da, ai grijă ca Bursa din New York să afle că Spyros Lambrou a cumpărat acţiuni printr-o informaţie scursă din interior.

Giannis Tcharos spuse după un timp:

— Domnule Demiris, în Statele Unite aceasta este crimă împotriva statului.

Constantin Demiris zâmbi mulţumit.

— Ştiu.

*

* *

La o milă depărtare, în Piaţa Syntagma, Spyros Lambrou lucra în biroul său. Locul său de muncă reflecta un gust rafinat. Mobilierul conţinea piese rare, antichităţi franceze şi italiene. Trei pereţi erau acoperiţi cu tablouri ale impresioniştilor francezi. Al patrulea perete era ocupat de opere de artă ale artiştilor belgieni de la Van Rysselberghe până la De Smet. Pe firma de afară scria *Lambrou şi Asociaţii,* dar la această firmă nu au existat niciodată asociaţi.

Spyros a moştenit o afacere înfloritoare de la tatăl său pe care în decursul anilor a transformat-o într-un conglomerat şi mai înfloritor.

Spyros Lambrou ar fi trebuit să fie un om fericit.

Era bogat, avea succes şi se bucura de o sănătate de fier. Însă îi era imposibil să fie cu adevărat fericit atâta vreme cât trăia Constantin Demiris. Pentru el, cumnatul său era un blestem, un stigmat. Lambrou îl dispreţuia. Demiris era un *polymichanos*, un om care se folosea de orice mijloc pentru a-şi ajunge un scop, un om fără scrupule. Pentru că se purta urât cu Melina, Lambrou l-a urât întotdeauna pe Demiris, poate de aceea exista între ei această rivalitate sălbatică.

Începuse acum zece ani, când Spyros a luat masa cu sora sa. Melina nu-l văzuse niciodată atât de fericit.

— Melina, ştii tu că în fiecare zi lumea consumă combustibil care s-a creat într-o mie de ani?

— Nu, Spyros.

— În viitor va fi o cerere extraordinară de petrol şi tancurile petroliere vor avea ce face.

— Ai de gând să construieşti tancuri petroliere?

— Da, dar nu tancuri obişnuite. Voi construi o flotă de tancuri uriaşe. Vor fi de două ori mai mari decât cele de acum. Spyros era entuziasmat. Luni de zile am studiat cifrele. Ascultă: un galon de petrol brut, transportat din Golful Persic în Statele Unite costă şapte cenţi. Dar dacă îl transporţi cu un tanc,

costul coboară la trei cenţi galonul. Îţi imaginezi ce ar putea însemna acest lucru?

— Spyros, de unde iei banii să construieşti o flotă atât de mare?

Spyros zâmbi.

— Aceasta este cea mai frumoasă parte a planului meu. Nu mă va costa nimic.

— Poftim?

— Luna viitoare plec în America şi voi discuta cu şefii marilor companii petroliere. Cu aceste tancuri eu le pot duce petrolul la jumătate de preţ.

— Dar... tu nu ai încă tancuri mari.

— Nu, dar dacă voi putea obţine contracte pe termen lung cu aceste companii petroliere, băncile îmi vor împrumuta banii de care am nevoie pentru a le construi. Ce zici de asta?

— Cred că eşti un geniu. Este un plan extraordinar de inteligent.

*

* *

Melina era atât de încântată de ideea fratelui său încât nu s-a putut abţine şi în seara aceea, la cină, i-a spus lui Demiris. După ce a terminat l-a întrebat:

— Nu-i aşa că este o idee excelentă?

Demiris a tăcut o vreme, apoi a spus:

— Fratele tău este un visător. Nu va reuşi.

Melina l-a privit surprinsă.

— De ce nu, Costa?

— Pentru că ideea nu are nici un grăunte de inteligenţă. În primul rând nu va fi chiar aşa o cerere de petrol, aşadar, tancurile lui petroliere vor merge goale. În al doilea rând, companiile petroliere nu-şi vor pune petrolul în mâinile unei flote fantomă care nici măcar nu există. Şi în al treilea rând, bancherii se vor prăpădi de râs.

Faţa Melinei s-a înnegurat de dezamăgire.

— Spyros era atât de entuziasmat. Nu vrei să vorbeşti cu el, să îi explici?

Demiris clătină din cap.

— Lasă-l să viseze Melina. Ar fi mai bine dacă nici nu ar şti că noi am discutat acest lucru.

— Foarte bine, Costa. Cum spui tu.

A doua zi, foarte devreme, Constantin Demiris era în drum spre Statele Unite, pentru a aborda problema tancurilor gigant. Ştia foarte bine că existau rezerve uriaşe de petrol în afara Statelor Unite şi că teritoriile sovietice erau controlate de şapte companii: Standars Oil Company din New Jersey, Standard

Oil Company din California, Golf Oil Texas Company, Socony Vacuum, Royal Dutch-Shell şi Anglo-Iranian Company. Mai ştia că dacă va reuşi să convingă una din ele, celelalte vor veni singure.

*

* *

Prima vizită a făcut-o la Standard Oil din New Jersey. Fixase o întâlnire cu Owen Curtiss, al patrulea vice-preşedinte.

— Cu ce vă pot ajuta, domnule Demiris?

— Am un proiect care cred că vă va aduce beneficii financiare enorme.

— Da, mi-aţi spus la telefon. Curtiss îşi privi neliniştit ceasul. Am o şedinţă peste câteva minute. V-aş ruga să fiţi succint...

— Foarte succint. Vă costă şapte cenţi să aduceţi un galon de petrol brut din Golful Persic pe coasta de est a Statelor Unite.

— Exact.

— Ce aţi spune dacă eu v-aş granta transportul acestei cantităţi la numai trei cenţi?

Curtiss zâmbi dispreţuitor.

— Şi cum exact aţi putea face această minune?

Demiris răspunse încet:

— Cu o flotă de petroliere cu o capacitate dublă decât cele din prezent. V-aş putea transporta petrolul imediat ce l-aţi pompa din puţuri.

Curtiss îl privi gânditor.

— De unde veţi avea o asemenea flotă?

— O voi construi.

— Ne pare rău, noi nu suntem interesaţi în...

Demiris îl întrerupse:

— Nu vă costă nici un cent. Nu vă cer decât un contract pe termen lung care să-mi dea garanţia că eu voi fi acela care să vă transporte petrolul şi nu altcineva. Problemele financiare le voi rezolva eu cu băncile.

A urmat o lungă tăcere, încordată şi plină de semnificaţie. Owen Curtiss tuşi într-un târziu:

— Cred că ar fi bine să merg să-i spun preşedintelui companiei.

*

* *

Acesta a fost începutul. Celelalte companii petroliere au fost la fel de interesate să încheie contractele cu Constantin Demiris. Când Spyros Lambrou a aflat ce se întâmpla, pentru el era deja prea târziu. A plecat şi el în Statele Unite, dar nu a reuşit decât să încheie contracte cu companii mai mici, independente.

Demiris îi luase crema.

— Este soţul tău, spumega de furie Spyros, dar îţi jur Melina, într-o zi îl voi face să plătească pentru ceea ce a făcut.

Melina s-a simţit îngrozitor de vinovată. Ştia că şi-a trădat fratele. Când l-a înfruntat pe soţul ei, acesta a ridicat din umeri.

— Nu eu am fost la ei, Melina. Ei au venit la mine. Cum i-aş fi putut refuza?

Şi acesta a fost sfârşitul discuţiilor.

*

* *

Dar problemele de afaceri erau mărunte, pe lângă ura pe care o avea Spyros pentru că Demiris se purta urât cu sora lui, Melina.

Ar fi putut ignora faptul că Demiris avea o reputaţie de afemeiat. La urma urmei, orice bărbat îşi avea plăcerile lui. Dar faptul că Demiris nu se ferea deloc era o insultă nu numai pentru Melina, ci pentru întreaga familie Lambrou. Aentura cu actriţa aceea franceză, Noelle Page, a fost cel mai scandalos exemplu. Luni de zile au scris ziarele despre ei. *Într-o zi*, se gândi Spyros, *într-o zi...*

*

* *

Nikos eritos, asistenentu´ personal al lui Lambrou, intră în birou. Veritos lucra pentru Spyros de cincisprezece ani. Era competent, dar nu avea imaginaţie, un om fără viitor, fără personalitate. Rivalitatea dintre cei doi magnaţi i-a oferit din senin lui Veritos mina de aur la care visa. Era convins că în timp va câştiga Constantin Demiris şi de aceea, din când în când, îi transmitea informaţii confidenţiale, sperând într-o recompensă pe mărură. Veritos se apropie de Lambrou:

— A venit un domn, Anthony Rizolli. Vrea să vă vorbească.

Lambrou oftă.

— Bine, să terminăm repede cu el. Spune-i să intre.

Anthony Rizolli era trecut de patruzeci de ani. Era brunet, avea un nas acvilin şi ochii căprui închis. Se mişca cu graţia unui boxer antrenat. Era îmbrăcat într-un costum bej, foarte costisitor, cămaşă de mătase glabenă şi pantofi uşori din piele. Vorbea modulat şi îngrijit, dar cu toate acestea era ceva ameninţător în ţinuta lui.

— Este o adevărată plăcere să vă văd, domnule Lambrou.

— Luaţi loc, domnule Rizzoli.

Rizzoli se aşează.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Ei bine, după cum i-am explicat domnului Veritos, aici de faţă, aş dori să închiriez unul din vasele dumneavoastră. Ştiţi, eu am o fabrică la Marsilia şi vreau să duc în Statele Unite nişte maşini grele. Dacă noi doi ne putem înţelege, vom putea coopera foarte mult în viitor.

Spyros Lambrou se rezemă de spătarul fotoliului şi îl studie îndelung pe bărbatul din faţa lui. *Nu înghiţea el minciuna*.

— Doar atât doriţi să expediaţi în Statele Unite? Maşini grele? Tony Rizzoli se încruntă.

— Poftim? Nu înţeleg!

— Cred că înţelegi foarte bine, spuse Spyros.

Vapoarele mele nu sunt disponibile pentru ceea ce vrei dumneata să transporţi.

— De ce nu? Despre ce vorbiţi?

— Despre droguri, domnule Rizzoli. Dumneata asta faci, te ocupi de droguri.

Rizzoli lăsă pleoapele şi îl studie printre gene.

— Eşti nebun! Ai crezut toate zvonurile despre mine?

Dar erau mai mult decât zvonuri. Spyros Lambrou l-a verificat cu foarte multă grijă. Tony Rizzoli era un mare traficant de droguri din Europa. Făcea parte din Mafia şi din Organizaţie şi în ultima vreme se zvonea că a cam pierdut toate posibilităţile de transport.

De aceea era nerăbdător să încheie o afacere cu Spyros.

— Mă tem că va trebui să mergi în altă parte.

Tony Rizzoli îl privea cu răceală. Într-un târziu dădu din cap.

— Bine cum doriţi. Scoase din portmoneu o carte de vizită şi o aruncă pe birou. Dacă vă răzgândiţi, scrie aici unde mă puteţi găsi.

Se ridică şi ieşi.

Spyros Lambrou luă cartea de vizită şi citi „Anthony Rizzoli Import-Export". Urma adresa unui hotel din Atena şi un număr de telefon. Nikos Veritos privea cu ochi mari de uimire. După ce Tony Rizzoli a plecat, Veritos a întrebat:

— Chiar este...?

— Da. Domnul Rizzoli se ocupă cu traficul de heroină. Dacă îl primim o singură dată pe vapoarele noastre, guvernul ne poate interzice afacerile cu flota.

Tony a ieşit furios din biroul lui Spyros Lambrou.

Afurisitul de grec, mă tratează ca pe un ţăran cules de pe stradă şi de unde ştia despre droguri? De data aceasta transportul era neobişnuit de mare, în valoare de cel puţin zece milioane de dolari. Dar problema mare era să-l

ducă la New York. *Câinii de la narcotice umpleau străzile Atenei. Va trebui să dau un telefon în Sicilia şi să amân puţin.* Tony Rizzoli nu a pierdut niciodată un transport de narcotice şi nu avea nici cea mai mică intenţie să-l piardă pe acesta. Se considera un norocos înnăscut.

A crescut în Hell´s Kitchen (Bucătăria Iadului), din New York. Din punct de vedere geografic aceasta era localizată în partea de vest a Manhattanului, între Eight Avenue şi râul Hudson; hotarele de sud şi de nord erau între Străzile douăzeci şi trei şi cincizeci şi nouă. Din punct de vedere psihologic, Hell´s Kitchen era un oraş în oraş. Străzile erau împărţite între gangsteri, Gopheri, Parlor Mob, Gorilele şi Banda Rhodes, o adevărată enclavă armată. Contractele de a ucide urcau până la o sută de dolari, poate puţin mai jos.

Locuitorii acestui cartier, Hell´s Kitchen, locuiau în subsoluri împreună cu şobolani, păduchi şi gândaci.

Nu aveau băi şi tinerii rezolvau această problemă în felul lor, plonjau în râul Hudson de pe docurile portului, în aceleaşi locuri unde se aruncau în apă toate reziduurile. Docurile miroseau îngrozitor de la hoiturile câinilor şi pisicilor omorâte aici.

Viaţa străzilor era deosebit de atrăgătoare şi colorată. O maşină a pompierilor în acţiune pentru a stinge un incendiu... o bandă în luptă pentru supremaţie pe acoperişurile unei clădiri... o nuntă...un joc de zaruri pe trotuar... din când în când o împuşcătură. Singurul loc de joacă pentru copii era strada sau acoperişurile, iar în timpul verii apele râului. Deasupra tuturor plutea miasma de neconfundat a sărăciei. Aceasta era atmosferă în care a crescut Tony Rizzoli.

*

* *

Prima amintire a lui Tony Rizzoli a fost bătaia pe care a luat-o, după ce i s-au furat banii de lapte. Avea şapte ani. Băieţi mai mari erau o ameninţare continuă. Drumul spre şcoală era pustiu, iar şcoala arăta ca un teren de lupte. Până la cincisprezece ani, Rizzoli avea deja un corp bine făcut şi acumulase scheme considerabile de luptă. Îi plăcea bătaia, pentru că, era bun şi pentru că îi dădea un sentiment de superioritate. Iar prietenii lui puneau mereu pariuri pe el.

Din când în când, membri ai bandelor de gangsteri veneau şi-i urmăreau pe copiii care se băteau, pentru recrutare. Frank Costello venea o dată sau de două ori pe lună, împreună cu Joe Adonis şi Lucky Luciano.

— Băiatul este o adevărată comoară, spunea Luciano. Săptămâna trecută am pariat pe el şi am câştigat cinci bătrâne.

— Pariezi şi acum, când luptă cu Lou Domenic?

— Bineînţeles. Zece la unu.

— Zece la unu. Ce naiba, Rizzoli este un mucos.

Tony Rizzoli nu prea ştia ce însemna această conversaţie. S-a dus la fratele mai mare, Gino, şi l-a întrebat.

— Isuse! Exclamă fratele său. Indivizii ăştia pariază bani grei pe tine..

— De ce? Doar eu nu sunt profesionist.

Gino gândi câteva secunde.

— Nu ai pierdut niciodată o bătaie, nu-i aşa?

— Nu.

— Probabil că au făcut câteva pariuri mai mici, pentru bluf şi când au văzut că le-ai câştigat, au început să parieze serios.

Tânărul ridică din umeri.

— Pentru mine nu înseamnă nimic.

Gino îl prinse de mână şi-i spuse entuziasmat:

— Ar putea însemna foarte mult pentru tine, Tony.

Pentru noi doi. Ascultă-mă puştiule...

*

* *

Lupta cu Lou Domenic a avut loc la Stillman´s Gym într-o vineri după-amiază. Erau prezenţi toţi cei care pariaseră. Frank Costello, Joe Adonis, Albert Anastasia, Lucky Luciano şi Meyer Lansky. Se distrau de minune privindu-i pe copii bătându-se, dar ceea ce îi distra şi mai mult era faptul că au descoperit un mijloc de a face bani cu aceşti copii.

Lou Domenic avea şaptesprezece ani, cu un an mai mare decât Tony şi cu cinci kilograme mai mult. Dar nu era un adversar de temut pentru că Tony Rizzoli era un boxer înnăscut şi avea instincte ucigaşe.

Luptă avea cinci reprize. Prima rundă a fost foarte uşoară pentru Tony. Tot el a luat şi a doua rundă. Şi pe a treia. Banda de gangsteri îşi număra deja câştigul.

— Puştiul ăsta va fi campion mondial, spuse încântat Lucky Luciano. Cât ai pariat pe el?

— Zece bătrâne, răspunse Frank Costello. Cel mai bun pariu ar fi fost de cincisprezece la unu. Puştiul are deja reputaţie.

Şi deodată neaşteptatul s-a produs. În mijlocul celei de-a cincea runde Lou Domenic l-a trimis la podea pe Tony Rizzoli. Arbitrul a început să numere... foarte încet, privind îngrijorat spectatorii.

— Ridică-te, ticălos mic ce eşti, îi strigă Joe Adonis. Ridică-te şi luptă!

Dar arbitrul continua să numere, chiar dacă foarte încet tot a ajuns la zece. Tony Rizzoli era încă la podea.

— Ticălosul. Numai dintr-un pumn!

Oamenii au început să calculeze cât au pierdut.

Pierderile erau substanţiale. Tony Rizzoli a fost ridicat de fratele său Gino şi dus într-o cabină. Ţinea ochii închişi, se temea să nu descopere că este conştient şi să îi facă ceva îngrozitor. Abia când a ajuns acasă a reuşit bietul Tony să se relaxeze.

— Am reuşit! Strigă fratele său bucuros. Îţi dai seama câţi bani am făcut? Aproape o mie de dolari.

— Nu înţeleg. Eu...

— Am împrumutat bani şi le-am spus că pariez pe Domenic. Dar am pariat pe tine cincisprezece la unu.

Suntem bogaţi.

— Şi n-or să se înfurie? Întrebă Tony.

Gino zâmbi.

— Nu vor şti niciodată.

*

* *

A doua zi când Tony Rizzoli a ieşit de la şcoală, la colţul străzii îl aştepta o limuzină lungă şi neagră în care se afla Lucky Luciano. Îi făcu semn băiatului să se apropie de maşină.

— Urcă.

Inima lui Tony începu să bată de spaimă.

— Nu pot, domnule Luciano, am întârziat la...

— Urcă.

Tony urcă în maşină. Luciano îi spuse şoferului.

— Mergi în jurul blocului.

Mulţumesc lui Dumnezeu că nu mă duce în altă parte!

Într-un târziu, Luciano se întoarse spre băiat:

— Ai dat lovitura, spuse cu o voce neutră.

Rizzoli roşi.

— Nu, domnule, eu...

— Nu mă prosti. Cât ai făcut?

— Nimic domnule Luciano. Eu...

— Te mai întreb încă o dată. Câţi bani ai făcut?

Băiatul ezită.

— O mie de dolari.

— Nici cât să pui pe o măsea, râse Lucky Luciano. Dar cred că pentru un... câţi ani ai?

— Aproape şaisprezece.

— Cred că pentru un puşti de şaisprezece ani, nu-i rău deloc. Ştii că eu şi prietenii mei am pierdut o mulţime de bani?

— Îmi pare rău, eu...

— S-o lăsăm baltă! Eşti un copil inteligent. Ai un viitor frumos.

— Mulţumesc, domnule.

— Uite, eu nu voi spune nimănui nimic, Tony, pentru că altfel prietenii mei te taie bucăţele şi te dau mâncare la peşti. Dar aş vrea să vii să stăm de vorbă luni. Tu şi cu mine vom lucra bine împreună.

*

* *

După o săptămână, Tony Rizzoli lucra pentru Lucky Luciano. Era inteligent, acţiona repede şi în foarte scurt timp a devenit locotenentul lui Luciano.

Când Lucky Luciano a fost arestat, condamnat şi trimis la închisoare, Tony Rizzoli a rămas să conducă organizaţia lui Luciano.

Familiile mafiote se ocupau de jocuri de noroc, cămătărie, prostituţie şi orice altă activitate ilegală din care se putea scoate un profit. Când venea vorba de droguri, de cele mai multe ori se încruntau, dar unii membri insistau să se implice în traficul de droguri şi, cu timpul, Familiile şi-au dat permisiunea să înceapă traficul.

Pentru Tony Rizzoli această idee a devenit o obsesie. Din ceea ce vedea înţelegea că oamenii care se ocupau cu traficul de droguri erau foarte dezorganizaţi. *Se învârt cu toţii în jurul cozii, cu puţină minte şi sprijin...*

Hotărârea lui era luată.

*

* *

Tony Rizzoli nu era omul care să facă ceva la întâmplare. A început să citească tot ce a găsit despre heroină.

Heroina devenea cu rapiditate regina narcoticelor. Marihuana şi cocaina erau considerate „excelente", dar heroina crea o stare de euforie totală, fără dureri, fără probleme, fără griji. Cei care se subjugau heroinei îşi vindeau tot, furau, comiteau crime, numai pentru a o obţine. Heroina devenea religia lor, singurul motiv de a trăi.

Turcia era una dintre cele mai mari producătoare de mac din care se extrăgea heroina.

Familia avea contacte în Turcia aşa încât Rizzoli se hotărî să discute cu Pete Lucca, unul din şefi.

— Vreau să mă implic în domeniu, spuse Rizzoli. Dar tot ce fac, fac pentru Familie. Vreau să ştii lucrul ăsta.

— Eşti un băiat bun, Tony.

— Aş vrea să plec în Turcia să studiez puţin problema. Poţi aranja?

Bătrânul ezită.

— Te anunţ eu. Dar să ştii, Tony, ei nu sunt ca noi. Nu au scrupule. Sunt animale. Dacă nu vor avea încredere în tine, te vor ucide.

— Voi fi foarte atent.

— Te rog.

După două săptămâni, Tony Rizzoli era în drum spre Turcia.

A vizitat Izmir, Afyon şi Eskisehir, regiunile unde se cultivau maci şi peste tot a fost primit cu foarte mare suspiciune. Era străin şi străinii nu erau văzuţi cu ochi buni.

— Vom face afaceri excelente împreună, le-a spus Rizzoli. Aş vrea să văd şi eu culturile de maci.

Omul a ridicat din umeri.

— Eu nu ştiu nimic, nu am habar de culturi de maci. Îţi pierzi vremea. Întoarce-te acasă.

Dar Rizzoli era foarte hotărât. A dat zeci de telefoane, a vorbit codificat. Într-un târziu, la Kilis, la graniţa turco-siriană i s-a permis să vadă cum se obţine opiumul la o fermă, Carella, una dintre cele mai mari.

— Nu înţeleg, spuse Tony, Cum naiba scoateţi heroină dintr-o floare normală?

Un specialist îmbrăcat în halat alb a început să-i explice:

— Domnule Rizzoli, sunt mai multe operaţiuni. Heroina este sintetizată din opium, ceea ce înseamnă tratarea morfinei cu acid acetic. Heroina se scoate numai dintr-un anumit soi de maci, se numeşte *Papaver Somniferum*, adică floarea somnului. Numele de opium vine din greacă, de la *opos*, care înseamnă suc.

— Am înţeles.

La vremea recoltării, Tony a fost invitat la ferma Carella.

Fiecare membru al familiei Carella era echipat cu un *Cizgi Bicak*, un fel de cuţit foarte ascuţit cu care se făcea o incizie într-un anume loc pe plantă. Carella îi explică:

— Macii trebuie culeşi într-o perioadă de douăzeci şi patru de ore, altfel recolta este ruinată.

Familia avea nouă membrii şi fiecare muncea pe brânci pentru a strânge recolta la timp. În aer era un fel de abur care provoca somnolenţă. Rizzoli se simţea ameţit.

— Fii atent, îl preveni Carella. Ai grijă să rămâi treaz.

Dacă te aşezi să dormi în câmp, nu te mai trezeşti niciodată.

În timpul perioadei de recoltare, cele douăzeci şi patru de ore, ferestrele şi uşile fermei erau închise şi bine etanşate.

După ce au cules macii, Rizzoli a văzut cum se transformă substanţa în morfină şi apoi în heroină la un „laborator" ascuns.

— Aşadar, asta este?

Carella clătină din cap.

— Nu, prietene. Acesta este numai începutul.

Obţinerea heroinei este partea cea mai uşoară. Toată problema este să o transporţi fără să fii prins.

Tony Rizzoli simţea cum creşte în el emoţia. De la acest punct va prelua el afacerea. Până acum afacerea a fost rezolvată de naivi. El le va arăta cum operează un profesionist.

— Şi voi cum o transportaţi?

— Sunt multe modalităţi. Camioane, autobuze, trenuri, maşini, asini, cămile...

— Cămile?

— Am folosit şi cămile. Le-am dat să înghită cutii bine etanşate, dar grănicerii au început să folosească detectoare de metal. Atunci ne-am orientat spre saci etanşi de cauciuc. După fiecare „excursie" omorâm cămilele. Problema este că uneori săculeţii de cauciuc explodează în stomacul cămilelor şi cămilele ajung la graniţă ameţite. Aşa au depistat şi grănicerii noua noastră metodă.

— Ce trasee aţi folosit?

— Uneori am trimis heroina de la Aleppo, la Beirut sau Istanbul şi spre Marsilia. Uneori drogul pleacă de la Istanbul în Grecia, apoi în Sicilia, prin Corsica şi Maroc şi apoi traversează Atlanticul.

— Vă mulţumesc foarte mult pentru colaborare, spuse Rizzoli. Le voi spune băieţilor. Aş vrea să vă mai rog ceva.

— Da?

— Aş vrea să merg şi eu cu următorul transport.

Urmă o pauză foarte lungă.

— Ar putea fi foarte periculos.

— Îmi încerc şi eu norocul.

În după-amiaza următoare, Tony Rizzoli a fost prezentat unui bărbat cu înfăţişare de bandit, cu o mustaţă enormă şi trupul masiv.

— Acesta este Mustafa din Afyon. În limba turcă Afyon înseamnă opium. Mustafa este unul dintre cei mai pricepuţi oameni ai noştri.

— Trebuie să fie şi oameni pricepuţi, spuse Mustafa cu modestie. Sunt multe pericole.

Tony Rizzoli începu să râdă.

— Dar merită riscul, nu?

Mustafa îl privi cu demnitate.

— Dumneata vorbeşti de bani. Dar pentru noi opiumul înseamnă mult mai mult decât o recoltă de bani. Este ceva mistic. Praful alb al plantei este elixirul dat de zei, medicament natural care se ia numai în cantităţi foarte mici. Poate fi mestecat sau aplicat direct pe piele şi vindecă cele mai multe boli - boli de stomac, răceli, febră, dureri de tot felul. Dar trebuie să fii foarte atent. Dacă îl iei în cantităţi mari nu numai că îţi anihilează simţurile dar te privează şi de potentă sexuală, iar la noi în Turcia nimic nu poate distruge demnitatea unui bărbat, decât impotenţa.

— Sigur, sigur. Cum spui dumneata.

*

* *

Călătoria de la Afyon, a început la miezul nopţii. Un grup de fermieri mergând în şir indian în noaptea neagră. Catârii duceau 350 de kilograme de opium. Aroma dulce pătrunzătoare, ca fânul aprins, plutea ca un abur în jurul oamenilor. Erau o duzină de fermieri cei care veniseră să păzească opiumul şi să trateze cu Mustafa. Fiecare fermier era înarmat.

— Trebuie să fim foarte atenţi, îi explică Mustafa lui Rizzoli. Avem pe urmele noastre Interpolul şi toate poliţiile. Altădată era mai plăcut. Transportam opiumul prin oraşe şi sate fără să ne ferim. Foloseam un sicriu.

Era o plăcere să vezi oamenii şi poliţiştii descoperindu-se şi salutând cu respect în timp ce sicriul cu opium trecea mai departe.

Provincia Afyon se află în centrul zonei vestice a Turciei, la poalele muntelui Sultan, pe un podiş înalt, îndepărtat şi izolat de marile oraşe.

— Zona aceasta este foarte bună pentru noi, spuse Mustafa. Nu suntem uşor de descoperit.

Catârii mergeau încet, traversând împreună cu oamenii peisajul dezolant şi după trei zile, la miezul nopţii, au ajuns la graniţa turco-siriană. Erau aşteptaţi de o femeie îmbrăcată în negru. Ducea de căpăstru un cal pe care aşezase un sac inocent de făină. Din şa atârna neglijent o funie care nu atingea pământul deşi era lungă. Femeia ducea calul pe o potecă pe culmea muntelui. Dedesubt, Mustafa şi cei cincisprezece oameni se târau urmărind funia, pe o altă potecă ascunsă de tufişuri. Dacă funia atingea pământul, era un semnal pentru Mustafa că în faţă veneau jandarmi. Dacă femeia era oprită pentru întrebări, dedesubt, ascunşi de tufişuri, traficanţii treceau în siguranţă graniţa. Treceau pe la Kilis, un punct de frontieră minat. Dar odată trecuţi de zona controlată de jandarmi, traficanţii intrau pe fâşia de trei mile unde aveau

întâlnire cu traficanţii sirieni. Întotdeauna erau aşteptaţi cu o sticlă de raki pe care oamenii o treceau de la unul la altul. Rizzoli a văzut cum ceilalţi au cântărit opiumul şi apoi l-au pus în spatele unor catâri sirieni. Treaba era făcută.

Foarte bine, se gândi Rizzoli. *Şi acum să vedem cum o fac băieţii din Thailanda.*

*

* *

Următoarea oprire a fost la Bangkok. După ce a fost verificat i s-a permis să urce pe un vas de pescuit care ducea droguri în pachete de polietilenă. Pe măsură ce vaporul se apropia de Hong Kong se dădeau semnale numai de ei ştiute, aproape de Lima şi Insulele Ladrone, de unde era foarte uşor ca un vapor din Hong Kong să preia drogurile.

— Nu-i rău deloc, spuse Rizzoli.

Dar trebui să fie o cale şi mai uşoară.

*

* *

Cultivatorii de maci vorbeau despre heroină spunându-i „H" sau „Horse" (cal), dar pentru Tony Rizzoli heroina era o adevărată mină de aur. Ţăranii care cultivau erau plătiţi cu trei sute cincizeci de dolari la zece kilograme, dar după ce opiumul era tratat şi vândut pe străzile New Yorkului, valoarea creştea la două sute cincizeci de mii de dolari.

Ce uşor este, se gândi Rizzoli. *Carella avea dreptate. Totul este să nu fii prins.*

Toate acestea s-au întâmplat cu zece ani în urmă.

Dar acum era din ce în ce mai greu. Interpolul, poliţia internaţională, considera traficul de droguri problema prioritară în activitatea lor. Toate vapoarele care plecau din porturile suspectate erau controlate centimetru cu centimetru. Din această cauză l-a vizitat Rizzoli pe Spyros Lambrou. Flota lui Spyros era deasupra oricărei suspiciuni. Poliţia nu îi controla nici un vapor. Dar ticălosul l-a refuzat. *Voi găsi eu o soluţie,* se gândi Tony Rizzoli. *Dar trebuie să mă mişc repede.*

*

* *

— Catherine, te deranjez?

Era miezul nopţii.

— Nu, Costa. Îmi face plăcere să te aud.

— Totul este bine acolo?

— Da, datorită ţie. Îmi place foarte mult ceea ce fac.

— Foarte bine. În câteva săptămâni vin la Londra. Abia aştept să te văd. *Atenţie! Nu întinde coarda!* Aş dori să discutăm despre personalul companiei.

— Mă bucur, te aştept.

— Noapte bună şi pe curând.

— Noapte bună.

*

* *

De data aceasta, îl suna Catherine.

— Costa, nu ştiu ce să spun. Medalionul este minunat. Nu ar fi trebuit să...

— Este un dar nesemnificativ, Catherine. Evelyn mi-a spus că îi eşti de mare ajutor. Am vrut să îţi arăt cât de mult te apreciez.

*

* *

Este atât de uşor, se gândi Demiris. Daruri mărunte şi laude. *Mai târziu: eu şi soţia mea ne despărţim. Apoi: sunt atât de singur!*

O discuţie evazivă despre căsătorie, apoi o invitaţie pe yacht şi pe insulă... schema nu dădea niciodată greş. *Dar de data aceasta va fi extraordinar de palpitant,* se gândi Demiris*, pentru că va avea un alt sfârşit. Ea va muri.*

*

* *

Îl sună pe Napoleon Chotas. Avocatul părea încântat să îl audă.

— Nu am vorbit de mult Costa. Totul merge bine?

— Da, mulţumită ţie. Am nevoie de un mic serviciu.

— Desigur.

— Noelle Page avea o vilă la Rafina. Aş vrea să o cumperi pentru mine, sub un alt nume.

— Desigur. Voi trimite un avocat de-al meu...

— Aş dori să te ocupi personal

Urmă o scurtă pauză.

— Foarte bine. Mă voi ocupa eu.

— Mulţumesc.

Napoleon Chotas rămase cu privirea aţintită spre telefon. Vila aceea a fost cuibul unde Noelle Page şi Larry Douglas şi-au trăit aventura. De ce oare o dorea Constantin Demiris?

Şapte

Tribunalul Arsakion din Atena este o clădire veche din piatră cenuşie care se întinde pe toată latura străzii Universităţii. Din cele treizeci de săli ale clădirii, numai trei sunt rezervate proceselor de crimă: camerele 21, 30 şi 33.

Din cauza interesului enorm stârnit de procesul Anastasiei Savalas, acesta se desfăşura în sala 33. Era o cameră lungă de trei sute de picioare şi lată de patruzeci de picioare. Scaunele erau împărţite în trei staluri, despărţite de un culoar de şase picioare. Chiar în faţă se afla o masă de mahon lungă de şase picioare, pentru cei trei judecători.

În faţă era boxa martorilor, o mică platformă cu un pupitru de lemn şi pe peretele lung se afla boxa juraţilor, în care erau acum aşezaţi cei zece juraţi ai procesului. În faţa boxei acuzaţilor se afla masa avocaţilor.

Procesul acesta de crimă era spectaculos în sine, dar piesa lui de rezistenţă era faptul că apărarea era condusă de Napoleon Chotas, unul dintre cei mai renumiţi avocaţi din lume. Chotas se ocupa doar de procese de crimă, iar rezultatele sale erau remarcabile. Se zvonea că primea comisioane de ordinul milioanelor de dolari. Napoleon Chotas era un bărbat subţire, cu ochii mari şi trişti pe o faţă ridată prea timpuriu. Se îmbrăca prost şi înfăţişarea lui nu inspira încredere. Dar dincolo de acestea, se ascundea o minte strălucită, uneori trădătoare.

Presa făcuse multe speculaţii despre faptul că Napoleon Chotas a acceptat să apere femeia care era acum judecată. Era aproape imposibil să câştige acest caz. Se spunea chiar că va fi prima înfrângere a lui Chotas.

Peter Demonides, procurorul acuzării, îl mai înfruntase pe Chotas şi în alte procese. Deşi nu ar fi recunoscut niciodată, nici chiar în intimitatea lui, Demonides era mereu uluit de îndemânarea lui Chotas. Şi totuşi, de data

aceasta, Demonides simţea că nu are motive de îngrijorare. Procesul Anastasiei Savalas era un proces clasic de crimă, dosar clasat. Faptele erau simple: Anastasia Savalas era o tânără frumoasă, căsătorită cu un bărbat foarte bogat, George Savalas, cu treizeci de ani mai bătrân ca ea. Anastasia s-a îndrăgostit de tânărul lor şofer Josef Pappas şi, conform martorilor, soţul a ameninţat-o că divorţează şi o scoate din testament. În noaptea crimei, ea a dat liber servitorilor şi a pregătit cina soţului său. George Savalas era răcit. În timpul cinei a avut un acces de tuse. Soţia i-a adus sticluţa cu sirop de tuse. Savalas a luat o înghiţitură şi a murit pe loc.

Dosar clasat. Crimă clasică.

*

* *

Sala 33 era aglomerată, încă de dimineaţă. Anastasia Savalas era în boxa acuzaţilor îmbrăcată într-o fustă şi o bluză neagră, fără bijuterii, foarte puţin machiată. Era uluitor de frumoasă. Procurorul, Peter Demonides, vorbea juraţilor:

— Doamnelor şi domnilor. Uneori într-un caz de crimă, un proces durează trei sau patru luni. Dar nu cred că în cazul acesta va trebui să fiţi prezenţi atât de mult timp. După ce veţi auzi faptele, sunt convins că veţi descoperi că numai un singur verdict este posibil - crimă gradul unu. Procuratura Statului va dovedi că acuzata l-a ucis cu sânge rece pe soţul ei pentru că acesta a ameninţat-o cu divorţul când a descoperit legătura ei cu şoferul familiei. Vom demonstra că acuzata avea motive, a găsit ocazia şi mijloacele de a-şi duce la îndeplinire cu sânge rece planul. Vă mulţumesc.

Demonides se întoarse la locul său.

Judecătorul, Preşedinte al Completului, se adresă lui Chotas:

— Este apărarea pregătită pentru pledoaria de început?

Napoleon Chotas se ridică încet în picioare.

— Da, onorată instanţă.

Apoi se apropie de boxa juraţilor cu un mers nesigur. Clipi din ochi şi când începu să vorbească păru că vorbeşte pentru sine:

— Am trăit destul timp să ştiu că nici un bărbat şi nici o femeie nu pot ascunde răul prin înfăţişarea lor. Acesta se vede întotdeauna. Un poet a spus odată, că ochii sunt ferestrele sufletului. Cred că este adevărat. Vă rog, doamnelor şi domnilor, să priviţi în ochii acuzatei. Nu veţi descoperi că poate ascunde crima dacă a făcut-o.

Napoleon Chotas rămase descumpănit un moment, încercând parcă să îşi găsească cuvintele pentru a continua, dar se întoarse la locul său şi se aşeză.

Peter Demonides simţi deodată gustul triumfului. *Dumnezeule, este cea*

mai slabă pledoarie pe care am auzit-o în viaţa mea! Bătrânul a pierdut din start.

— Este pregătit procurorul să cheme primul martor?

— Da, onorată instanţă. O voi chema pe Rosa Lykourgos.

O femeie de vârstă mijlocie se ridică din sală şi se apropie hotărâtă de boxa martorilor. Jură pe Biblie.

— Doamnă Lykourgos cu ce vă ocupaţi?

— Sunt menajeră... se înecă... Am fost menajeră la domnul Savalas.

— La domnul George Savalas?

— Da, domnule.

— Şi vreţi să ne spuneţi de cât timp lucraţi la domnul Savalas?

— De douăzeci şi cinci de ani.

— Este foarte mult. Îl iubeaţi pe domnul Savalas?

— Era un sfânt.

— Lucraţi acolo şi când trăia prima soţie a domnului Savalas?

— Da, domnule. Am însoţit-o pe doamna pe ultimul ei drum.

— Ar fi corect să spunem că între ei au existat relaţii bune?

— Se iubeau, domnule.

Peter Demonides privi spre Napoleon Chotas aşteptând obiecţia, dar acesta rămase visător pierdut în gânduri.

— Şi aţi fost angajata domnului Savalas şi în timpul celei de a doua căsătorii cu Anastasia Savalas?

— Da, domnule. Am fost. Femeia rostise cuvintele acuzator.

— Aţi spune că a fost o căsnicie fericită? Din nou Demonides privi spre Chotas şi din nou acesta nu reacţiona.

— Fericită? Nu, domnule. Se certau ca pisica cu câinele.

— Aţi fost martora unor astfel de certuri?

— Nu aveai cum să le eviţi. Se auzeau în toată casa - şi este o casă mare, domnule.

— Presupun că aceste certuri erau verbale, nu fizice. Domnul Savalas şi-a lovit vreodată soţia?

— Oh, erau şi fizice. Dar invers, doamna îl bătea pe el. Domnul Savalas îmbătrânise şi era fragil.

— Adică aţi văzut-o pe doamna Savalas lovindu-şi soţul?

— Nu numai o dată.

Martora privi spre Anastasia cu un zâmbet răutăcios de satisfacţie.

— Doamnă Lykourgos, în noaptea în care a murit domnul Savalas, care din membrii personalului a rămas acasă?

— Nici unul.

Demonides strecură o nuanţă de surpriză în tonul vocii.

— Vreţi să spuneţi că în casa aceea mare nu era nici un servitor? Domnul Savalas nu avea bucătar, cameristă, majordom...?

— Ba da, domnule. Avea. Dar doamna le-a dat liber la toţi. A spus că vrea să-i pregătească singură cina.

Că vor avea a doua lună de miere.

Ultima remarcă a fost şfichiuită ca o lovitură de bici.

— Aşadar, doamna Savalas a scăpat de toţi?

De data aceasta preşedintele completului l-a privit pe Napoleon Chotas aşteptându-i obiecţia. Dar avocatul rămânea pierdut în gânduri. Preşedintele s-a întors spre Demonides:

— Acuzarea să nu mai conducă martorii.

— Vă rog să mă iertaţi. Reformulez întrebarea: Ceea ce spuneţi este că în noaptea respectivă doamna Savalas a spus tuturor că sunt liberi pentru ca ea să rămână singură cu soţul ei?

— Da, domnule. Şi bietul om suferea de o răceală cumplită.

— Doamna Savalas obişnuia să gătească des pentru soţul ei?

Martora pufni dispreţuitor.

— Ea? Nu, domnule. Nu ea. Nu ridica nici un fir de praf în casă.

Şi Napoleon Chotas stătea visător, ascultând de parcă era la spectacol.

— Mulţumesc, doamnă Lykourgos. Ne-aţi fost de mare ajutor.

Demonides îl privea pe Chotas încercând să-şi ascundă satisfacţia. Declaraţia martorei a avut un efect evident asupra juraţilor. Toţi o priveau dezaprobator pe acuzată. *Să vedem cum se descurcă bătrânul.*

— Martora vă stă la dispoziţie.

Chotas privi buimac.

— Poftim? Oh, nu am întrebări.

Judecătorul îl privi surprins.

— Domnule Chotas... nu doriţi să examinaţi martora?

— Nu, onorată instanţă. Pare o femeie onestă.

Lui Demonides nu-i venea să-şi creadă urechilor.

Dumnezeule, se gândi el, *nici măcar nu luptă. Bătrânul este terminat.* Demonides îşi savura victoria.

Judecătorul se adresă acuzării:

— Puteţi chema martorul următor.

— Acuzarea îl cheamă pe Josef Pappas.

Un tânăr înalt, brunet, cu înfăţişare plăcută, se ridică din sală şi se îndreptă spre boxa martorilor.

Demonides începu:

— Domnule Pappas, vă rog să spuneţi completului cu ce vă ocupaţi?

— Sunt şofer.

— În acest moment sunteţi angajat?

— Nu.

— Dar aţi fost angajat? Adică, până la moartea lui George Savalas?

— Da.

— Cât timp aţi lucrat la familia Savalas?

— Un an şi ceva.

— A fost o muncă plăcută?

Josef Pappas privi spre Chotas aşteptând să fie ajutat. Dar acesta nu îl ajută.

— A fost o muncă plăcută, domnule Pappas?

— Cred că da.

— Aveaţi un salariu bun?

— Da.

— Atunci nu ar merita să spuneţi că a fost o muncă bună? Vreau să întreb nu primeaţi şi ceva în plus? Nu vă culcaţi cu doamna Savalas?

Pappas privi din nou spre Chotas pentru ajutor, dar acesta nu veni.

— Eu... Da, domnule. Cred că aşa făceam.

Demonides continuă dispreţuitor:

— Credeţi? Sunteţi sub jurământ. Ori vă culcaţi cu ea ori nu. Răspundeţi!

— Da, domnule. Am avut o aventură.

— Chiar dacă eraţi angajatul soţului ei, eraţi plătit cu generozitate şi locuiaţi sub acelaşi acoperiş?

— Da, domnule.

— Şi nu vă deranja să luaţi banii domnului Savalas iar între timp să vă culcaţi cu soţia lui?

— Nu a fost o simplă aventură trecătoare.

Demonides întinse cu grijă capcana:

— Nu a fost o aventură trecătoare? Ce vreţi Să spuneţi? Cred că nu înţeleg.

— Vreau să spun... că eu şi Anastasia doream să ne căsătorim.

Asistenţa începu să murmure. Juraţii o priveau pe acuzată.

— Căsătoria a fost ideea dumneavoastră sau a doamnei Savalas?

— Amândoi doream acest lucru.

— Cine a sugerat-o?

— Cred că ea. Tânărul privi spre Anastasia Savalas.

Femeia nici măcar nu clipi.

— Să vă spun drept domnule Pappas, eu sunt puţin uimit. Cum aşteptaţi

să vă căsătoriţi? Doamna Savalas avea un soţ, nu? Aşteptaţi să moară? Sau să aibă un accident fatal? Ce anume aşteptaţi?

Întrebarea era atât de explozivă încât cei trei judecători priviră spre Napoleon Chotas aşteptând ca acesta să se ridice indignat. Dar avocatul era prea ocupat şi nu le acordă nici o atenţie. Anastasia Savalas începea să pară îngrijorată. Demonides forţă avantajul:

— Nu mi-aţi răspuns la întrebare, domnule Pappas.

Josef Pappas se foi neliniştit în scaun.

— Nu ştiu să vă spun exact.

Vocea lui Demonides biciui în continuare:

— Atunci să vă spun eu exact. Doamna Savalas plănuia să-şi ucidă soţul şi să scape de el. Ştia că soţul ei dorea să divorţeze şi să o scoată din testament şi atunci ar fi rămas fără bani. Ea...

— Obiecţie! Dar nu venea din partea lui Napoleon Chotas ci din partea preşedintelui. Îi cereţi martorului să speculeze.

Judecătorul îl privi pe Chotas surprins. Bătrânul stătea cu ochii închişi.

— Îmi pare rău, domnule preşedinte spuse Demonides, dar ştia că are un punct câştigat. Se întoarse spre Chotas: Martorul este al dumneavoastră.

— Mulţumesc, domnule Demonides. Nu am întrebări.

Cei trei judecători se priviră uluiţi. Unul dintre ei vorbi:

— Domnule Chotas, sunteţi conştient de faptul că aceasta este unica ocazie de a examina martorul?

Napoleon Chotas clipi.

— Da, domnule judecător.

— Şi nu vreţi să-i puneţi întrebări?

Napoleon Chotas flutură neglijent cu o mână.

— Nu, domnule judecător.

— Foarte bine, oftă judecătorul. Acuzarea poate chema următorul martor.

Acesta era Mihalis Haritonides, un om posac de vreo şaizeci de ani.

— Vă rog să spuneţi ce ocupaţie aveţi?

— Am un hotel.

— Vreţi să ne spuneţi cum se numeşte hotelul?

— Argos.

— Şi unde este acest hotel?

— În Corfu.

— Vă voi întreba domnule Haritonides dacă vreunul din oamenii din această sală a stat vreodată la hotelul dumneavoastră.

Haritonides privi în jur.

— Da, domnule. El şi ea.

— Să se înregistreze vă rog, martorul a arătat spre Josef Pappas şi Anastasia Savalas. Au stat la hotelul dumneavoastră de mai multe ori?

— Da, domnule.

— Şi au petrecut noaptea în aceeaşi cameră?

— Da, domnule. De obicei veneau la sfârşitul săptămânii.

— Mulţumesc domnule Haritonides. Demonides privi spre Chotas: Martorul este al dumneavoastră.

— Nu am întrebări.

Cel trei judecători îşi vorbiră în şoaptă. Apoi preşedintele i se adresă lui Napoleon Chotas:

— Nu aveţi întrebări pentru acest martor, domnule Chotas?

— Nu, domnule preşedinte. Îl cred. Este un hotel frumos. Am stat şi eu acolo.

Preşedintele îl privi uluit.

— Acuzarea poate chema următorul martor.

— Îl chemăm pe doctorul Vassilis Frangeseos.

Un bărbat înalt cu înfăţişare distinsă se aşează în boxa martorilor.

— Doctore Frangeseos, vreţi vă rog să ne spuneţi ce fel de medicină practicaţi?

— Sunt medic generalist.

— Puteţi fi medic de familie?

— Dacă puneţi problema aşa, da, pot.

— De cât timp practicaţi medicina?

— De aproape treizeci de ani.

— Şi bineînţeles că sunteţi licenţiat.

— Bineînţeles.

— Doctore Frangeseos, George Savalas a fost pacientul dumneavoastră?

— Da.

— Pentru ce perioadă de timp?

— Peste zece ani.

— Şi l-aţi tratat pe domnul Savalas pentru o boală anume?

— Prima dată când a venit la mine avea tensiune.

— Şi l-aţi tratat?

— Da.

— Dar l-aţi văzut şi după aceea?

— Da. Din când în când venea la mine, când avea bronşită, o inflamaţie la ficat - nimic serios.

— Când l-aţi văzut ultima dată pe domnul Savalas?

— Anul trecut în decembrie.

— Asta înseamnă cu puţin timp înainte de a muri.

— Exact.

— A venit la cabinetul dumneavoastră?

— Nu. Am mers eu la el acasă.

— De obicei vă vizitaţi pacienţii acasă?

— Nu, nu de obicei.

— Dar de data aceasta aţi făcut o excepţie.

— Da.

— De ce?

Doctorul ezită.

— Nu putea veni el la mine.

— Dar cum arăta?

— Avea nişte contuzii şi câteva coaste rupte.

— Suferise un accident?

Doctorul ezită din nou.

— Nu. Mi-a spus că l-a bătut soţia lui.

Sală a început să murmure. Preşedintele spuse furios:

— Domnule Chotas, nu aveţi de gând să obiectaţi acestei declaraţii?

Chotas spuse blând:

— Ah, da, mulţumesc domnule Preşedinte, obiectez.

Însă răul era deja făcut. Juraţii o priveau pe acuzată cu ostilitate.

— Mulţumesc doctore Frangescos. Nu mai am întrebări. Martorul este al dumneavoastră.

— Nu am întrebări, spuse Chotas visător.

Au urmat mulţi alţi martori. O cameristă care a spus că a văzut-o pe doamna Savalas de mai multe ori intrând în camera şoferului. Un valet care l-a auzit pe George Savalas ameninţând cu divorţul şi schimbarea testamentului. Vecini care auzeau certurile familiei Savalas. Şi totuşi Napoleon Chotas nu avea întrebări.

Peter Demonides simţea deja gustul victoriei.

Vedea cu ochii minţii literele de o şchioapă din ziare. Procesul acesta avea să fie cel mai rapid din istorie. S-ar putea termina chiar astăzi, se gândi el. *Marele Napoleon Chotas este un om înfrânt.*

— Aş dori să îl chem pe domnul Niko Mentakis.

Mentakis era un tânăr slăbuţ cu vorbă blândă.

— Domnule Mentakis, vreţi să ne spuneţi cu ce vă ocupaţi?

— Da, domnule. Lucrez într-o grădiniţă.

— Adică aveţi grijă de copii?

— Oh, nu domnule. O altfel de grădiniţă. Cultivăm copaci şi flori şi tot

felul de plante.

— Înţeleg. Aşadar sunteţi expert în tot felul de culturi.

— Ar trebui. Lucrez de mult timp.

— Şi presupun că face parte din munca dumneavoastră să vindeţi plante proaspete şi sănătoase?

— Da, domnule. Avem foarte multă grijă de ele. Avem clienţi regulaţi.

— Vreţi să spuneţi că oamenii vin mereu să cumpere de la dumneavoastră?

— Da, domnule, spuse tânărul cu mândrie. Avem servicii foarte bune.

— Spuneţi-mi, domnule Mentakis, doamna Savalas era un client regulat?

— Da, domnule. Doamna Savalas iubeşte florile şi plantele.

Preşedintele interveni nerăbdător:

— Domnule Demonides, Curtea nu crede că aceste întrebări sunt pertinente. Vă rog să schimbaţi tactica, sau...

— Dacă mă veţi lăsa să termin, veţi vedea că această mărturisire este foarte importantă.

Preşedintele privi spre Chotas:

— Domnule Chotas, nu obiectaţi?

Chotas clipi din ochi.

— Poftim? Nu, domnule preşedinte.

Judecătorul îl privi uluit apoi se adresă lui Peter Demonides:

— Foarte bine. Puteţi continua.

— Domnule Mentakis, doamna Savalas a venit la dumneavoastră în decembrie şi v-a spus că are probleme cu plantele din casă?

— Da, domnule.

— De fapt, nu cumva v-a spus că sunt nişte insecte care îi distrug plantele?

— Da, domnule.

— Şi nu v-a cerut ceva împotriva insectelor?

— Ba da, domnule.

— Vreţi să ne spuneţi ce?

— I-am dat antimoniu.

— Vreţi să ne spuneţi ce înseamnă aceasta?

— Este o otravă, ca şi arsenicul.

Sala nu mai putea fi stăpânită. Judecătorul lovi furios cu ciocănelul.

— Dacă mai este rumoare evacuăm sala. Se întoarse spre Demonides: Puteţi continua.

— Aşadar, i-aţi vândut o cantitate de antimoniu.

— Da, domnule.

— Credeţi că este o otravă mortală? Aţi comparat-o cu arsenicul.

— Da, domnule este mortală.

— Şi aţi înregistrat-o în registrul de vânzare aşa cum vă cere legea când vindeţi otravă?

— Da, domnule.

— Şi aţi adus dovada înregistrării?

— Am adus.

Tânărul îi întinse lui Demonides un registru, iar procurorul îl înmână judecătorilor.

— Onorată instanţă, aş dori să se înregistreze ca „Proba A". Apoi se întoarse spre martor: Nu mai am întrebări.

Napoleon Chotas ridică privirea şi clătină din cap.

— Nu am întrebări.

Demonides respiră uşurat. Era momentul să arunce bomba.

— Aş dori să vă prezint Proba B. Se întoarse spre un aprod: Te rog să o aduci.

Aprodul ieşi în grabă şi după câteva momente reveni cu o sticlă de sirop de tuse pe o tavă. Sticla era aproape goală. Audienţa privea fascinată. Demonides aşează tava în faţa juraţilor.

— Doamnelor şi domnilor, aveţi în faţă arma crimei. Arma cu care a fost ucis George Savalas. Acesta este siropul pe care i l-a dat doamna Savalas soţului său în noaptea în care a murit acesta. Este otrăvit cu antimoniu. Victima a consumat, după cum vedeţi, şi după douăzeci de minute a murit.

Napoleon Chotas se ridică în picioare şi spuse încet:

— Obiecţie. Acuzarea nu are de unde şti că din această sticlă a fost medicat defunctul.

Atunci Demonides închise capcana.

— Cu tot respectul pe care îl am faţă de distinsul meu coleg, doamna Savalas a recunoscut că din acest sirop i-a dat să bea soţului său. A fost ţinut sub cheie de poliţie până acum câteva minute când a fost adus aici. Medicul legist a depus mărturie că George Savalas a murit otrăvit cu antimoniu. Acest sirop conţine antimoniu. Îl privi sfidător pe Napoleon Chotas.

Chotas clătină din cap, parcă înfrânt.

— Atunci presupun că nu există nici o urmă de îndoială.

— Absolut nici una, exclamă Demonides triumfător.

Acuzarea şi-a încheiat cazul.

Preşedintele completului îi vorbi lui Chotas:

— Apărarea este pregătită?

— Da, domnule preşedinte.

Napoleon Chotas se ridică şi rămase câteva momente nemişcat. Apoi, împiedicat, se apropie de boxa juraţilor, scărpinându-se în cap, de parcă îşi căuta cu disperare cuvintele. Începu într-un târziu, cu foarte multă greutate:

— Presupun că v-aţi întrebat de ce nu am examinat nici un martor. Ei bine, să vă spun adevărul, cred că domnul Demonides a făcut o treabă excelentă şi nu mai era nevoie să pun şi eu alte întrebări.

Nebunul pledează în favoarea mea, se gândi Peter Demonides.

Chotas privi îndelung sticla cu sirop.

— Toţi martorii au părut foarte cinstiţi. Dar ei nu au dovedit ceva concret, nu-i aşa? Adică... Ei bine, dacă aduni tot ce au spus martorii ajungi la un singur lucru: o tânără drăguţă este căsătorită cu un bătrân care probabil nu o satisface sexual. Chotas, făcu un semn din cap spre Josef Pappas. Aşadar, ea găseşte un tânăr care îi este pe plac. Dar acestea le ştim din ziare, nu-i aşa? Aventura lor nu a fost un secret. A ştiut toată lumea. S-a scris în toate ziarele de scandal. Acum, dumneavoastră şi cu mine poate că nu suntem de acord cu comportamentul ei, dar Anastasia Savalas nu este judecată pentru adulter. Nu este aici pentru că are porniri sexuale normale, ca orice femeie. Nu, ea este judecată pentru crimă.

Chotas privi din nou sticla, fascinat parcă de ea.

Bătrânul bate câmpii, se gândi Demonides. Privi ceasul de pe perete. Arăta douăsprezece fără cinci minute. Judecătorii întrerupeau întotdeauna şedinţele la amiază. *Bătrânul nebun nici măcar nu va termina pledoaria. Nici măcar nu a fost destul de isteţ să aştepte şi să vorbească după pauză. De ce oare mi-a fost frică de el?* se întrebă Peter Demonides.

Napoleon Chotas continua să vorbească deslânat:

— Să examinăm împreună proba. Plantele doamnei Savalas se ofileau iar. Ea le iubea suficient de mult pentru a dori să le salveze. S-a dus la domnul Mentakis, expert, care a sfătuit-o să folosească antimoniu. Şi ea i-a urmat sfatul. Dumneavoastră numiţi asta crimă? Eu nu. Şi apoi mai este mărturia menajerei care a spus că doamna Savalas şi-a expediat servitorii şi va pregăti cina soţului. Ştiţi ce cred eu? Cred că menajera era îndrăgostită de domnul Savalas. Nu munceşti pentru un om douăzeci şi cinci de ani decât dacă te leagă de el sentimente foarte profunde. Nu o suporta pe Anastasia Savalas.

Nu v-aţi dat seama din tonul vocii ei? Aşadar, să presupunem că acuzata, în sufletul ei, îşi iubea soţul şi încerca să-şi salveze căsnicia. Cum îşi arată o femeie dragostea faţă de un bărbat? Eu cred că de cele mai multe ori, pregătindu-i mâncarea. Nu este aceasta o formă de dragoste? Cred că da. Chotas privi din nou sticla. Şi nu este tot o formă de dragoste să-ţi îngrijeşti bărbatul când este bolnav? Se spune la bine şi la rău.

Ceasul de pe perete arăta douăsprezece fără un minut.

— Doamnelor şi domnilor, v-am spus când a început acest proces să priviţi bine această femeie. Nu are chipul unei criminale. Şi nici ochii unei criminale.

Peter Demonides văzu cum ochii juraţilor se îndreptară spre acuzată. Nu mai văzuse niciodată atâta ostilitate. Juraţii erau la degetul său mic.

— Legea este foarte clară, doamnelor şi domnilor.

Aşa cum vi se va spune de către onorabilii judecători, pentru a da un verdict de vinovăţie trebuie să nu aveţi nici o îndoială în privinţa vinovăţiei acuzatei. Absolut nici una.

În timp ce vorbea, Napoleon Chotas tuşi, şi scoase o batistă cu care îşi acoperi gura. Se îndreptă spre sticla de sirop de pe masa din faţa juraţilor.

— Dacă ne gândim bine, procurorul nu a dovedit nimic, nu-i aşa? A spus doar că aceasta este sticla din care doamna Savalas a dat soţului ei, să bea. Adevărul este că acuzarea nu a demonstrat cazul.

Terminând propoziţia, Chotas fu surprins de un acces de tuse. Ca şi cum ar fi fost inconştient întinse mâna, luă sticluţa de sirop, desfăcu căpăcelul, duse sticla la gură şi luă o înghiţitură. Toată lumea îl privi îngrozită. Era o agitaţie de nedescris. Preşedintele strigă speriat:

— Domnule Chotas...

Napoleon Chotas mai luă o înghiţitură.

— Onorată instanţă, capul acuzării este o sfidare a justiţiei. George Savalas nu a murit de mâna acestei femei. Apărarea şi-a prezentat pledoaria.

Ceasul bătu ora douăsprezece. Un aprod se apropie în grabă de preşedintele completului şi şopti ceva. Preşedintele lovea agitat ciocănelul.

— Ordine, ordine! Întrerupem şedinţa. Juraţii se vor retrage pentru verdict. Procesul se reia la ora două.

Peter Demonides privea transfigurat. Cineva a schimbat sticlele! Dar nu, era imposibil. Proba a fost pusă sub pază şi sub cheie. Oare s-a greşit examenul de laborator? Demonides se întoarse spre asistentul său dar când privi în jur să-l găsească pe Napoleon Chotas, acesta dispăruse.

*

* *

La ora două, când s-a reluat procesul, juraţii au intrat încet spre locurile lor. Napoleon Chotas lipsea.

Cred că a murit ticălosul, se gândi Peter Demonides. Dar chiar când îi trecea prin minte acest gând, Napoleon Chotas intră în sală, arătând perfect sănătos. Toată lumea îl privea uluită, în timp ce el se îndrepta calm şi liniştit spre locul său.

Vorbi preşedintele completului:

— Doamnelor şi domnilor juraţi, aţi ajuns la un verdict?

Purtătorul de cuvânt al juraţilor spuse:

— Am ajuns, onorată instanţă. Considerăm că acuzata este nevinovată.

Sala izbucni spontan în aplauze.

Peter Demonides simţi cum i se scurge sângele din vene! *Ticălosul, iar mi-a făcut-o!* Privi spre Napoleon Chotas, care îi zâmbea impertinent.

Opt

Firma *Tritsis şi Tritsis* era fără îndoială cea mai prestigioasă firmă de avocaţi din Grecia. Fondatorii se pensionaseră demult, iar firma aparţinea acum lui Napoleon Chotas. Erau cam doisprezece parteneri, dar Chotas era geniul lor.

De fiecare dată când oamenii bogaţi erau acuzaţi de crimă, se gândeau în mod inevitabil la Napoleon Chotas. Activitatea lui era fenomenală. Ani la rând a apărat oameni acuzaţi de crimă şi a înregistrat succes după succes. Recentul proces al Anastasiei Savalas a făcut înconjurul lumii. Chotas şi-a salvat clienta pe care o lume întreagă o considera vinovată, repurtând o victorie spectaculoasă. Şi-a asumat un risc extraordinar de mare, dar ştia că numai aşa va putea salva viaţa clientei sale.

Acum zâmbea în sinea lui, amintindu-şi feţele juraţilor când a luat siropul încărcat cu otravă mortală.

Dar şi-a pregătit cu foarte multă grijă fiecare secundă, pentru a fi întrerupt exact la ora douăsprezece. Aici a fost cheia. *Dacă judecătorii îşi schimbau rutina zilnică şi treceau de ora douăsprezece...* se cutremură la ce i s-ar fi putut întâmpla.

Aşa cum plănuise totul, dacă intervenea ceva neaşteptat, ar fi putut plăti cu viaţa. Când s-a întrerupt şedinţa însă, Chotas s-a grăbit pe coridor printr-un grup de reporteri care îi blocau drumul.

— Domnule Chotas, de unde aţi ştiut că siropul de tuse nu este otrăvit...?

— Ne puteţi explica...?

— Credeţi că cineva a schimbat sticlele?

— Anastasia Savalas...?

— Vă rog, domnilor. Mă tem că acum trebuie să răspund unei chemări naturale. Voi fi fericit să vă răspund la întrebări puţin mai târziu.

Se grăbi spre toaleta de la capătul culoarului. Pe mânerul uşii era atârnat un carton - DEFECT.

Un reporter strigă în urma lui:

— Cred că va trebui să căutaţi o altă toaletă.

Napoleon Chotas zâmbi încordat.

— Mă tem că nu pot aştepta.

Deschise uşa, intră şi o încuie.

Înăuntru îl aştepta un grup de oameni. Doctorul îl certă.

— Începusem să mă neliniştesc. Antimoniul lucrează foarte repede. Apoi se răsti la asistent: Pregăteşte pompa de absorbţie din stomac. Lui Napoleon Chotas doctorul îi spuse: întinde-te jos. Cred că va fi neplăcut.

— Dacă mă gândesc la alternativă, spuse Chotas, sunt convins că nu mă deranjează.

*

* *

Onorariul lui Napoleon Chotas pentru că a salvat viaţa Anastasiei Savalas a fost un milion de dolari depuşi într-o bancă elveţiană. Chotas avea o casă ca un palat la Kolonarai - un cartier select al Atenei, o vilă pe Insula Corfu şi un apartament la Paris.

Aşadar, Napoleon Choras avea motive să fie foarte mulţumit de viaţa lui. Un singur nor îi umbrea orizontul.

Se numea Frederick Stavros, cel mai nou membru la firma sa. Ceilalţi avocaţi se plângeau continuu de Stavros.

— Napoleon, este un avocat de mâna a doua. Nu are ce căuta la firma noastră...

— Stavros aproape că mi-a stricat procesul. Este un prost...

— Ai auzit ce a făcut Stavros la procesul de ieri?

Aproape că l-a dat afară judecătorul...

— La naiba, de ce nu-l concediezi? La noi este a cincea roată la căruţă. Nu avem nevoie de el. Ne strică reputaţia.

Napoleon Chotas ştia perfect aceste lucruri.

Aproape că-i venea să spună adevărul: *Nu-l pot concedia.* Dar nu spunea decât:

— Daţi-i o şansă. Va învăţa.

Doar atât reuşeau partenerii să scoată de la Chotas.

*

* *

Un filozof a spus odată „Fii atent ce îţi doreşti; s-ar putea să obţii."

Frederick Stavros, cel mai tânăr membru la *Tritsis şi Tritsis*, şi-a îndeplinit dorinţa. Cu toate acestea era cel mai nenorocit om. Nu putea dormi, nu mânca, slăbise îngrozitor.

— Trebuie să mergi la un doctor, Frederick, insista soţia lui. Arăţi îngrozitor.

— Nu... nu m-ar ajuta cu nimic.

Ştia foarte bine că nici un doctor nu îl putea vindeca. Conştiinţa îl omora încet, încet.

Frederick Stavros era un tânăr energic, ambiţios şi idealist. Ani de zile a muncit într-un birou sărăcăcios, în cel mai sărac cartier al Atenei, Monastiraki, luptând pentru clienţii săi, adeseori fără onorariu. Când l-a întâlnit pe Napoleon Chotas viaţa lui s-a schimbat peste noapte.

Cu un an în urmă, Stavros l-a apărat pe Larry Douglas, acuzat împreună cu Noelle Page de uciderea soţiei lui, Catherine. Napoleon Chotas a fost angajat de Constantin Demiris pentru a o apăra pe amanta acestuia. De la începutul procesului, Stavros a fost foarte fericit să îl lase pe Chotas să preia iniţiativa. Îl admira, vrăjit, pe marele avocat.

— Ar trebui să-l vezi pe Chotas în proces, spunea el admirativ soţiei sale. Este incredibil, aş dori să mă pot angaja la firma sa.

Pe măsură ce procesul se apropia de sfârşit, Stavros devenea încrezător. Deodată, s-a petrecut un lucru neaşteptat. Napoleon Chotas, numai miere şi zâmbet, i-a adunat pe Noelle Page, Larry Douglas şi Frederick Stavros într-o cămăruţă. Chotas i-a spus lui Stavros:

— Am discutat cu judecătorii. Dacă acuzaţii îşi schimbă pledoaria ca vinovaţi, judecătorii sunt de acord să le dea o pedeapsă de cinci ani din care patru ani cu suspendare. Deci vor mai avea de făcut şase luni de închisoare. Chotas se întoarse spre Larry: Pentru că eşti american, domnule Douglas, dumneata vei fi deportat. Nu vei mai avea permisiunea să intri în Grecia.

Noelle Page şi Larry Douglas au acceptat să îşi schimbe declaraţia. După cincisprezece minute, acuzaţii şi apărătorii lor se aflau în faţa completului de judecată.

— Tribunalele Greciei nu au dat niciodată pedeapsa cu moartea într-un proces în care nu s-a demonstrat clar comiterea crimei. Din acest motiv, eu şi colegii mei am fost surprinşi când acuzaţii au schimbat declaraţia din

nevinovaţi, în vinovaţi, la mijlocul procesului... Sentinţa pentru cei doi acuzaţi Noelle Page şi Lawrence Douglas va fi execuţia prin împuşcare... se va executa în timp de nouăzeci de zile, începând de astăzi.

Şi, în acel moment, Stavros şi-a dat seama că Napoleon Chotas i-a înşelat pe toţi. Nu a existat nici o înţelegere cu judecătorii. Chotas a fost angajat de Constantin Demiris nu pentru a o apăra pe Noelle Page ci pentru a fi sigur că ea va fi condamnată.

Aceasta a fost răzbunarea lui Demiris împotriva femeii care l-a înşelat. Stavros a făcut parte din această înscenare.

Nu pot fi de acord cu aşa ceva, se gândea Stavros.

Voi merge la preşedintele completului şi îi voi spune ce a făcut Chotas şi se va schimba verdictul.

Dar l-a auzit lângă el pe Napoleon Chotas:

— Dacă eşti liber mâine, nu vrei să iei masa cu mine, Frederick? Îmi place să îi cunosc pe viitorii mei parteneri...

*

* *

După patru săptămâni, Frederick Stavros era partener cu drepturi depline la renumita firmă *Tritsis şi Tritsis*, cu un birou elegant şi un salariu generos. Şi-a vândut sufletul diavolului. Dar foarte repede şi-a dat seama că târgul era îngrozitor şi el unul nu îl va putea respecta. Nu pot continua în felul acesta.

Nu putea scăpa de sentimentul de vinovăţie. Sunt un criminal, se gândea mereu. Trăia într-o agonie.

Într-un târziu a ajuns la o hotărâre.

Într-o dimineaţă a intrat în biroul lui Napoleon Chotas.

— Leon...

— Dumnezeule, tinere, arăţi îngrozitor, exclamă Chotas. Frederick, ce-ar fi să pleci într-o vacanţă? Îţi va face foarte bine.

Dar Stavros ştia că nu acesta este răspunsul la problemele sale.

— Leon, sunt foarte recunoscător pentru ceea ce ai făcut pentru mine, dar eu... eu nu mai pot sta aici.

Chotas îl privi surprins.

— Ce spui? Te descurci foarte bine.

— Nu. Sunt... sunt sfâşiat.

— Sfâşiat? Nu înţeleg ce te nelinişteşte.

Stavros îl privi uluit.

— Ce... ce am făcut eu şi cu tine Noellei Page şi lui Larry Douglas. Tu nu... nu simţi nici un fel de vină?

Chotas îl privi printre gene. *Atenţie!*

— Frederick, uneori justiţia trebuie servită pe căi lăturalnice. Crede-mă, nu avem ce ne reproşa. Ei erau vinovaţi.

— Noi i-am condamnat la moarte, i-am înşelat. Nu mai pot trăi cu gândul acesta. Îmi pare rău. Îmi dau demisia. Mai rămân la firmă până la sfârşitul lunii.

— Nu îţi accept demisia, spuse Chotas ferm. De ce nu faci cum îţi spun eu - pleacă într-o vacanţă şi...

— Nu. Nu voi fi niciodată fericit aici, ştiind ceea ce ştiu. Îmi pare rău.

Napoleon Chotas îl studia cu o privire severă.

— Îţi dai seama ce faci? Dai cu piciorul unei cariere strălucitoare... vieţii.

— Nu. Încerc să îmi salvez viaţa.

— Aşadar, eşti foarte hotărât?

— Da. Îmi pare rău, Leon. Dar nu trebuie să îţi faci probleme. Nu voi spune niciodată, nimănui, ce s-a întâmplat.

Se întoarse şi ieşi din birou.

Napoleon Chotas, rămase pierdut în gânduri la biroul său. În cele din urmă luă o hotărâre. Ridică receptorul şi formă un număr.

— Te rog să-i transmiţi domnului Demiris că trebuie să-i vorbesc astăzi după-amiază. Spune-i că este urgent.

*

* *

La ora patru în aceeaşi după-amiază, Napoleon Chotas se afla în biroul lui Constantin Demiris, faţă în faţă cu acesta.

— Ce s-a întâmplat Leon? îl întrebă Demiris.

— S-ar putea să nu fie chiar o problemă importantă, răspunse Chotas cu atenţie, dar m-am gândit că este bine să ştii şi tu. Frederick Stavros a venit la mine azi dimineaţă. A hotărât să plece de la firmă.

— Stavros? Avocatul lui Larry Douglas? Şi?

— Se pare că are mustrări de conştiinţă.

Urmă o tăcere plină de semnificaţii.

— Înţeleg.

— Mi-a promis că nu va spune nimănui ce... ce s-a întâmplat în ziua aceea la tribunal.

— Îl crezi?

— Da. Să ştii că îl cred, Costa.

Constantin Demiris zâmbi relaxat.

— Atunci, nu trebuie să ne facem probleme, nu-i aşa?

Napoleon Chotas respiră uşurat.

— Cred că da. M-am gândit doar că ar trebui să ştii.

— Ai făcut bine că mi-ai spus. Eşti liber săptămâna viitoare? Aş dori să luăm masa împreună.

— Bineînţeles, când doreşti.

— Te sun eu.

— Mulţumesc, Costa.

*

* *

Vineri, după-amiaza târziu, vechea biserică Kapnikarea de la periferia Atenei era învăluită într-o linişte paşnică. Într-un colţ, lângă altar, Frederick Stavros îngenunchea în faţa părintelui Konstaritinou. Preotul i-a acoperit capul cu patrafirul.

— Am păcătuit părinte. Nu cred că voi afla iertare.

— Fiule, omul creează întotdeauna necazuri. Toţi credem că aşa este firea omului. Ce păcate ai?

— Sunt un criminal.

— Ai luat vieţi omeneşti?

— Da, părinte. Nu ştiu cum voi găsi iertarea.

— Dumnezeu ştie ce trebuie să facem. Să-l întrebăm pe el.

— M-am lăsat dominat de vanitate şi lăcomie. S-a întâmplat acum un an. Apăram un om acuzat de crimă. Procesul mergea bine. Dar la un moment dat, Napoleon Chotas...

Când Frederick Stavros a părăsit biserica, după o jumătate de oră, se simţea alt om. Parcă i se luase de pe umeri o greutate imensă. Ritualul de secole al confesiunii îl purificase. I-a spus totul preotului şi pentru prima dată după ziua aceea îngrozitoare, se simţea altfel.

Voi începe o viaţă nouă. Mă voi muta în alt oraş şi voi lua totul de la capăt. Voi găsi eu o cale să răscumpăr răul pe care l-am făcut. Mulţumesc părinte pentru că mi-ai mai dat o şansă.

Căzuse întunericul şi centrul pieţei Ermos era pustiu. Când Frederick Stavros a ajuns la colţul străzii, semaforul s-a schimbat în verde şi el a început să traverseze. În momentul în care era în mijlocul intersecţiei, o maşină neagră a pornit cu farurile stinse îndreptându-se spre el ca un monstru uriaş care nu mai putea fi stăpânit. Stavros a îngheţat. Era prea târziu să se ferească. Auzea doar huruitul motorului, a simţit lovitura, a urmat un moment de durere sfâşietoare şi apoi totul a fost întuneric.

*

* *

Napoleon Chotas se trezea foarte devreme de obicei. Îi plăceau aceste momente de solitudine înaintea agitaţiei de peste zi. Lua întotdeauna singur

micul dejun, timp în care citea şi presa de dimineaţă.

În dimineaţa aceea, găsise câteva articole interesante.

Premierul Themistocles Sophoulis formase un nou cabinet de coaliţie. *Trebuie să-i trimit o notă de felicitare.* Forţele comuniste chineze erau pe malul nordic al râului Yangtze. Harry Truman şi Alben Barkley preluau funcţiile de Preşedinte şi Vice-preşedinte al Statelor Unite. Napoleon Chotas întoarse pagina ziarului şi simţi cum îi îngheaţă sângele în vene. Ochii i se opriră pe un articol: „Domnul Frederick Stavros, partener al prestigioasei firme de avocaţi *Tritsis şi Tritsis* a decedat seara trecută într-un accident de maşină după ce a plecat de la biserica Kapnikarea. Martorii au spus că accidentul a fost produs de o maşină neagră fără număr de înmatriculare. Domnul Stavros a jucat un rol important în senzaţionalul proces de crimă al Noellei Page şi Larry Douglas. El a fost avocatul apărării lui Larry Douglas şi...

Chotas nu a mai continuat. A rămas împietrit în fotoliu. Un accident. *Oare era un accident?*

Constantin Demirls i-a spus că nu trebuie să-şi facă probleme. Dar prea mulţi oameni au făcut greşeala să îl creadă pe Demiris.

Ridică receptorul şi sună pe Constantin Demiris.

— Ai citit ziarul de dimineaţă? Îl întrebă Chotas.

— Nu încă. De ce?

— Frederick Stavros a murit.

— Ce spui? Era o exclamaţie de surpriză. Ce spui?

— A murit într-un accident de maşină. Şoferul a dispărut.

— Dumnezeule. Îmi pare rău, Leon. Nu se ştie cine a produs accidentul?

— Nu, nu încă..

— Poate că pot insista eu la poliţie. Ce zile! Nu mai ai nici o siguranţă. Ce zici? Luăm masa joi?

— De acord.

Napoleon Chotas era expert în comportamentul uman. *Constantin Demiris a fost cu adevărat surprins. Nu avea nici o legătură cu moartea lui Stavros,* hotărî Chotas.

*

* *

A doua zi dimineaţă Chotas îşi parcă maşina în garajul de la subsolul clădirii unde îşi avea birourile. Îndreptându-se spre lift, din umbră îi ieşi în cale un tânăr.

— Ai un foc?

Un clopoţel de, alarmă începu să sune în mintea lui Chotas. Bărbatul era străin. Nu avea ce căuta acolo.

— Sigur.

Fără să se mai gândească, Chotas îl lovi în plin cu servieta. Străinul strigă:

— Ticălosule! Şi scoase din buzunar un pistol cu amortizor.

— Hei, ce se petrece aici? Se auzi o voce.

Un paznic în uniformă veni în fugă spre ei. Străinul ezită un moment apoi fugi pe uşa deschisă.

— Nu aţi păţit nimic, domnule Chotas?

— Ah, nu. Chotas respira întretăiat. Nu, sunt bine.

— Dar ce a vrut?

După un moment de gândire, Chotas răspunse încet:

— Nu prea ştiu.

*

* *

Putea să fie o coincidenţă, îşi spunea Chotas. *Este foarte posibil ca omul să fi încercat să-mi ia banii. Dar pentru jaf nu foloseşti pistol cu amortizor. Nu, avea de gând să mă omoare.* Şi putea să jure că Demiris ar fi fost la fel de surprins la aflarea veştii, aşa cum a fost când i-a spus de Frederick Stavros.

Trebuia să-mi dau seama, se gândi Chotas. *Demiris nu este bărbatul care să rişte. Ei bine, domnule Demiris, vei avea o surpriză.*

În interfon se auzi vocea secretarei:

— Domnule Chotas, aveţi proces peste treizeci de minute.

Era un proces de crimă, dar Chotas era prea tulburat.

— Sună-l pe judecător şi spune-i că nu mă simt bine. Să mă înlocuiască un partener de la firmă.

Astăzi nu primesc telefoane.

Scoase dintr-un sertar un casetofon şi rămase privindu-l gânditor. Într-un târziu, începu să vorbească.

*

* *

În aceeaşi după-amiază, Napoleon Chotas intra în biroul procurorului Peter Demonides cu un plic.

Secretara l-a recunoscut imediat.

— Bună ziua, domnule Chotas. Cu ce vă pot fi de folos?

— Vreau să vorbesc cu domnul Demonides.

— Este într-o şedinţă. Aveaţi întâlnire?

— Nu. Te rog să-i spui că sunt aici şi că este o problemă urgentă.

— Imediat, domnule.

După cincisprezece minute, Napoleon Chotas se afla în faţa procurorului

general.

— Ei bine, îl primi Demonides, iată că vine Mohammed la munte. Cu ce te pot ajuta? Încheiem vreun târg?

— Nu. Este o problemă personală, Peter.

— Ia loc, Leon.

— Vreau să las la tine acest plic. Este sigilat şi va trebui să îl deschizi numai în cazul morţii mele accidentale.

Peter Demonides îl studia curios.

— Presupui că ţi se poate întâmpla ceva?

— Există o posibilitate.

— Înţeleg. Vreun client nerecunoscător?

— Nu are nici o importanţă cine. Eşti singurul om în care am încredere. Poţi să pui plicul într-un safe, unde să nu îl găsească nimeni?

— Bineînţeles. Dar pari speriat.

— Sunt.

— Vrei să-ţi asigur protecţie? Ţi-aş da un poliţist.

Chotas arătă spre plic:

— Aceasta este protecţia mea.

— Bine. Dacă asta vrei!

— Sunt convins că asta vreau. Chotas se ridică în picioare şi îi întinse mâna. *Efharisto*. Nici nu ştii cât îţi sunt de recunoscător.

Peter Demonides zâmbi.

— *Parakalo*. Vei avea ocazia să-mi întorci serviciul.

*

* *

O oră mai târziu, un mesager în uniformă intra în clădirea Corporaţiei Elenice de Comerţ. Se apropie de una din secretare.

— Am un pachet pentru domnul Demiris.

— Semnez eu de primire.

— Am instrucţiuni să i-l înmânez personal.

— Îmi pare rău, nu-l pot întrerupe acum. De la cine este pachetul?

— De la Napoleon Chotas.

— Şi nu poţi să îl laşi?

— Nu, doamnă.

— Bine, să văd dacă domnul Demiris îl primeşte.

Apăsă butonul interfonului. Vă rog să mă scuzaţi, domnule Demiris. A venit un mesager cu un pachet de la domnul Chotas.

În interfon se auzi vocea lui Demiris:

— Adu-l tu, Irene.

— Spune că are ordin să vi-l predea personal.

Urmă o pauză.

— Vino cu el înăuntru.

Irene şi mesagerul intrară în birou.

— Sunteţi Constantin Demiris?

— Da.

— Vreţi să semnaţi de primire, vă rog?

Demiris semnă hârtia. Mesagerul aşează pachetul pe birou.

— Mulţumesc, domnule.

Constantin Demiris îi privi pe cei doi ieşind din birou. Studie apoi gânditor plicul. Se hotărî să îl deschidă. Era o bandă fixată într-un mic casetofon. Curios apăsă pe buton şi aparatul începu să funcţioneze. Se auzi vocea lui Napoleon Chotas: „Dragul meu Costa, totul ar fi fost atât de simplu dacă m-ai fi crezut că Frederick Stavros nu avea intenţia să deconspire micul nostru secret. Regret şi mai mult faptul că nu m-ai crezut când ţi-am spus că nici eu nu intenţionez să discut despre întâmplarea aceea nefericită. Am toate motivele să cred că tu te ascunzi în spatele morţii bietului Stavros şi că ai intenţia să mă omori şi pe mine. Pentru că viaţa mea este la fel de preţioasă pentru mine, pe cât este viaţa ta pentru tine, trebuie să refuz cu tot respectul să fiu următoarea ta victimă... Am luat toate măsurile şi am scris totul despre rolul jucat de mine şi de tine în procesul Noellei Page şi al lui Larry Douglas. Am pus totul într-un plic sigilat pe care l-am înmânat procurorului general cu rugămintea de a-l deschide numai în cazul morţii mele accidentale. Aşadar, dragul meu prieten, este în interesul tău să ai grijă ca eu să rămân în viaţă."

Aici bandă se termina. Constantin Demiris privea în gol.

*

* *

Când Napoleon Chotas s-a întors la birou, teama îi dispăruse. Demiris era un om periculos, dar nu era prost. Nu-i va face nici un rău pentru că ar fi riscat să-şi pună siguranţa în pericol. El a mutat, se gândi Chotas, iar eu am făcut şah mat. Zâmbi în sinea lui.

Cred că pot să fac planuri pentru masa de joi.

În următoarele câteva zile, Napoleon Chotas a fost foarte ocupat într-un proces de crimă - o soţie care omorâse două amante ale soţului ei. Chotas se trezea devreme dimineaţa şi muncea până noaptea târziu, pregătind examinarea martorilor. Instinctul îi spunea că va câştiga din nou.

Miercuri noaptea a lucrat la birou până foarte târziu.

A ajuns acasă la unu dimineaţa. Îl aştepta valetul.

— Doriţi ceva, domnule Chotas? Dacă vă este foame pot pregăti...

— Nu, mulţumesc. Mergi la culcare.

Chotas se închise în camera lui. Încă o oră a derulat în minte ce va face la proces şi în cele din urmă la ora două a adormit. A şi visat.

Era în proces, examina un martor, când deodată acel martor a început să-şi sfâşie hainele.

— De ce faci asta? îl întreba Chotas.

— Nu vezi că ard?

Chotas privi în jurul său şi văzu că toţi oamenii din sală se dezbrăcau. Se adresă judecătorului:

— Domnule Preşedinte, trebuie să obiectez...

Dar judecătorul se dezbrăca de haine.

— Nu vezi ce cald este aici?

Este cald aici. Şi foarte multă gălăgie.

Napoleon Chotas deschise ochii. Dormitorul era plin de fum şi pe sub uşă se vedeau limbi de foc. Se ridică în picioare.

Toată casa arde. De ce nu s-a declanşat alarma?

Chotas se grăbi spre fereastră, sufocat de fum.

Încercă să o deschidă, dar era blocată. Fumul era din ce în ce mai gros, nu mai putea respira. Nu avea scăpare.

Bucăţi de tavan începeau să cadă. Se dărâmă şi un perete şi Chotas fu cuprins de flăcări. Începu să ţipe. Îi ardea părul, pijamaua. Disperat, se aruncă pe prima fereastră şi corpul în flăcări plonja în gol de la şaizeci de picioare înălţime.

*

* *

A doua zi dimineaţă procurorul general Peter Demonides intra în biblioteca lui Constantin Demiris.

— *Kalimehra*, Peter. Îţi mulţumesc că ai venit. L-ai adus?

— Da, domnule. Îi întinse plicul sigilat pe care i l-a dat Napoleon Chotas. M-am gândit că este mai bine să îl ţineţi la dumneavoastră.

— Eşti foarte inspirat, Peter. Vrei să luăm micul dejun?

— *Efharisto*. Sunteţi foarte amabil, domnule Demiris.

— Costa. Spune-mi Costa. Ştii, te studiez de mult timp, Peter. Cred că ai un viitor strălucit. Aş vrea să găsesc ceva potrivit pentru tine la compania mea.

Te-ar interesa?

Peter Demonides cântări propunerea.

— Da Costa. M-ar interesa foarte mult.

— Foarte bine. Atunci să discutăm totul după micul dejun.

Nouă

Londra

Catherine vorbea cu Demiris cel puţin o dată pe săptămâna. El continua să îi trimită daruri şi când ea protesta îi spunea că sunt doar mici semne de apreciere.

„Evelyn mi-a spus cum te-ai descurcat în cazul Baxter." Sau: „Am auzit de la Evelyn că ideea ta ne-a economisit o mulţime de bani."

De fapt, Catherine era foarte mândră pentru că se descurca bine. Îmbunătăţise o mulţime de lucruri. Îi revenise vechea experienţă în această muncă şi ştia că a crescut foarte mult eficienţa birourilor datorită ideilor ei.

*

* *

„Sunt foarte mândru de tine", îi spunea mereu Constantin Demiris. Şi Catherine simţea cum se umple de recunoştinţă. Era un bărbat minunat.

A venit vremea să fac prima mutare, hotărî Demiris. Stavros şi Chotas nu-i mai stăteau în cale; o singură persoană îl lega acum de acele întâmplări - Catherine. Pericolul nu era mare, dar, aşa cum descoperise şi Napoleon Chotas, Demiris nu risca. *Păcat că trebuie să moară. Este atât de frumoasă. Dar mai*

întâi vom merge la vila din Rafina.

Cumpărase deja vila. O va duce pe Catherine acolo şi va face dragoste cu ea aşa cum a făcut Larry Douglas dragoste cu Noelle. Şi după aceea...

*

* *

Din când în când, Catherine îşi amintea fără voia ei de trecut. Citise în „Times", vestea morţii lui Frederick Stavros şi a lui Napoleon Chotas. Pentru ea aceste nume nu însemnau nimic, dar în articol se spunea că ei au fost avocaţii lui Larry Douglas şi ai Noellei Page.

În noaptea aceea, Catherine a avut din nou coşmarul îngrozitor.

*

* *

Într-o dimineaţă un articol de ziar i-a atras atenţia: „Will Fraser, asistent al Preşedintelui Statelor Unite, Harry Truman, a sosit la Londra pentru a semna un nou contract de cooperare cu primul ministru britanic."

Catherine lăsă ziarul din mină, simţindu-se foarte vulnerabilă. *William Fraser*. Bărbatul acesta a fost o parte importantă din viaţa ei. *Ce s-ar fi întâmplat dacă nu l-ar fi părăsit?*

Catherine stătea la biroul ei şi zâmbea visătoare spre articolul din ziar. William Fraser era cel mai drag om din viaţa ei. Doar amintirea lui o umplea de căldură. Iar el era acum la Londra. *Trebuie să îl văd*, se gândi ea. Articolul spunea că va fi cazat la Claridge.

Catherine ridică receptorul şi cu degete tremurânde formă numărul hotelului. Simţea că trecutul era pe cale de a deveni prezent. Simţea deja emoţia că îl va revedea pe Fraser*. Ce va spune oare când îmi va auzi vocea? Când mă va vedea?*

Auzi centralista:

— Bună dimineaţa, Hotel Claridge.

Catherine inspiră adânc.

— Cu domnul William Fraser, vă rog.

— Mă scuzaţi, doamnă, aţi spus domnul său doamna William Fraser?

Catherine simţi că îi alunecă pământul de sub picioare. *Ce proastă sunt. De ce nu m-am gândit la asta? Sigur că s-a căsătorit.*

— Doamnă...

—... nu-i nimic, mulţumesc. Lăsă încet receptorul în furcă.

Am ajuns prea târziu. S-a terminat. Costa a avut dreptate. Trecutul trebuie să rămână trecut.

*

* *

Singurătatea devenea corozivă, o apăsa. Orice om are nevoie să împartă cu cineva bucuria, reuşita şi durerea. Catherine trăia într-o lume plină de străini; privea fericirea celorlalţi; auzea ca un ecou râsetele îndrăgostiţilor. Dar refuza cu încăpăţânare să se compătimească.

Nu sunt unica femeie din lume care se simte singură. Trăiesc! Trăiesc!

*

* *

La Londra nu te plictiseai niciodată. Cinematografele erau inundate de filme americane, iar Catherinei îi făcea plăcere să le vadă. A văzut „Pe muchie de cuţit" şi „Anna şi Regele Siamului". „Pactul bărbaţilor" a fost un film tulburător, iar Cary Grant a jucat minunat în „Celibatarul şi Bobby-Soxer".

Catherine mergea şi la concerte. A fost şi la Stratford-Upon-Avon unde l-a văzut pe Anthony Quayle în „Îmblânzirea Scorpiei" şi pe Sir Laurence Olivier în „Richard al lll-lea". Dar întotdeauna mergea singură.

Şi atunci a apărut Kirk Reynolds.

Lucrau împreună. Era un bărbat înalt şi atrăgător. I-a vorbit direct fără nici o introducere:

— Eu sunt Kirk Reynolds. Unde te-ai ascuns până acum?

— Poftim?

— Te aştept de când lumea.

Şi aşa a început totul.

*

* *

Kirk Reynolds era american şi lucra pentru Constantin Demiris în intermedieri internaţionale. Avea în jur de patruzeci de ani, era serios, inteligent şi atent. Când a vorbit odată despre el cu Evelyn, Catherine i-a spus:

— Ştii ce-mi place cel mai mult la el? Mă face să mă simt femeie. De multă vreme nu am mai simţit acest lucru.

— Nu ştiu ce să-ţi spun, murmură Evelyn. Dacă aş fi în locul tău eu aş fi mai atentă. Nu te grăbi.

— Îţi promit.

*

* *

Kirk Reynolds a plimbat-o pe Catherine prin toată Londra. A dus-o la Old Bailey, unde au fost judecaţi de-a lungul secolelor toţi criminalii. A purtat-o prin toate sălile de tribunal. Au vizitat împreună închisoarea Newgate construită în secolul al XVIII-lea. Chiar în faţa închisorii era o platformă mare, un fel de piaţă.

— Este ciudat, spuse Catherine. Oare de ce au făcut această piaţă?

— Pentru mulţime. Aici aveau loc execuţiile publice.

Catherine se înfioră. Era prea aproape de coşmarurile ei.

Într-o seară, Kirk a dus-o pe Catherine pe docurile East India.

— Până nu demult pe aici poliţiştii veneau câte doi, îi spuse Reynolds. Aici se ascundeau criminalii.

Era o zonă întunecoasă şi înspăimântătoare pentru Catherine.

Au luat masa la *Prospect of Whitby,* un fel de cârciumă cu terasă spre Tamisa şi au privit vapoarele de pe râu. Catherinei i-a plăcut foarte mult. Îi plăceau mai ales numele acestor cârciumi. Într-o altă seară a dus-o pe City Road, la un restaurant numit *Eagle.*

— Pun pariu că ai învăţat cântecul lui când erai copil, îi spuse Kirk.

Catherine îl privi uimită.

— Cântecul lui? Nu am auzit niciodată de locul acesta.

— Ba da. Eagle este vulturul din poeziile copilăriei.

— Care poezii?

— Cu ani în urmă City Road era sufletul comerţului. La sfârşitul săptămânii când croitorii rămâneau fără bani atârnau fierul de călcat într-un păr în faţa prăvăliei până primeau bani. Într-o zi, cineva a compus o poezioară despre locul acesta.

Catherine începu să râdă.

— De unde Dumnezeu ştii toate astea?

— Avocaţii trebuie să ştie totul. Un singur lucru nu ştiu. Tu schiezi?

— Cred că nu. De ce?

Kirk deveni deodată serios.

— Trebuie să plec la St. Moritz. Au instructori de schi foarte buni acolo. Vrei să vii cu mine, Catherine?

Întrebarea a luat-o prin surprindere. Kirk aştepta răspunsul.

— Nu... nu ştiu, Kirk.

— Dar ai să te gândeşti?

— Da.

Catherine tremura. Îşi aminti ce sentimente a avut când a făcut dragoste cu Larry şi se-întrebă dacă va mai simţi vreodată la fel.

- Am să mă gândesc.

*

* *

Catherine hotărî că Wim şi Kirk trebuie să se cunoască. Trecu pe acasă pe la Wim şi îl luă la cină.

Toată seara Wim a evitat să îl privească pe Kirk Reynolds. Era complet izolat în sinea lui. Kirk o privea uimit pe Catherine. Ea îi şopti *vorbeşte cu el* şi Kirk încercă.

— Îţi place Londra, Wim?

— M´da.

— Îţi place un oraş anume?

— Nu.

— Îţi place munca pe care o faci?

— M´da.

Kirk o privi neajutorat pe Catherine şi ridică din umeri. Catherine şopti din nou, te rog. Kirk oftă şi încercă din nou:

— Duminică vreau să joc golf, Wim. Tu joci golf?

— Bastoane cu capăt de metal lovesc o minge... se punctează...

— Trebuie să fii foarte bun.

— Nu a jucat niciodată, interveni Catherine. Dar Wim ştie foarte multe lucruri. Face orice cu matematica lui.

Kirk Reynolds se săturase. Sperase să petreacă seară împreună cu Catherine şi ea a adus această pacoste. Încercă să zâmbească.

— Într-adevăr? Ştii cumva multiplii de 2 ai lui 59?

Wim tăcu cam treizeci de secunde privind fix faţa de masă. Kirk tocmai se pregătea să comenteze, când Wim începu:

— 576, 460, 752, 303, 423, 488.

— Isuse! Exclamă Kirk. Şi este corect?

— M´da, mormăi Wim. Este corect.

Interveni şi Catherine:

— Wim poţi extrage rădăcina pătrată din... alese un număr la întâmplare... 24.137.585, la puterea a şasea?

Îl priveau amândoi pe Wim care se concentra inexpresiv. După 25 de secunde, Wim spuse:

— 17, rămâne rest 16.

— Nu pot să cred aşa ceva, exclamă Kirk.

— Ba să crezi, îi spuse Catherine.

— Cum ai făcut asta? Întrebă Kirk.

Wim ridică din umeri.

— Wim, răspunse Catherine în locul lui, poate înmulţi numere cu patru zecimale în treizeci de secunde şi memorează cincizeci de numere de telefon în cinci minute. Odată ce le-a memorat, nu le mai uită.

Kirk Reynolds îl privea uluit pe Wim Vandeen.

— Eşti cu siguranţă un om folositor. Şi eu aş avea nevoie de tine.

— Am o slujbă, se răsti Wim.

*

* *

În aceeaşi seară, când Kirk o lăsa pe Catherine în faţa uşii, îi reaminti:

— Mi-ai promis că te gândeşti la St. Moritz, da?

— Da. Mă voi gândi.

De ce nu pot să spun da?

În aceeaşi noapte, sună Constantin Demiris.

Catherine era tentată să îi spună despre Kirk Reynolds, dar în ultimul moment se răzgândi.

Zece

Atena

Părintele Konstantinou era foarte tulburat. Din momentul în care a citit în ziare despre moartea lui Frederick Stavros, era bântuit de gânduri. Preotul a auzit în viaţa lui mai multe confesiuni, dar mărturisirea dramatică a lui Frederick Stavros, urmată de moartea acestuia, i-a lăsat un gust amar.

— Hei, ce te nelinişteşte?

Părintele Konstantinou îl privi pe frumosul tânăr din patul lui.

— Nimic, iubitule.

— Nu-ţi mai plac?

— Ştii doar că îmi placi, Georgios.

— Atunci care-i problema? Te porţi de parcă nici nu aş fi aici, pentru Dumnezeu.

— Nu profana, iubitule.

— Nu-mi place că nu mă iei în seamă.

— Îmi pare rău, dragul meu. S-a întâmplat că... unul dintre credincioşii mei a fost ucis într-un accident de maşină.

— Cu toţii trebuie să murim, nu?

— Da. Dar acesta era un om foarte tulburat.

— Vrei să spui că nu era sănătos?

— Nu. Avea un secret îngrozitor, o povară prea grea pe conştiinţă.

— Ce secret?

Preotul îl mîngîie.

— Ştii doar că nu pot discuta astfel de lucruri. Există secretul confesional.

— Eu credeam că nu există secrete între noi.

— Între noi nu, Georgios, dar...

— *Gamoto!* Ori avem, ori nu avem secrete. Oricum ai spus că tipul a murit. Ce mai contează acum?

— Cred că nu mai contează, dar...

Georgios Lato îşi îmbrăţişă partenerul şi îi şopti la ureche:

— Sunt curios.

— Mă gâdili.

Băiatul începu să îl mângâie.

— Oh... oh!

— Spune-mi.

— Bine. Cred că acum nu mai fac nici un rău...

Georgios Lato s-a născut la periferiile Atenei şi a devenit prostituat de la vârsta de doisprezece ani. La început se lăsa cules de pe străzi de beţivi şi de turişti. Avea înfăţişare plăcută şi trupul bine făcut. La şaisprezece ani, un proxenet i-a spus: „Georgios, eşti un flăcău pe cinste. Te risipeşti pe nimic. Cu mine ai câştiga foarte mulţi bani."

Şi aşa a fost. Din acel moment, Georgios Lato a stat la dispoziţia bărbaţilor bogaţi şi a fost foarte bine recompensat. După ce l-a întâlnit pe Nikos Veritos, asistentul marelui magnat Spyros Lambrou, viaţa lui Lato s-a schimbat definitiv.

— Te iubesc, i-a spus Nikos Veritos. Aş vrea să nu mai umbli cu ceilalţi. Acum eşti al meu.

— Sigur Niki, şi eu te iubesc.

Veritos îi făcea cadouri substanţiale băiatului, Îi cumpăra haine, i-a cumpărat un apartament şi îi dădea bani de buzunar. Îl tremura sufletul întrebându-se ce face Lato când nu este cu el. Şi Veritos a rezolvat problema.

— Ţi-am găsit o slujbă la Spyros Lambrou, unde lucrez şi eu.

— Ca să nu mă scapi din ochi, da? Nu...

— Nu de asta, dragul meu. Vreau doar să te am aproape de mine.

Georgios Lato a refuzat la început, dar în cele din urmă a acceptat. Până la urmă a descoperit că îi plăcea să muncească la companie. Lucra la biroul corespondenţă şi făcea comisioane. Avea şi libertatea de a câştiga un ban în

plus de la clienţi, cum era părintele Konstantinou.

*

* *

În după-amiaza aceea, Georgios Lato a plecat de la părintele Konstantinou fremătând de emoţie. Secretul pe care i l-a încredinţat preotul era o adevărată comoară şi mintea lui Lato se şi gândea cum să scoată bani din el. Ar fi putut să-i spună lui Nikos Veritos, dar putea face mult mai mult*. Cu treaba asta merg la şeful cel mare, hotărî Lato. De acolo vin banii.*

*

* *

În dimineaţa următoare, Lato intra în biroul secretarei lui Spyros Lambrou.

— A venit repede poşta astăzi, Georgios.

—Nu doamnă, dar trebuie să-l văd pe domnul Lambrou.

— Da? De ce vrei să îl vezi? Ai o propunere de afaceri? îl tachină femeia.

Lato era foarte serios.

— Nu. Am primit doar o veste că mama este pe moarte şi...trebuie să plec acasă. Doream să-I mulţumesc domnului Lambrou că mi-a dat o slujbă bună aici. Nu durează mai mult de un minut, dar dacă este ocupat...

— Stai puţin. Sunt sigură că nu îl deranjezi.

Dupa zece minute, Georgios Lato era în biroul lui Spyros Lambrou. Nu intrase niciodată aici. A rămas câteva minute copleşit de ceea ce vedea.

— Ei bine, tinere. Îmi pare rău de mama ta. Poate că o mică sumă de bani...

— Mulţumesc, domnule, dar nu pentru asta am venit.

Lambrou se încruntă.

— Nu înţeleg.

— Domnule Lambrou, am o informaţie foarte importantă care cred că vă va fi de folos.

Chipul lui Lambrou era sceptic.

— Aşa crezi? Sunt foarte ocupat, aşa că...

— Este în legătură cu Constantin Demiris. Cuvintele s-au rostogolit ca tunetul. Am un foarte bun prieten care este preot. A auzit confesiunea unui bărbat care a murit la scurt timp într-un accident de maşină. Domnul Demiris a făcut un lucru îngrozitor. Ar putea merge la închisoare pentru asta. Dar dacă nu vă interesează...

Spyros Lambrou deveni deodată foarte interesat..

— Stai jos... cum te numeşti?

— Lato, domnule. Georgios Lato.

— Bine, Lato. Ce-ai zice să începi cu începutul...

*

* *

De ani de zile se destrăma căsnicia Melinei şi a lui Constantin Demiris. Dar până de curând între ei nu au fost violenţe fizice.

Violenţele au început după o ceartă când Constantin Demiris a avut o aventură cu cea mai bună prietenă a Melinei.

— Transformi în târfă orice femeie atingi, strigă Melina. Tot ce atingi tu se murdăreşte.

— Ţine-ţi gura.

— N-ai să mă poţi obliga să tac, îl sfidă Melina. Voi spune lumii întregi ce prefăcut eşti. Fratele meu a avut dreptate. Eşti un monstru.

Demiris ridică mâna şi o lovi. Melina fugi din cameră.

Săptămâna următoare s-au certat din nou şi Constantin a lovit-o din nou. Melina şi-a făcut bagajele şi a plecat cu avionul la Atticos, insula fratelui său. A stat acolo o săptămână singură şi nenorocită. Îi era dor de soţul ei şi începea să-i găsească scuze pentru ceea ce a făcut.

A fost numai vina mea. Nu trebuia să-l contrazic. El nu a vrut să mă lovească. Şi-a pierdut cumpătul şi nu a ştiut ce face. Dacă nu ar ţine la mine nu m-ar lovi, nu?

Totuşi în sufletul ei, Melina ştia că acestea sunt doar scuze pentru că nu suporta să-şi destrame căsnicia. Duminica următoare, s-a întors acasă.

Demiris era în bibliotecă.

— Aşadar, ai hotărât să te întorci.

— Aceasta este casa mea, Costa. Tu eşti soţul meu şi te iubesc. Dar vreau să-ţi spun ceva. Dacă mă mai atingi o singură dată, te omor.

El o privi în ochi şi îşi dădu seama că vorbeşte serios.

*

* *

Într-un fel foarte ciudat, după acel episod, relaţiile dintre ei s-au îmbunătăţit. Constantin a fost foarte atent să nu-şi mai piardă cumpătul şi nu a mai lovit-o pe Melina. Dar a continuat aventurile cu alte femei, iar Melina era prea mândră să îl roage să înceteze. *Se va plictisi într-o zi de toate aceste târfe,* se gândea Melina*. Atunci îşi va da seama că are nevoie de mine.*

Într-o sâmbătă seară, Constantin Demiris se îmbrăca să plece de acasă. Melina intră în camera lui.

— Unde pleci?

— Am o întâlnire.

— Ai uitat? L-am invitat pe Spyros la masă.

— Nu am uitat. Dar a intervenit ceva mai important.

Melina îl privi furioasă.

— Ştiu cât de important. Una din târfele tale!

— Ar trebui să ai grijă cum vorbeşti. Devii sâcâitoare, Melina.

— N-am să te las să pleci!

Se purta destul de urât cu ea, dar să îi insulte fratele în mod deliberat, era prea mult. Trebuia să îl jignească într-un fel. Ştia că pe Demiris îl doare un singur lucru.

— Amândoi ar trebui să stăm acasă astă seară, spuse ea.

— Da? Întrebă el indiferent. De ce mă rog?

— Nu ştii ce zi este astăzi?

— Nu.

— Aniversăm ziua în care l-am ucis pe fiul tău, Costa. Am avortat.

El rămase împietrit cu pupilele mărite de furie.

— Le-am spus doctorilor să mă opereze, să nu mai pot avea copiii tăi, îl minţi ea.

Demiris îşi pierdu controlul. O lovi cu pumnul în faţă. Melina se întoarse şi încercă să fugă, dar el o urmă. A ajuns-o din urmă în capătul scărilor.

— Pentru asta te omor, urlă el. Şi o lovi din nou. Melina îşi pierdu echilibrul şi căzu pe scări rostogolindu-se până jos. Gemea de durere.

— Dumnezeule, ajută-mă!

Demiris o privea cu ochii injectaţi de ură.

— O să-i spun cameristei să cheme doctorul. Nu vreau să întârzii la întâlnire.

*

* *

Telefonul sună puţin înainte de ora cinei.

— Domnul Lambrou? Sunt doctorul Metaxis. Sora dumneavoastră m-a rugat să vă sun. Este în spitalul meu particular, cred că a avut un accident...

Spyros intră în camera de spital a Melinei, se apropie de pat şi o privi cu durere. Melina avea o mâna ruptă şi toată faţa umflată şi vânătă. Spyros rosti un singur cuvânt, „Constantin", şi vocea îi tremura de ură. Ochii Melinei se umplură de lacrimi.

— Nu a vrut, şopti ea.

— Am să-l distrug. Jur pe viaţa mea.

Niciodată nu a simţit Spyros Lambrou atâta ură. Nu mai suporta ceea ce îi făcea Constantin Demiris surorii sale. Trebuia să îl oprească. Dar cum? Trebuia să găsească o soluţie. Avea nevoie de un sfat. Şi cum a făcut de multe ori în trecut, Spyros Lambrou hotărî să o consulte pe Madame Piris. Poate că ea

îl va ajuta într-un fel.

*

* *

În drum spre ea, Lambrou gândea încordat, *prietenii mei ar râde de mine dacă ar şti că mă consult cu o ghicitoare.* Dar adevărul era că de multe ori în trecut, Madame Piris i-a spus lucruri extraordinare, care s-au petrecut după aceea. *Trebuie să mă ajute şi acum.*

*

* *

Stăteau la o masă într-un colţ al unei cafenele întunecoase. Părea mai bătrână decât ultima dată când a vizitat-o. Îl studia intens.

— Am nevoie de ajutor, Madame Piris.

Bătrâna dădu din cap.

De unde să încep?

— Cu aproape un an şi jumătate în urmă, a fost un proces de crimă. O femeie care se numea Catherine Douglas a...

Expresia de pe chipul bătrânei se schimbă.

— Nu, gemu ea.

Spyros Lambrou o privea uluit.

— A fost ucisă de...

Madame Piris se ridică în picioare.

— Nu! Spiritele mi-au spus că femeia aceea va muri!

Spyros era încurcat.

— Dar ea *a murit*, spuse el. A fost ucisă de...

— Femeia aceea trăieşte!

Spyros trăia sentimente contradictorii.

— Nu este posibil.

— A fost aici. A venit să mă vadă acum trei luni. Au ţinut-o la mănăstire.

Spyros era împietrit. Deodată, feţele cubului se aranjau la locul lor. Au ţinut-o la mănăstire. Una din acţiunile preferate de Demiris, era să dea bani mănăstirii de la Ioannina, satul unde se presupunea că a fost ucisă Catherine Douglas. Informaţia pe care Spyros a primit-o de la Georgios Lato se potrivea perfect. Demiris a trimis la moarte doi oameni nevinovaţi, acuzându-i de crimă, în timp de Catherine trăia şi era ascunsă de călugăriţe.

În acel moment, Lambrou ştia că îl va distruge pe Constantin Demiris.

Unsprezece

Tony Rizzoli

Problemele lui Tony Rizzoli se multiplicau. Tot ce se putea încurca, se încurca. Ceea ce s-a întâmplat nu a fost din vina lui, dar el ştia că Familia îl va face responsabil. Nu se tolerau scuzele.

Îl necăjea cel mai mult faptul că prima parte a tranzacţiei de droguri a decurs perfect. Cantitatea se afla la Atena şi era depozitată temporar într-o magazie din port. Mituise un pilot de avion să o ducă de la Atena la New York. Doar cu douăzeci şi patru de ore înainte de zbor cretinul a fost arestat pentru că conducea sub influenţa alcoolului şi a fost dat afară de la compania aeriană.

Tony Rizzoli a apelat la al doilea plan. Şi a găsit un cărăuş - o turistă bătrâna, numită Sara Murchison, care venise la Atena în vizită la fiica ei. Ea avea să-i ducă valiza la New York. Habar nu avea ce duce.

— Sunt câteva suveniruri pentru mama mea şi pentru că sunteţi atât de drăguţă să-mi faceţi acest serviciu, vă voi plăti eu biletul.

— Oh, nu este nevoie, protestă Sara Murchison.

Sunt bucuroasă să vă ajut. Locuiesc aproape de mama dumneavoastră şi abia aştept să o întâlnesc.

— Sunt sigur că şi ei îi va face foarte mare plăcere.

Problema este că mama nu se simte bine. Dar va fi cineva la aeroport care va lua valiza.

Bătrâna era perfectă - o dulce bunicuţă americană. Probabil că la vamă i se vor găsi andrelele de croşetat. Sara Murchison trebuia să plece la New York în dimineaţa următoare.

— Trec să vă iau şi vă conduc la aeroport.

— Oh, mulţumesc. Ce tânăr amabil sunteţi! Mama trebuie să fie tare mândră de dumneavoastră.

— Da, cred că da.

Mama lui murise de zece ani.

*

* *

În dimineaţa următoare, în timp ce Rizzoli se pregătea să ducă valiza, sună telefonul.

— Domnul Rizzoli? Era o voce necunoscută.

— Da?

— Sunt doctorul Patsaka de la spitalul central din Atena. Am internat pe doamna Sara Murchison. A căzut şi şi-a fracturat coapsa. Este foarte îngrijorată şi m-a rugat să vă transmit cât îi pare de rău...

Tony Rizzoli trânti telefonul. *„Merda!"* Ratase a doua şansă. Trebuia să găsească o altă soluţie. Dar unde?

Rizzoli ştia că trebuie să fie foarte atent. Peste tot se şoptea că pentru autorităţile greceşti lucra un agent american de la brigada narcotice.

Supravegheau toate ieşirile din Atena. Avioanele şi vapoarele erau controlate.

Ca şi cum acest lucru nu era destul, se mai ivise încă o problemă. Unul din spionii lui - hoţ, dependent de drog - l-a informat că poliţia a început să controleze depozitele din port căutând droguri şi marfă de contrabandă. Presiunea creştea. Trebuia să explice situaţia Familiei.

Tony Rizzoli plecă de la hotel spre clădirea telefoanelor. Nu ştia sigur dacă telefonul de la hotel era urmărit, dar nu dorea riscuri inutile.

Pe strada Patission la numărul 85 era o clădire de piatră pe care scria O.T.E. Rizzoli privi în jur apoi intră.

De-a lungul pereţilor erau cabine telefonice şi pe rafturi cărţi de telefoane din întreaga lume. În mijlocul sălii era un birou circular unde se primeau comenzi telefonice. Rizzoli se apropie de o femeie.

— Bună dimineaţa.

— Cu ce vă servesc?

— Un telefon peste ocean.

— Mă tem că va trebui să aşteptaţi treizeci de minute.

— Nu-i nici o problemă.

— Vă rog să-mi daţi ţara şi numărul.

Rizzoli ezită.

— Sigur. Întinse femeii o foaie de hârtie. Aş dori să vorbesc cu taxă inversă.

— Numele dumneavoastră?

— Tom Brown.

— Bine, domnule Brown. Vă voi striga când aveţi legătura.

— Mulţumesc.

Se aşează pe o bancă în aşteptare.

Aş putea ascunde pachetul într-o maşină şi aş putea plăti pe cineva să îl treacă graniţa. Dar este riscant; maşinile sunt controlate. Dacă aş putea găsi un alt...

— Domnul Brown... domnul Tom Brown. Numele a fost repetat de două ori înainte ca Rizzoli să-şi dea seama că este telefonul lui. Se apropie grăbit de lucrătoare:

— A fost acceptată taxa inversă. Cabina şapte, vă rog.

— Mulţumesc. Apropo, mi-aţi putea da înapoi hârtia? Voi mai avea nevoie de număr.

— Sigur că da.

Tony Rizzoli intră în cabina şapte şi închise uşa.

— Alo.

— Tony? Tu eşti?

— Da. Ce mai face Pete?

— Să-ţi spun adevărul, suntem cam îngrijoraţi, Tony. Băieţii sunt convinşi că pachetul este pe drum.

— Am avut nişte probleme.

— Ai trimis pachetul?

— Nu. Încă îl am aici.

Urmă o tăcere semnificativă.

— Nu am vrea să se întâmple ceva cu el, Tony.

— Nu se întâmplă nimic cu el. Dar trebuie să găsesc o cale să îl scot de aici. Mişună agenţii.

— Vorbim de zece milioane de dolari, Tony.

— Ştiu. Nu-ţi face probleme, mă descurc eu.

— Chiar te rog, Tony. Găseşte repede o soluţie.

Convorbirea se întrerupse brusc.

*

* *

Un bărbat în costum gri îl privi pe Tony Rizzoli până când acesta ieşi din sală. Apoi se apropie de lucrătoare.

— Vă rog, doamnă, îl vedeţi pe domnul care tocmai iese?

— Da.

— Vreau să ştiu la ce număr a sunat.

— Îmi pare rău. Nu vă putem da astfel de informaţii.

Bărbatul scoase un portmoneu din buzunar. În interior era o insignă metalică.

— Poliţia. Sunt inspectorul Tinou.

Expresia de pe chipul femeii se schimbă.

— Oh, mi-a dat o foaie de hârtie cu numărul şi a luat-o înapoi.

— Dar dumnevoastră aveţi registre, nu?

— Da.

— Vreţi să-mi daţi numărul, vă rog?

— Sigur că da.

Scrise numărul pe o foaie de hârtie şi i-o dădu inspectorului. Acesta îl studie câteva minute. Codul ţării era 39 şi numărul 91. Italia. Palermo.

— Mulţumesc. Vă amintiţi şi numele lui?

— Tom Brown.

*

* *

Conversaţia telefonică l-a enervat pe Tony Rizzoli.

Trebuia să găsească o toaletă. *Lua-l-ar naiba pe Pete Lucca!* În colţul Pieţei Kolonaki, Rizzoli văzu Inscripţia: *Apohohtirion,* W.C. Intrau bărbaţi şi femei. *Şi grecii se cred civilizaţi*, se gândi Rizzoli. *Dezgustător.*

*

* *

Într-o vilă în munţi, deasupra oraşului Palermo, la o masă lungă erau patru bărbaţi.

— Marfa trebuia trimisă, Pete, se plânse unul din bărbaţi. Ce naiba se întâmpla? Ce necaz este?

— Nu sunt sigur. Necazul s-ar putea să fie Tony Rizzoli.

— Dar nu am avut niciodată necazuri cu Tony.

— Ştiu, dar uneori oamenii se lăcomesc. Cred că ar trebui să trimitem pe cineva la Atena să verifice.

— Păcat. Întotdeauna mi-a plăcut Tony.

*

* *

Pe strada Stadiou la numărul 10, cartierul general al poliţiei din Atena, era o şedinţă. Erau prezenţi şeful poliţiei Livreri Dimitri, inspectorul Tinou şi un agent american, locotenentul Walt Kelly, care lucra la Brigada Antidrog.

— Avem informaţii, spunea Kelly, că o mare cantitate de drog trebuie să plece din Atena. Este implicat Tony Rizzoli.

Inspectorul Tinou tăcea. Poliţia greacă nu-i privea cu ochi buni pe cei care se amestecau în problemele lor. Mai ales pe americani. Îşi dau aere şi sunt atât de siguri de ei.

— Lucrăm deja la caz, locotenente, spuse şeful poliţiei. Cu puţin timp în urmă, Tony Rizzoli a sunat la Palermo. Acum căutăm numărul. Când îl vom avea îi vom cunoaşte legăturile.

Telefonul, de pe birou sună. Dimitri şi inspectorul Tinou se priviră.

— Îl ai? Ascultă în tăcere, inexpresiv, apoi puse receptorul în furcă.

— Ei bine?

— Au găsit numărul.

— Şi?

— Este un telefon public într-o piaţă.

— *Gamoto!*

— Domnul nostru Rizzoli este foarte *inch eskipnos.*

Kelly exclamă nerăbdător:

— Eu nu vorbesc greceşte.

— Te rog să mă scuzi. Am spus că este şiret.

— Aş dori să-l supravegheaţi cu atenţie.

E arogant omul. Inspectorul Dimitri se întoarse spre inspectorul Tinou:

— Nu avem probe să acţionăm, nu?

— Nu, domnule. Doar suspiciuni.

— În cazul acesta, spuse Dimitri, nu-mi pot permite să pun oameni pe urma unui simplu suspect.

— Dar Rizzoli...

— Te asigur că avem şi noi sursele noastre, domnule Kelly. Dacă vom obţine şi alte informaţii, ştim unde să vă căutăm.

Walt Kelly îl privi frustrat.

— Nu aşteptaţi prea mult. S-ar putea că marfa să vă fugă de sub nas.

*

* *

Vila de la Rafina era pregătită. Agentul încerca să-i sugereze lui

Constantin Demiris:

— Ştiu că aţi cumpărat-o mobilată, dar dacă îmi permiteţi...

— Nu. O vreau exact aşa cum este.

Exact aşa cum era când necredincioasa Noelle şi amantul ei Larry îl trădau. Trecu prin salon. Oare au făcut dragoste aici? Pe terasă? În bucătărie? Demiris intră în dormitor. În colţ se afla un pat imens. Patul lor. Unde Douglas a mângâiat trupul Noellei şi a furat ceea ce îi aparţinea lui, Demiris. Douglas a plătit pentru această trădare, dar va plăti încă o dată. Demiris privi patul. *Prima dată aici voi face dragoste cu Catherine. Apoi în celelalte camere. În fiecare.* O sună de acolo pe Catherine.

— Bună.

— M-am gândit la tine.

*

* *

Tony Rizzoli a fost vizitat pe neaşteptate de doi prieteni din Sicilia. Au intrat neanunţaţi în camera lui de hotel şi Rizzoli a simţit imediat pericolul. Alfredo Mancuso era solid, dar Gino Laveri era şi mai solid.

Mancuso a trecut direct la subiect:

— Ne-a trimis Pete Lucca.

— Grozav, încercă Rizzoli să se entuziasmeze. Bine aţi venit la Atena. Cu ce vă pot ajuta?

— Termină cu fanfaronadă, Rizzoli, i-o tăie Mancuso. Pete vrea să ştie ce joc este acesta?

— Joc? Despre ce vorbiţi? I-am explicat doar că am o problemă.

— De aceea am venit şi noi. Să te ajutăm. Să o rezolvi.

— Staţi puţin băieţi, protestă Rizzoli. Am marfa şi este ascunsă în siguranţă. Când...

— Pete nu vrea ca marfa să stea în siguranţă. A investit o groază de bani în ea. Laveri îl împinse cu degetul şi Rizzoli se prăbuşi pe un scaun. Să-ţi explic Rizzoli. Dacă marfa ar fi acum pe străzile New York-ului, aşa cum trebuia să fie, Pete ar avea banii şi i-ar pune la altă treabă. Înţelegi ce spun eu?

Probabil că m-aş putea descurca cu gorilele astea, se gândi Rizzoli. Dar ştia că nu cu ei începea lupta, se lupta cu Pete Lucca.

— Sigur, sigur, înţeleg exact ce spui, spuse Rizzoli dulceag. Dar nu mai este atât de uşor ca altădată. Poliţia mişună peste tot şi îi ajută un agent de la Washington. Am un plan...

— Şi Pete are un plan, îl întrerupse Laveri. Ştii ce plan are? Mi-a spus să îţi transmit că dacă marfa nu pleacă până săptămâna viitoare, va trebui să te prezinţi cu toţi banii.

— Hei! protestă Rizzoli. Eu nu am atâţia bani. Eu...

— Pete ştie că tu nu ai. Aşa că ne-a spus să găsim noi un mijloc să te facem să plăteşti.

Tony Rizzoli respira agitat.

— Bine. Spuneţi-i că totul este sub control.

— Sigur. Între timp mai stăm pe aici. Ai la dispoziţie o săptămână.

*

* *

Tony Rizzoli era mândru de faptul că nu bea niciodată înainte de amiază, dar după ce plecară cei doi, deschise o sticlă de scotch şi luă o înghiţitură.

Simţi căldura alcoolului, dar aceasta nu-i era de prea mare ajutor. *Nu mă ajută cu nimic,* se gândi el. *Cum de s-a întors bătrânul împotriva mea? I-am fost ca un fiu şi uite, îmi dă o săptămână să ies din încurcătură, îmi trebuie un cărăuş, şi asta foarte repede. Cazinoul,* hotărî Tony. *Acolo îmi găsesc omul.*

*

* *

La ora zece seara, Rizzoli se îndrepta spre Loutraki, renumitul cazino, aflat la cincizeci de mile de Atena. Multă vreme se plimbă prin sălile imense privind cu atenţie oamenii. Întotdeauna sunt ghinionişti, gata să facă orice numai să obţină banii pentru a juca în continuare. Cu cât era mai disperat omul, cu atât mai uşoară era prada. Rizzoli şi-a descoperit omul la ruletă. Era mărunt, cu părul alb, cam cincizeci de ani şi se ştergea nervos pe frunte. Cu cât pierdea mai mult, cu atât transpira mai tare.

Rizzoli îl privi îndelung. Cunoştea bine simp- tomele. Era un caz clasic - jucător înrăit care pierdea mai mult decât îşi poate permite. Nu mai avea fise şi îi spunea crupierului:

— Aş... aş mai dori nişte fise.

Crupierul privi spre şeful său.

— Dă-i. Sunt ultimele pe care le primeşte.

Tony Rizzoli se întreba cât pierduse porumbelul. Se aşează lângă om şi începu să joace cu el. Ruleta era pentru proşti, dar Rizzoli ştia să-şi sporească numărul de fise în timp ce grămada vecinului scădea văzând cu ochii. Omul împrăştia cu disperare fisele făcând pariuri la întâmplare. *Nici nu mai ştie ce face*, se gândi Rizzoli. Pierdu şi ultima fisă. Bărbatul stătea împietrit de disperare. Privi rugător spre crupier.

— Aş putea...?

Crupierul clătină din cap.

— Îmi pare rău, domnule.

Bărbatul oftă şi se ridică de la masă. Rizzoli se ridică în acelaşi timp.

— Păcat, spuse el compătimitor. Eu am avut puţin noroc. Hai să dau ceva de băut.

Omul clipi. Când vorbi, vocea îi tremură.

— Sunteţi foarte drăguţ, domnule.

Mi-am găsit cărăuşul, se gândi Rizzoli. Era evident că omul avea nevoie de bani. Probabil va accepta imediat când îi va oferi ocazia să-i ducă un pachet nevinovat la New York, pentru o sută de dolari şi o călătorie gratuită.

— Mă numesc Tony Rizzoli.

— Victor Korontzis.

Rizzoli îl conduse la bar.

— Ce doreşti să bei?

— Cred, cred că nu am atâţia bani.

Rizzoli flutură neglijent o mână.

— Nu-ţi face probleme.

— Atunci, eu beau o *retsina*, mulţumesc.

— Şi un *Chivas Regal*, spuse Rizzoli spre chelner.

— Sunteţi turist? întrebă Korontzis politicos.

— Da, răspunse Rizzoli. Sunt în vacanţă. Aveţi o ţară frumoasă.

— Oh, este frumoasă. Atâta doar că viaţa a devenit cam scumpă. Adică, toate preţurile au crescut. Dacă nu eşti milionar, este foarte greu să duci mâncare pe masă, mai ales când ai soţie şi patru copii. Bătrânul vorbea cu multă amărăciune.

Din ce în ce mai bine, se gândea Rizzoli.

— Cu ce te ocupi, Victor?

— Sunt expert de artă la Muzeul de Stat din Atena.

— Da? Şi ce face un expert?

Korontzis vorbi cu multă mândrie:

— Răspund de toate antichităţile săpate şi găsite în Grecia. Ei, nu chiar de toate, mai avem şi alte muzee. Dar la noi la muzeu avem un magazin în care vindem copii ale operelor de artă.

Tony Rizzoli deveni deodată foarte interesat.

— Cât sunt de valoroase aceste opere de artă?

Victor Korontzis ridică din umeri.

— Cele mai multe sunt inestimabile. Există şi o lege împotriva scoaterii din Grecia a antichităţilor. De aceea se vând copii la noi la muzee.

Mintea lui Rizzoli alerga iute, gândea.

— Aşa, spui? Şi cât sunt de bune copiile?

— Oh, sunt excelente. Numai un expert ar deosebi reproducerea de original.

— Hai să mai bem ceva!

— Mulţumesc. Sunteţi foarte amabil. Mă tem însă că nu am posibilitatea să plătesc.

Rizzoli zâmbi.

— Nu-ţi mai face atâtea scrupule! De fapt, să ştii că poţi şi tu face ceva pentru mine. Aş vrea să vizitez şi eu muzeul. Pare fascinant ceea ce-mi spui.

— Într-adevăr este fascinant, îl asigură Korontzis cu entuziasm. Este unul dintre cele mai interesante muzee din lume. Aş fi bucuros să vă fiu ghid. Oricând. Când sunteţi liber?

— Să zicem, mâine dimineaţă?

Tony Rizzoli simţea că găsise ceva mult mai profitabil decât un simplu cărăuş.

*

* *

Muzeul de Stat din Atena se află în Piaţa Syntagma, în inima Atenei. Este o clădire frumoasă, în stilul unui templu antic, cu patru coloane ioniene la intrare şi patru sculpturi chiar sub acoperiş. Pe acoperiş flutura steagul Greciei.

Înăuntru, în sălile spaţioase pavate cu marmură, erau expuse obiecte antice, din diverse perioade ale istoriei Greciei. Cupe de aur, coroane de aur, săbii încrustate şi tot felul de vase, toate aşezate în casete, protejate. Într-o casetă se afla o mască mortuară, iar în alta erau fragmente dintr-o statuie foarte veche.

Victor Korontzis îi arătă lui Rizzoli toate amănuntele.

Se opri în faţa unei casete în care se găsea statueta unei zeiţe cu coroană de maci pe cap.

— Este zeiţa opiumului, îi explică el lui Rizzoti. Coroana ei simbolizează somnul, visele, revelaţia şi moartea.

— Cât valorează?

Korontzis râse.

— Dacă ar fi de vânzare? Foarte multe milioane.

— Adevărat?

Micul expert se simţea foarte mândru, arătându-i însoţitorului său toate obiectele de valoare din ţara sa.

— Acesta este un cap Kouros din 530, înaintea erei noastre. Aici este Zeiţa Atena, cu coif de luptătoare - cam din 1450, înaintea erei noastre. Aici este o mască mortuară din aur din mormântul regal de la Mycenae, din secolul şaisprezece înaintea erei noastre. Se crede că este al lui Agamemnon.

— Nu mai spune?!!

Expertul îl conduse pe Rizzoli într-o altă sală, spre o altă vitrină. În ea era

expusă o amforă deosebită.

— Aceasta este una din piesele mele favorite, mărturisi Korontzis încântat. Ştiu că un părinte nu ar trebui să iubească mai mult un copil decât pe ceilalţi, dar eu îl iubesc. Această amforă...

— Mie mi se pare o vază simplă.

— Ăăăă... da. Această vază a fost descoperită în sala tronului în timpul săpăturilor de la Knossos. Pe fragmente se văd imagini din timpul capturării unui taur. În antichitate taurii erau prinşi cu funii şi plase pentru că se considera că au sânge sacru şi...

— Şi cât valorează? îl întrerupse Rizzoli.

— Cred că în jur de zece milioane de dolari.

Tony Rizzoli se încruntă.

— Asta?

— Da. Trebuie să ştii că aparţine perioadei minoice, după anul 1500 înaintea erei noastre.

Tony privi în jurul său la zecile de vitrine în care se aflau piese asemănătoare.

— Şi toate chestiile astea de aici sunt la fel de valoroase?

— Oh, nu. Numai obiectele antice adevărate. Ele sunt de neînlocuit şi ne-au comunicat foarte multe lucruri despre civilizaţia antică. Veniţi să vă mai arăt ceva.

Tony îl urmă pe Korontzis într-o altă sală. S-au oprit în faţa unei vitrine din colţul sălii. Victor Korontzis arătă spre o altă vază.

— Aceasta este una dintre cele mai valoroase piese din muzeu. Este o mărturie a simbolismului fonetic.

Cercul în care este gravată crucea simbolizează noţiunea de Co. Este una dintre primele forme de exprimare umană referitoare la cosmos. Sunt dintre...

Cine dă doi bani pe vorbe!

— Cât valorează? întrebă Tony.

Korontzis oftă.

— Cât averea unui regat.

*

* *

Când Tony Rizzoli plecă de la muzeu se şi visa mai bogat decât în cele mai îndrăzneţe vise pe care le-a avut vreodată. Printr-un noroc fantastic a dat peste o mină de aur. Şi el care căuta pe cineva să-i transporte marfa. Profiturile din vânzarea heroinei se împărţeau în şase. Nimeni nu era atât de prost să înşele Familia; dar antichităţile erau doar comoara lui. Dacă reuşea să le scoată din Grecia, se îmbogăţea doar el. Mafioţii nu aveau motive să îi ceară bani. Şi

Rizzoli visa cu ochii deschişi. *Nu am de făcut decât să prind peştele în plasă. Mă gândesc mai târziu la heroină.*

*

* *

În seara aceea, Rizzoli l-a invitat pe noul său prieten la Mostrov Atena, un bar de noapte unde după spectacol se ofereau şi femei.

— Hai să găsim două fete şi să ne distrăm puţin, sugeră Rizzoli.

— Dar ar trebui să mă întorc acasă, mă aşteaptă familia, încercă să protesteze Korontzis. Pe urmă, nu cred că îmi pot permite să plătesc.

— Hei, ai uitat că eşti invitatul meu? Iar eu decontez cheltuielile. Nu mă costă nimic.

Rizzoli aranjă cu o fată să îl ia pe Korontzis în camera ei.

— Tu nu vii? Întrebă Korontzis.

— Am puţină treabă. Mergi tu acum, am plătit totul.

A doua zi dimineaţă, Tony Rizzoli se afla din nou la muzeu. Sălile erau pline de turişti încântaţi de ceea ce vedeau. Korontzis l-a dus pe Rizzoli în biroul său.

— Ştii... nu ştiu cum să-ţi mulţumesc pentru noaptea trecută. Fata a fost... grozavă.

Rizzoli zâmbi.

— De ce există prietenii pe lume, Victor?

— Bine, dar eu nu mă pot revanşa.

— Nici nu doresc acest lucru. Îmi place de tine.

Apropos, diseară la un hotel s-a programat un joc de poker. Vreau să joc şi eu. Pe tine nu te interesează?

— Cum nu mi-ar place... ridică din umeri... dar nu cred că voi putea.

— Ei, haide. Dacă îţi faci probleme din pricina banilor, ştii că am eu destui. Îţi dau eu.

Korontzis clătină din cap cu tristeţe.

— Deja ai fost prea bun cu mine. Dacă pierd, cum aş putea să ţi-i dau înapoi?

Tony Rizzoli zâmbi şiret.

— Cine spune că ai să pierzi? Jocul este pregătit.

— Pregătit? Nu... nu înţeleg.

— Un prieten de-al meu, Otto Dalton, va conduce jocul. Sunt bani mulţi la mijloc. Au venit în oraş doi turişti americani plini de bani şi bolnavi după poker.

Otto şi eu o să-i uşurăm de bani.

Korontzis îl privea uluit.

— Să-i uşuraţi? Adică, vrei să spui... voi... aveţi de gând să trişaţi? Eu...

eu nu am făcut niciodată aşa ceva.

Rizzoli dădu din cap înţelegător.

— Sigur, sigur, dacă te deranjează nu trebuie să o faci. M-am gândit doar că ai putea câştiga şi tu două, trei mii de dolari.

Korontzis îl privea fără grai.

— Două, trei mii de dolari?

— Ah, cel puţin!

— Şi... nu... nu este periculos?

Rizzoli izbucni în râs.

— Dacă ar fi periculos m-aş încurca eu cu ei? Este floare la ureche. Otto este mecanic. Ştie să pună piesele la locul lor. La cărţi face la fel. O face de ani de zile şi nu a fost prins niciodată.

— Cât... de câţi bani aş avea nevoie să intru şi eu în joc?

— Cam de cinci sute de dolari. Dar ştii ceva?

Pentru mine este un fleac să-ţi împrumut cinci sute de dolari. Dacă îi pierzi nu ţi-i cer înapoi.

— Eşti foarte generos, Tony. De ce... de ce faci asta pentru mine?

— Să-ţi spun eu de ce, exclamă Tony de indignare. Când văd un om decent şi muncitor cum eşti tu, cu o slujbă respectabilă la unul dintre cele mai mari muzee din lume, pe care statul nu îl apreciază suficient pentru a-i da un salariu decent - şi tu lupţi pentru a-ţi asigura hrana familiei - ei bine, Victor, să-ţi spun drept, văd roşu înaintea ochilor. De cât timp nu ţi-au mai mărit salariul?

— Aici... aici nu se măresc salariile.

— Poftim! Uite, ai de ales Victor. Poţi să primeşti această mică favoare din partea mea, poţi să câştigi câteva mii de dolari şi să începi o viaţă decentă pentru tot restul vieţii.

— Nu ştiu, Tony. Nu ar trebui...

Tony Rizzoli se ridică de pe scaun.

— Înţeleg. Probabil că eu voi mai veni la Atena peste un an sau doi şi atunci te voi mai căuta. Mi-a făcut mare plăcere să te întâlnesc, Victor.

În timp ce Rizzoli pornea spre uşă, Korontzis luase deja hotărârea.

— Stai. Aş... aş merge cu tine diseară.

Peştele muşcase din momeală.

— Hei, grozav Victor! Mă simt chiar excelent pentru că mă laşi să te ajut.

— Iartă-mă tony; spuse Korontzis şovăielnic, dar vreau să fiu sigur că te-am înţeles corect. Ai spus că dacă voi pierde cinci sute de dolari nu va trebui să ţi-i dau înapoi?

— Exact. Pentru că nu poţi pierde. Jocul este aranjat.

— Unde va avea loc?

— Camera 24, *Hotel Metropole*. Ora zece. Spune-i soţiei tale că vei întârzia.

Doisprezece

În afară de Tony Rizzoli şi Victor Korontzis, în camera de hotel mai erau patru oameni.

— Ţi-l prezint pe prietenul meu Otto Dalton, spuse Rizzoli. El este Victor Korontzis.

Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile. Rizzoli îi privi pe ceilalţi trei.

— Nu cred că îi cunosc pe aceşti domni.

Otto Dalton făcu prezentările:

— Perry Breslauer din Detroit... Marvin Seymour din Houston... Sal Prizzi din New York.

Victor Korontzis îi salută tăcut pentru că nu avea încredere în vocea lui.

Otto Dalton avea cam şaizeci de ani, era înalt, slab, cu părul alb şi cu maniere plăcute. Perry Breslauer era mai tânăr, dar avea faţa trasă de

oboseală. Marvin Seymour era un bărbat suplu, cu înfăţişare blândă. Sal Prizzi era un uriaş, ca un stejar.

Avea ochii răutăcioşi iar pe faţă o cicatrice.

Rizzoli îl prevenise pe Korontzis înainte de joc. *Indivizii aceştia au o mulţime de bani. Îşi pot permite să piardă mult. Seymour are o companie de asigurări, Breslauer vinde maşini în toată America şi Sal Prizzi este şeful unei mişcări sindicale la New York.*

— Şi acum, domnilor, spuse Otto Dalton, începem?

Fişele albe sunt cinci dolari, cele albastre zece, cele roşii douăzeci şi cinci şi cele negre cincizeci. Să vedem ce culoare au banii dumneavoastră?

Korontzis scoase cei cinci sute de dolari împrumutaţi de la Tony Rizzoli. *Nu*, se gândi el, *nu împrumutaţi, daţi cadou. Ce prieten minunat este Rizzoli.*

Ceilalţi bărbaţi scoteau teancuri de bani.

Korontzis se îngrijoră brusc. Dacă ceva nu mergea bine şi el pierdea cei cinci sute de dolari? Se înfiora dar alungă repede gândul. Prietenul său, Tony, va avea grijă de toate. Dar şi când va câştiga. Korontzis simţea deja euforia.

Jocul începu.

*

* *

Mediatorul era preocupat. La început mizele au fost mici. Scorul era echilibrat. Toţi pierdeau, toţi câştigau sume mici. Dar, pe nesimţite, mizele au început să crească. Se părea că Victor Korontzis şi Tony Rizzoli erau imbatabili. Dacă ei aveau cărţi potrivite, ceilalţi le aveau foarte proaste. Dacă ceilalţi aveau cărţi bune, Korontzis şi Rizzoli aveau cărţi excelente. Victor era încântat de norocul său. Spre dimineaţă avea deja un câştig de două mii de dolari. I se părea un miracol.

— Dar aveţi noroc, nu glumă, mormăi Marvin Seymour.

— Văd şi eu, aprobă Breslauer. Ce ziceţi, ne acordaţi revanşa mâine?

— Vă voi anunţa, le spuse Rizzoli.

*

* *

După ce au plecat americanii, Korontzis exclamă:

— Nu-mi vine să cred! Două mii de dolari!

— Doar ţi-am spus, este floare la ureche. Otto este o mină de aur. Indivizii abia aşteaptă să joace din nou. Te mai interesează?

— Cred şi eu. Pe faţa lui Korontzis se citea doar încântare.

*

* *

În noaptea următoare, Korontzis a câştigat trei mii de dolari.

— Fantastic! Exclamă el spre Rizzoli. Şi ei nu bănuiesc nimic?

— Bineînţeles că nu. Pariez că mâine vor ridica miza. Sunt convinşi că îşi vor câştiga banii înapoi. Mai vrei să joci?

— Sigur, Tony. Sigur că vreau.

Aşezându-se la masa de joc, îl auziră pe Sal Prizzi:

— Ştii, suntem cei mai mari ghinionişti. Ce-ai zice să ridicăm miza?

Rizzoli îl privi pe Korontzis şi îi făcu din ochi.

— Nu am nimic împotrivă. Toţi sunteţi de acord?

Toţi acceptară. Otto Dalton reevalua fisele:

— Cele albe cincizeci de dolari, cele albastre o sută, cele roşii cinci sute, negrele o mie.

Korontzis privi neliniştit. Nu se gândise la asemenea sume mari. Rizzoli îl privi încurajator.

Începu jocul.

Nici o schimbare. Mâinile lui Korontzis erau magice. Întotdeauna cărţile lui erau cele mai mari.

Câştigă şi Rizzoli, dar nu atât de mult.

— Ale naibii cărţi! Mormăi Prizzi, nemulţumit. Hai să le schimbăm.

Otto Dalton scoase un alt pachet de cărţi.

Korontzis îl privi pe Rizzoli şi gândi: nimic nu ne va schimba norocul. La miezul nopţii au comandat gustări şi au luat o pauză de un sfert de oră. Rizzoli îi şopti lui Korontzis:

— I-am spus lui Otto să-i înveselească puţin.

— Nu înţeleg.

— Să câştige şi ei câteva mâini. Dacă pierd mereu, se descurajează şi pleacă.

— Ah, da. Foarte inteligent.

— După ce se încălzesc, ridicăm noi miza şi îi avem la degetul mic.

Victor Korontzis ezita.

— Am câştigat deja atât de mulţi bani! Nu crezi că ar trebui să ne oprim acum cât...?

— Victor, nu te gândeşti că poţi pleca de aici cu cincizeci de mii de dolari în buzunar?

Când reluară jocul, Breslauer, Prizzi şi Seymour începură să câştige. Cărţile lui Korontzis erau bune, dar ale lor erau mai bune.

Otto Dalton este un geniu, se gândi Korontzis. Îl studiase şi nu reuşise să-i depisteze o mişcare greşită. Korontzis continua să piardă, dar nu-şi făcea nici o problemă. După câteva minute, când se vor încălzi ei, Dalton va da lovitura de graţie. Sal Prizzi radia:

— Ce ziceţi, s-a întors roata!

Tony aprobă.

— Da, se mai întâmpla.

— Nu puteaţi avea noroc la nesfârşit, spuse şi Marvin Seymour.

— Ce ziceţi, mărim miza? întrebă Breslauer.

— Nu ştiu, se prefăcu Rizzoli, gânditor. Tu ce zici, Victor?

Nu te gândeşti că poţi pleca de aici cu cincizeci de mii de dolari în buzunar? Voi putea cumpăra o casă nouă şi o maşină nouă. Voi putea pleca în vacanţă cu familia... Korontzis tremura de emoţie.

— De ce nu?

— Bine, dublăm totul.

Fiecare jucător a primit cărţi. Korontzis avea două dame. Ceru trei cărţi şi mai primi o damă. Rizzoli privi cărţile şi spuse:

— Plus o mie.

— Merg şi plusez două mii, spuse Seymour.

— Şi eu merg, spuse Prizzi.

Marvin Seymour luă potul. La următoarea mână plusă Dalton:

— Plus o mie.

— Merg şi plus o mie, spuse Prizzi.

Era rândul lui Korontzis. Era sigur că se află la un pas. Îi trebuia doar o carte.

— Merg. Trase o carte dar nu îndrăzni să o privească.

Breslauer puse cărţile pe masă:

— O dublă de patru şi o dublă de zece.

— Trei şeptari, spuse Prizzi.

Toţi se întoarseră spre Victor Korontzis. Acesta inspiră adânc şi întoarse cartea. Era neagră.

— V-am omorât, spuse el aruncând cărţile pe masă.

*

* *

Potul era din ce în ce mai mare. Victor Korontzis pierdea. Îl privi îngrijorat pe Tony Rizzoli. Acesta zâmbea. El făcu următoarea mişcare.

— Plus o mie.

— O mie plus una, spuse Breslauer.

— Şi eu vă plusez pe amândoi, spuse Seymour.

— Ştiţi ceva? interveni Prizzi. Eu cred că mergeţi la cacealma. Plusez cinci.

Korontzis nu îşi privise cărţile. Oare când naiba schimbă tactica?

— Victor?

Korontzis întoarse cărţile una câte una. Un aş, alt aş, şi alt aş, rege, decar. Se înfierbântă.

— Mergi?

Gata, ştia că va mai primi încă un popă. Aruncă decarul şi încercă să vorbească natural:

— Merg. O carte.

— Şi eu două, spuse Dalton. Cer o mie.

— Prea mult pentru mine, spuse Rizzoli, şi aruncă mâna.

— Şi eu merg, acceptă Prizzi. Plus cinci mii.

Seymour aruncă mâna:

— Eu nu pot.

Totul era între Korontzis şi Prizzi.

— Încă cinci mii, plusă Prizzi.

Korontzis îşi privi fisele. Atât mai avea, cinci mii. *Dar şi când voi câştiga potul*... Privi din nou cărţile. Era imbatabil. Puse toate fisele în mijlocul mesei şi trase o carte. Era cinciar. Dar tot avea trei aşi.

— Trei aşi.

— Careu de doiari, spuse Prizzi, aruncând cărţile pe masă.

Korontzis privea disperat cum Prizzi trage potul.

Simţea că l-a trădat pe prietenul său Tony. *Dacă aş fi rezistat până când începeam să câştigăm!*

— Eu încep cu o mie la masă, spuse Prizzi.

Ceilalţi jucători aruncară fisele. Korontzis îl privi neajutorat pe Tony.

— Eu nu am...

— Este în regulă, spuse Rizzoli. Ştiţi, băieţi,. Victor nu a reuşit să aducă prea mult numerar în seara aceasta, dar garantez eu pentru el. Daţi-i un împrumut şi rezolvăm la sfârşitul jocului.

— Stai puţin, spuse Prizzi supărat. Ce naiba suntem noi, bancă de credit? De unde îl cunoaştem noi pe Korontzis? De unde ştim că o să plătească?

— Vă dau cuvântul meu, insistă Rizzoli. Uite, mă susţine şi Otto.

— Dacă Tony Rizzoli garantează, eu îl cred, spuse Dalton.

— Păi, ezită Prizzi, cred că trebuie să acceptăm.

— Accept şi eu, spuse Breslauer.

— Cât vrei să împrumuţi? întrebă Dalton.

— Dă-i zece mii, spuse Tony.

Korontzis îl privi uimit. Zece mii de dolari era salariul lui pe doi ani. Dar Rizzoli ştia ce face. Înghiţi în sec.

— Este... este bine.

O grămadă de fise fură împinse în faţa lui Korontzis.

*

* *

Însă în seara aceea cărţile erau duşmanul lui Korontzis. Pe măsură ce creşteau mizele, lui îi scădea numărul de fise. Pierdea şi Rizzoli. La ora două au luat o pauză. Korontzis l-a tras pe Rizzoli într-un colţ.

— Ce se întâmpla? şopti el, speriat. Dumnezeule, ştiţi câţi bani datorez?

— Nu-ţi face probleme, Victor. Şi eu datorez bani.

I-am dat semnalul lui Otto. Când îi va veni rândul, se va schimba totul. Dăm lovitura.

Se aşezară din nou la masă.

— Împrumută-i prietenului meu încă douăzeci şi cinci de mii de dolari, spuse Rizzoli.

Marvin Seymour se încruntă.

— Crezi că mai vrea să joace?

— Depinde de tine, Victor, spuse Rizzoli.

Korontzis ezită. *I-am dat semnalul lui Otto. Dăm lovitura.*

— Joc.

Alte fise în valoare de douăzeci şi cinci de mii de dolari se aflau acum în faţa lui. Le privi şi simţi că va avea noroc. Era rândul lui Otto Dalton.

— Domnilor, încep cu o mie de dolari.

Jucătorii aruncară fisele în mijlocul mesei. Dalton împărţi cărţile. Korontzis nu le privi. Voi aştepta. Voi avea noroc.

— Faceţi jocurile, domnilor.

Seymour aruncă mâna.

— Nu merg.

— Eu plusez o mie, spuse Prizzi.

Rizzoli ridică din umeri.

— Nici eu nu merg.

Breslauer râdea.

— O mie plus cinci.

Dacă dorea să rămână în joc, Korontzis trebuia să joace şase mii. Luă cărţile şi le privi cu sufletul la gură: cinci, şase, şapte, opt, nouă de cupă. Mâna perfectă! Aşadar, Tony a avut dreptate. *Slavă Domnului!* Încercă să-şi ascundă emoţia.

— Accept, plus cinci mii.

Cu mâna aceasta se va îmbogăţi. Dalton aruncă cărţile.

— Pas, eu nu merg.

— Am rămas eu, spuse Prizzi. Cred că e o cacealma, bătrâne. Plusez cinci mii.

Victor Korontzis simţea că se înfierbântă. Era jocul vieţii lui. Breslauer îşi studia cărţile.

— Ei bine, merg şi eu, plus alţi cinci mii.

Era rândul lui Korontzis.

— Accept, plus alţi cinci mii.

Tremura de emoţie. Breslauer arătă cărţile cu o expresie triumfătoare:

— Trei popi.

Am câştigat!

— Nu-i suficient pentru mine, zâmbi el. Arătă cărţile şi întinse mâna să ia potul.

— Stai puţin! îl opri Sal Prizzi. Eu am chintă royală.

Korontzis se albi. Simţi că leşină.

— Isuse! Exclamă Rizzoli. Două chinte! Victor, îmi pare rău... nu ştiu ce să mai spun.

— Gata pentru astă-seară, domnilor, spuse Otto Dalton. Consultă foaia de hârtie şi îl anunţă pe Korontzis: Datorezi şaizeci şi cinci de mii de dolari.

Victor Korontzis îl privea împietrit pe Rizzoli.

Acesta ridică din umeri, nevinovat.

— Cum vei plăti? întrebă Dalton. Numerar sau cec?

— Nu accept cecuri, spuse Prizzi. Îmi aduci bani gheaţă.

— Eu... eu... nu putea rosti cuvintele. Tremura. Eu... nu am atâţia bani.

Chipul lui Prizzi se întunecă.

— Cum ai spus?

Interveni repede Tony Rizzoli.

— Stai puţin. Victor vrea să spună că nu are la el atâţia bani. Doar am garantat pentru el.

— Nu mă încălzeşte cu nimic, Rizzoli. Eu vreau să văd banii.

— Îi vei avea. După câteva zile.

Prizzi sări în picioare.

— Ce dracu! Ce sunt eu, societate de binefacere? Mâine vreau banii.

— Stai liniştit, li vei avea.

Korontzis trăia un coşmar de care nu ştia cum să scape. Nu mai vedea nimic. Nici nu a ştiut când au plecat ceilalţi. Era ameţit.

— Niciodată... nu ştiu de unde voi lua atâţia bani. Niciodată!

Rizzoli îi puse o mână pe umăr:

— Nu ştiu ce să-ţi spun, Victor. Nu ştiu ce nu a mers bine. Cred că şi eu am pierdut la fel de mult ca şi tine.

Korontzis îşi ştergea lacrimile.

— Dar tu... dar tu ai bani, Tony. Eu nu am. Va trebui să le explic.

— Eu nu aş face o astfel de imprudenţă, Victor. Sal Prizzi are legături cu mafia de pe coasta de est. Am auzit că sunt nişte duri.

— Dar ce să fac? Dacă nu am banii, nu-i am şi gata! Ce-o să-mi facă?

— Să-ţi explic eu. Poate pune un băiat să te împuşte în genunchi şi te lasă infirm pe viaţă. Îţi poate arunca acid în ochi şi rămâi orb pe viaţă. Apoi, când nu vei mai suporta durerea, va hotărî dacă te lasă să trăieşti sau te omoară.

Korontzis îl privea, vânat de spaimă.

— Glumeşti.

— Tare aş vrea să glumesc. Este numai vina mea, Victor. Nu trebuia să te aduc aici. Sal Prizzi este un ucigaş.

— Dumnezeule! Ce mă fac?

— Chiar nu ai de unde împrumuta nişte bani? Korontzis începu să râdă isteric.

— Tony... abia îmi întreţin familia.

— Atunci, singurul sfat pe care ţi-l pot da este să pleci din oraş, Victor. Chiar din ţară. Pleacă undeva unde nu te poate găsi Prizzi.

— Dar nu pot, se văicărea Korontzis. Am soţie, am patru copii. Îl privi acuzator pe Rizzoli. Ai spus că totul este aranjat, că nu putem pierde. Mi-ai spus că...

— Ştiu şi îmi pare rău. Nu am greşit niciodată. Nu pot crede decât că Prizzi a trişat.

Korontzis îl privi, plin de speranţă.

— Păi, dacă a trişat, nu va trebui să-i dau banii.

— Victor, aici este o problemă, explică Rizzoli, răbdător. Dacă îl acuzi că a trişat, te omoară, şi dacă nu-i dai banii tot te omoară.

— Dumnezeule, gemu Korontzis. Oricum, sunt un om mort.

— Mă simt îngrozitor. Chiar nu ai de unde...?

— Nici într-o sută de vieţi. Tot ce am este ipotecat. De unde să...?

În acel moment, Rizzoli avu o idee.

— Stai puţin, Victor! Mi-ai spus că obiectele din muzeu valorează o groază de bani.

— Da, dar ce are asta cu...?

— Lasă-mă să termin. Ai spus că faceţi copii la fel de bune ca şi originalele.

— Dar nu... Orice expert îşi dă seama...

— Ha! Stai puţin. Dacă pui o copie în locul originalului? Când am fost eu la muzeu, erau o mulţime de turişti. Ei îşi dădeau seama de diferenţe?

— Nu, dar... înţeleg ce vrei să spui. Nu pot face aşa ceva.

— Ştiu, Victor. Mă gândeam doar că într-un muzeu atât de mare... sunt atât de multe...

Korontzis clătină din cap.

— Lucrez la muzeu de douăzeci de ani. Nu aş putea face aşa ceva.

— Îmi pare rău, nici nu trebuia să sugerez aşa ceva. Mă gândeam doar că aşa îţi poţi salva viaţa. Ei, dar este târziu. Probabil că te aşteaptă soţia.

Korontzis îl privea tâmp.

— Îmi salvez viaţa? Cum?

— Simplu, iei un obiect antic şi mi-l dai mie, eu îl scot din ţară, îl vând şi îi dau lui Prizzi banii. Cred că l-aş putea convinge să mai aştepte. Cred că nu trebuie să-ţi spun la ce riscuri mă expun. Dar mă ofer pentru că simt că sunt vinovat. Eu te-am băgat în încurcătura asta.

— Eşti un prieten bun. Dar nu eşti tu vinovat. Eu nu trebuia să accept. Tu ai încercat să mă ajuţi.

— Ştiu. Aş fi dorit să se termine altfel. Hai să ne culcăm. Mai vorbim mâine. Noapte bună, Victor.

— Noapte bună, Tony.

*

* *

A doua zi dimineaţă, telefonul sună foarte devreme.

— Korontzis?

— Da?

— Sunt Sal Prizzi.

— Bună dimineaţa, domnule Prizzi.

— Te-am sunat în legătură cu problema aceea măruntă de şaizeci şi cinci de mii de dolari. La ce oră pot veni să îi iau?

Victor Korontzis începu să transpire.

— Nu-i am chiar acum, domnule Prizzi.

La celălalt capăt al firului era o tăcere ameninţătoare.

— Ce dracu, te joci cu mine?

— Credeţi-mă, nu fac nici un joc. Eu...

— Atunci, îmi dai banii. Este clar?

— Da, domnule.

— La ce oră se închide muzeul?

— La ora şase..

— Voi fi acolo. Să ai banii, dacă nu vrei să-ţi rup gâtul. Am eu grijă.

Convorbirea se întrerupse. Korontzis era cuprins de panică. Ar fi vrut să se ascundă. Dar unde? Era disperat. Era prins într-o pânză de păianjen cu mulţi de „dacă": *Dacă nu aş fi fost la Cazino în noaptea aceea; dacă nu l-aş fi întâlnit*

niciodată pe Tony Rizzoli; dacă mi-aş fi ţinut cuvântul dat faţă de soţia mea. Trebuie să fac ceva - acum.

În acel moment Rizzoli intră în birou.

*

* *

Era şase treizeci. Personalul plecase acasă şi muzeul era închis de o jumătate de oră. Victor Korontzis şi Tony Rizzoli priveau fix spre uşa de la intrare. Korontzis era din ce în ce mai agitat.

— Şi dacă nu acceptă? Şi dacă vrea banii diseară?

— Mă laşi pe mine să vorbesc.

— Dar dacă nu vine? Dacă... dacă trimite pe cineva să mă omoare? Crezi că ar face aşa ceva?

— Nu, atâta vreme cât mai are o şansă să obţină banii, îl încurajă Rizzoli.

În cele din urmă, la ora şapte apăru şi Sal Prizzi.

Korontzis se grăbi să deschidă uşa.

— Bună seara.

Prizzi privi spre Rizzoli.

— Ce naiba faci aici? Aceasta este problema noastră.

— Uşurel, spuse Rizzoli. Eu vreau să vă ajut.

— Nu am nevoie de ajutorul tău. Unde sunt banii?

— Nu-i... nu-i am. Dar...

Prizzi îl prinse de gât.

— Ascultă, nenorocitule. Îmi dai banii în seara aceasta sau te dau de mâncare la peşti. Ai înţeles?

— Hei, calmează-te, interveni Rizzoli. Ai să-ţi primeşti banii.

— Ţi-am spus să nu te amesteci. Nu e treaba ta.

— Ba este şi treaba mea. Sunt prieten cu Victor. Victor nu are banii acum, dar îi poate obţine.

— Are sau nu are banii?

— Îi are şi nu-i are, spuse Rizzoli.

— Ce fel de răspuns e ăsta?

Rizzoli arătă cu o mână în jurul său.

— Banii sunt aici.

— Unde?

— În vitrine. Sunt pline de antichităţi... care valorează o avere. Este vorba de milioane.

— M´da? Prizzi privi spre vitrine. Şi mie cum îmi sunt de folos? Eu vreau bani gheaţă.

— Vei avea bani gheaţă. De două ori mai mult.

Trebuie să ai doar puţină răbdare. Victor are nevoie de puţin timp. Să-ţi explic. Victor va scoate un obiect de aici şi îl va vinde. Când va avea banii îţi dă datoria.

— Nu-mi place. Nu ştiu nimic despre antichităţi.

— Nici nu trebuie. Victor este expert. Rizzoli arătă spre un obiect din vitrină: cât ai spus că valorează, Victor?

— Este zeiţa Hygea, secolul XIV înaintea erei noastre. Orice colecţionar ar da bucuros două sau trei milioane de dolari.

Rizzoli se întoarse spre Prizzi:

— Vezi? Înţelegi ce vreau să spun?

Prizzi se încruntă.

— Nu ştiu. Cât trebuie să aştept?

— Vei avea dublu dacă aştepţi o lună.

Prizzi gândi, apoi acceptă..

— Bine. Dar dacă trebuie să aştept o lună, vreau mai mult - să zicem, câteva sute în plus.

Rizzoli îl privi pe Korontzis. Acesta acceptă bucuros.

— Bine, spuse Rizzoli. S-a făcut.

Prizzi se apropie ameninţător de Korontzis.

— Îţi dau treizeci de zile. Dacă nu vei avea banii, vei fi un om mort. Am vorbit clar?

— Da, domnule.

— Ţine minte... treizeci de zile.

Îl privi pe Rizzoli, dispreţuitor.

— Nu-mi place mutra ta.

După ce Sal Prizzi ieşi, Korontzis se prăbuşi pe scaun.

— Dumnezeule. Am crezut că mă omoară. Crezi că-i putem da banii?

— Sigur. Nu trebuie decât să iei o chestie de aia din vitrină şi să pui în locul ei o copie.

— Dar cum o scoatem din ţară? Ştii că se pedepseşte cu închisoarea?

— Ştiu, spuse Rizzoli, întunecat, Dar trebuie să risc. Mă simt dator, Victor.

*

* *

O oră mai târziu, Tony Rizzoli, Sal Prizzi, Otto Dalton, Perry Breslauer şi Marvin Seymour sărbătoreau în camera lui Dalton.

— Frumos şi curat, se lăuda Rizzoli. Prostul a făcut în pantaloni de frică.

— L-am speriat, nu? întrebă Prizzi.

— Şi pe mine m-ai speriat. Actor trebuia să te faci.

— Care-i următoarea mişcare? întrebă Seymour.

— Păi, îmi dă o statuetă, eu o scot din ţară şi o vând, iar voi vă primiţi partea.

— Minunat, exclamă Breslauer. Îmi place la nebunie.

Ca o mină de aur, se gândi Rizzoli. *Dacă Korontzis merge acum, l-am prins. Nu mai poate da înapoi. O să-i golesc tot muzeul.*

— Dar cum le scoţi din ţară? întrebă Marvin Seymour.

— Găsesc eu calea. Mă descurc eu.

Trebuia. Şi încă foarte repede. Alfredo Mancuso şi Gino Laveri erau pe urmele lui.

Treisprezece

La cartierul general al poliţiei de pe strada Stadiou se ţinea o şedinţă de urgenţă. Erau prezenţi şeful poliţiei, Dimitri, inspectorul Tinou, inspectorul Nicolino, Walt Kelly, agent american, şi o duzină de detectivi. Atmosfera era foarte încărcată. Vorbea inspectorul Nicolino:

— Acum avem motive să credem că informaţia dumneavoastră a fost corectă, domnule Kelly. Sursele noastre ne-au spus că Tony Rizzoli încearcă să scoată din Atena o mare cantitate de heroină. Am început deja să controlăm magaziile din port.

— L-aţi pus pe Rizzoli sub urmărire?

— Am trimis un număr mai mare de oameni să-l supravegheze, spuse

şeful poliţiei, Dimitri.

— Sper din inimă să nu fie prea târziu, oftă Kelly.

Inspectorul Nicolino programase două echipe de detectivi pentru supravegherea lui Tony Rizzoli, dar şi-a subestimat adversarul. Până după-amiază, Rizzoli ştia că are companie. Când pleca de la hotel, era urmărit, iar când se întorcea, găsea întotdeauna pe cineva în mulţime supraveghindu-l. Erau profesionişti. Lui Rizzoli îi făcea plăcere. Acesta era un semn de respect pentru el.

Acum, nu numai că trebuia să scoată heroina din Atena, dar trebuia să scoată şi statueta. *Alfredo Mancuso şi Gino Laveri sunt pe urmele mele. Poliţia este pe urmele mele. Trebuie să acţionez repede.*

Singurul nume care i-a venit în minte a fost Ivo Bruggi din Roma, proprietarul unor vapoare. Rizzoli a mai făcut afaceri cu Bruggi. Era departe, dar oricum mai bune decât nimic.

*

* *

Rizzoli era convins că telefonul din camera sa este urmărit. *Treobuie să găsesc o soluţie, un telefon tot aici în hotel.* Cumpăni îndelung toate posibilităţile. Apoi plecă şi bătu la uşa de vis-â-vis. Îi deschise un bătrânel.

— Da?

Rizzoli era numai miere.

— Vă rog să mă scuzaţi că vă deranjez. Sunt vecinul dumneavoastră. Am putea sta de vorbă un minut?

Bătrânul îl privi suspicios.

— Să văd dacă ai cheie la cameră.

— Sigur că da. Se apropie de uşă, o descuie şi o deschise.

— Bine, spuse bătrânul. Intră.

Rizzoli închise uşa camerei lui şi intră la vecin.

— Ce vrei de la mine?

— Este o problemă personală. Ştiţi... adevărul este că sunt în divorţ şi nevastă-mea mă urmăreşte. Ba, mai mult, îmi urmăreşte telefonul din cameră.

— Femeile! Mârâi bătrânul, dispreţuitor. Să le ia naiba. Şi eu am divorţat anul trecut. Trebuia să o fac acum zece ani.

— De aceea aş vrea să vă rog să mă lăsaţi să dau prietenilor numărul dumneavoastră de telefon. Vă promit că nu vor fi multe telefoane.

Bătrânul începu să clatine din cap, dar Rizzoli scoase din buzunar o hârtie de o sută de dolari.

— Asta pentru că vă deranjez.

Bătrânul îşi umezi buzele.

— Oh, sigur, cred că se poate. Sunt bucuros să fac un serviciu unui prieten de suferinţă.

— Sunteţi foarte amabil. Dacă mă sună cineva, bateţi în uşa mea. De cele mai multe ori, sunt acasă.

— Bine.

*

* *

A doua zi dimineaţă, Rizzoli l-a sunat pe Ivo Bruggi de la o cabină publică.

— *Signor Bruggi, per piacere.*

— *Non ce in casa.*

— *Quando arriverà?*

— *Non lo so.*

— *Gli dica per favore di chiamare il signor Rizzoli.*

Rizzoli lăsă numărul de telefon al vecinului. Se întoarse în camera lui. Nu o putea suferi. Cineva i-a spus că grecescul pentru „hotel" era *xenodochion*, ceea ce însemna container pentru străini. Seamănă mai bine cu o închisoare, se gândi Rizzoli. Mobila era urâtă, două măsuţe de toaletă uzate, un birou cu veioză, un scaun şi un pat.

În următoarele două zile, Rizzoli a stat în cameră şi a aşteptat telefonul. Dar acesta nu venea. *Unde naiba este Ivo Bruggi?*

*

* *

Echipa de supraveghere raporta permanent inspectorului Nicolino şi lui Walt Kelly.

— Rizzoli s-a închis în hotel. Nu s-a mişcat de patruzeci şi opt de ore.

— Eşti sigur că este înăuntru?

— Da, domnule. L-au văzut cameristele dimineaţa şi seara, când au făcut curăţenie.

— A primit telefoane?

— Nici unul. Noi ce facem?

— Rămâneţi pe loc. Mai devreme sau mai târziu, face o mişcare. Aveţi grijă de telefon.

*

* *

În ziua următoare, a sunat telefonul din camera lui. La naiba! Bruggi nu trebuia să sune aici. Doar i-am lăsat mesaj cretinului să sune alături. Trebuia să fie atent. Ridică receptorul.

— Da?

— Tony Rizzoli?

Nu era vocea lui Ivo Bruggi.

— Cine sunteţi?

— Aţi venit la mine la birou cu o propunere, domnule Rizzoli. V-am refuzat. M-am gândit că am mai putea discuta.

Rizzoli simţi un fior de exaltare. *Spyros Lambrou! Ticălosul s-a dat pe brazdă. Toate problemele mele sunt rezolvate. Voi scoate şi heroina şi statueta.*

— Da, sigur. Îmi va face plăcere să discutăm. Când doriţi să ne întâlnim?

— Puteţi veni astăzi după-amiază?

Vasăzică abia aşteaptă. Toţi bogătaşii sunt la fel. Nu se satură niciodată de bani.

— Foarte bine. Unde?

— Veniţi la mine la birou.

— Voi veni.

În holul hotelului, un detectiv raporta:

— Rizzoli a primit un telefon. Va merge să întâlnească pe cineva într-un birou. Nu s-au dat nume şi nu ştim de unde s-a sunat.

— Bine. Urmăriţi-l când pleacă de la hotel. Vreau să ştiu unde merge.

— Da, domnule.

După zece minute, Tony Rizzoli se strecura printr-o fereastră de la parter într-o alee din spatele hotelului. A schimbat două taxiuri pentru a fi sigur că nu este urmărit şi s-a îndreptat spre birourile lui Spyros Lambrou.

Din ziua în care Spyros a văzut-o pe Melina la spital, a jurat că îşi va răzbuna sora. Dar nu găsea o pedeapsă usturătoare pentru Constantin Demiris.

Apoi, după discuţia avută cu Georgios Lato şi vestea uluitoare aflată de la Madame Piris, a simţit că are în mână arma cu care îşi va distruge cumnatul. Secretara îl anunţă:

— Un domn, Anthony Rizzoli, doreşte să vă vadă. Nu a fixat o întâlnire şi i-am spus că nu ştiu dacă puteţi...

— Să intre.

— Da, domnule.

Rizzoli intră zâmbind încrezător.

— Vă mulţumesc că aţi venit, domnule Rizzoli.

— Plăcerea este de partea mea. Aşadar, aţi hotărât că vom face totuşi afaceri împreună.

— Nu.

Zâmbetul dispăru de pe faţa lui Rizzoli.

— Cum aţi spus?

— Am spus nu. Nu am nici o intenţie să fac afaceri cu dumneata.

Tony Rizzoli privea uimit.

— Atunci de ce naiba m-aţi chemat? Mi-aţi spus că aveţi o propunere...

— Am. Nu v-ar plăcea să folosiţi unul din vapoarele lui Constantin Demiris?

— Constantin Demiris? Ce naiba spuneţi? Nu va...

— Ba da. Vă promit că domnul Demiris va fi foarte fericit să vă servească.

— De ce? Ce câştigă el?

— Nimic.

— Nu are nici o logică, ce spuneţi. De ce ar face Demiris un asemenea târg?

— Mă bucdr că întrebaţi. Lambrou apăsă butonul interfonului: Adu cafeaua, te rog. Pe Rizzoli îl întrebă: Cum beţi cafeaua?

— Aăă... amară.

— Amară pentru domnul Rizzoli.

După ce le-a fost adusă cafeaua şi secretara a ieşit, Spyros Lambrou a continuat:

— Domnule Rizzoli, am să vă spun o povestioară.

Rizzoli îl privea descumpănit.

— Ascult.

— Constantin Demiris s-a căsătorit cu sora mea. Cu câţiva ani în urmă, a avut o amantă. Se numea Noelle Page.

— Actriţa?

— Da. Ea l-a înşelat cu un bărbat care se numea Larry Douglas. Noelle şi Douglas au fost judecaţi, acuzaţi că au ucis-o pe soţia lui Douglas care nu a acceptat divorţul. Demiris a angajat un avocat, Napoleon Chotas, ca să o apere pe Noelle.

— Îmi amintesc. Am citit în ziare.

— Foarte multe lucruri nu au apărut în ziare. Vedeţi dumneavoastră, dragul meu cumnat nu avea de gând să-şi salveze amanta necredincioasă. Dorea să se răzbune. Napoleon Chotas trebuia să aibă grijă ca Noelle să fie condamnată. Aproape de sfârşitul procesului, Napoleon Chotas le-a spus acuzaţilor că a ajuns la o înţelegere cu judecătorii, dacă ei îşi schimbau declaraţiile şi se recunoşteau vinovaţi. Era o minciună. Ei au recunoscut că sunt vinovaţi şi au fost executaţi.

— Dar poate că acest Chotas a crezut într-adevăr...

— Lăsaţi-mă să termin. Cadavrul Catherinei Douglas nu a fost niciodată găsit. Pentru că, domnule Rizzoli, pentru că ea trăieşte. A ascuns-o Constantin Demiris.

Tony Rizzoli îl privea uluit.

— Staţi puţin. Demiris *ştia* că ea trăieşte? Şi totuşi a acceptat ca amanta lui şi bărbatul ei să fie executaţi?

— Exact. Nu ştiu precis ce spune legea, dar sunt sigur că dacă aceste lucruri vor ieşi la iveală, cumnatul meu va petrece mulţi ani în închisoare. Şi, cu siguranţă, va fi ruinat.

Tony Rizzoli gândea intens la ceea ce auzise. Îl uimea ceva.

— Domnule Lambrou, de ce îmi spuneţi toate aceste lucruri?

Pe chipul lui Spyros Lambrou era un zâmbet diabolic.

— Pentru că datorez cumnatului meu un mic serviciu. Aş dori să mergeţi la el. Am sentimentul că va fi de-a dreptul fericit să vă lase să-i folosiţi vapoarele pentru afacerile dumneavoastră.

Paisprezece

Era bântuit de furtuni turbate pe care nu le putea controla. Avea sufletul îngheţat şi nici o amintire fierbinte nu i-l putea topi. Au început acum un an cu răzbunarea împotriva Noellei. Atunci a crezut că totul se va sfârşi şi că trecutul va fi îngropat pentru totdeauna. Nici un moment nu a bănuit că vor exista repercusiuni până când, pe neaşteptate, Catherine Alexander a intrat din nou în viaţa lui. Din această pricină a trebuit să-i îndepărteze pe Frederick Stavros

şi Napoleon Chotas. Au jucat un joc mortal, pe care l-a câştigat el. Dar ceea ce îl uimea pe Constantin Demiris era plăcerea pe care o simţea când adulmeca riscul - avea o stare de beatitudine. Afacerile erau fascinante, dar palide în comparaţie cu jocul vieţii şi al morţii. *Sunt un criminal*, se gândi Demiris. *Nu! Nu un criminal. Un călău*. În loc să fie revoltat de acest lucru, era extaziat.

Constantin Demiris primea rapoarte săptămânale despre viaţa Catherinei Alexander. Până acum totul era perfect. Activităţile ei sociale se limitau la grupul de oameni cu care muncea. Evelyn i-a spus că din când în când Catherine se întâlnea cu Kirk Reynolds.

Dar pentru că şi Reynolds lucra pentru Demiris, nu era nici o problemă. Biata fată, trebuie să fie disperată. Reynolds era plictisitor. Nu vorbea decât despre probleme legale. Dar era foarte bine. Cu cât mai disperată va fi Catherine din pricina singurătăţii, cu atât mai uşor va fi pentru el. *Îi datorez lui Reynolds un vot de mulţumire.*

*

* *

Catherine îl vedea destul de des pe Kirk Reynolds şi se simţea din ce în ce mai atrasă de el. Nu era un bărbat frumos, dar era atrăgător. *Mi-am primit lecţia despre frumuseţe de la Larry,* se gândi Catherine, cu amărăciune. Proverbul este adevărat: *Frumos este cine face bine*. Kirk Reynolds era un bărbat serios şi de nădejde. *Pot avea încredere în el. Nu simt o dragoste arzătoare, dar probabil că nu voi mai simţi niciodată. A avut grijă Larry. Sunt suficient de matură să accept un om pe care îl respect şi care mă respectă, un om cu care pot împărţi o viaţă liniştită şi sănătoasă, fără grija că voi fi aruncată de pe un vârf de munte sau îngropată de vie în peşteri.*

Mergeau la teatru, la film, la baruri de noapte.

— Săptămâna viitoare plec la St. Moritz, îi spuse Kirk. Te-ai mai gândit?

Catherine se gândise foarte mult. Era convinsă că Kirk Reynolds se îndrăgostise de ea*. Şi eu îl iubesc*, se gândi ea. *Dar să iubeşti şi să fii iubită sunt două lucruri total diferite, nu? Sau poate că sunt eu o romantică proastă. Ce mai vreau - un alt Larry? Cineva care să îmi tulbure viaţa, să se îndrăgostească de altă femeie şi apoi să încerce să mă omoare? Kirk Reynolds ar fi un soţ perfect. De ce mai ezit?*

*

* *

În seara aceea, Catherine şi Kirk au cinat la Mirabelle.

— Catherine, dacă nu ţi-ai dat seama, vreau să-ţi spun că te iubesc. Vreau să mă căsătoresc cu tine.

Catherine intră în panică.

— Kirk...

Nu ştia ce să mai spună. *Următoarele cuvinte îmi vor schimba viaţa. Ar fi atât de simplu să spun da. De ce nu spun? Este teamă de trecutul meu? Toată viaţa voi trăi cu această teamă? Nu este posibil.*

— Cathy...

— Kirk! Ce-ai zice dacă am pleca împreună la St.Moritz?

Kirk se lumină la faţă.

— Înseamnă că...?

— Vom vedea. Când ai să mă vezi pe schiuri, n-ai să mai vrei să te însori cu mine.

— Niciodată, într-o mie de ani! M-ai făcut foarte fericit. Plecăm pe cinci noiembrie, de ziua lui Guy Fawkes.

— Ce zi este aceasta?

— Este o poveste fascinantă. Regele James ducea o politică anticatolica. Un grup proeminent de romano-catolici au conspirat să alunge guvernul. A fost adus din Franţa un soldat pe nume Guy Fawkes. El a încărcat în treizeci şi şase de butoaie o tonă de praf de puşcă şi le-a ascuns în subsolul clădirii Camerei Lorzilor. În dimineaţa în care acestea trebuiau să explodeze, unul din conspiratori i-a trădat. Guy Fawkes a fost torturat dar nu a trădat. Au fost cu toţii executaţi. Această zi este sărbătorită în Anglia cu focuri de artificii.

— Tristă sărbătoare, spuse Catherine.

— Dar a noastră îţi promit că nu va fi tristă.

*

* *

Cu o noapte înainte de a pleca, Catherine a împachetat şi a despachetat valizele, bolnavă de emoţie. Cunoscuse doi bărbaţi - William Fraser şi soţul ei. *Dumnezeule, sper să-mi amintesc ce trebuie să fac. Se spune că este ca mersul pe bicicletă - dacă l-ai învăţat, nu-l uiţi niciodată. Poate că mă va dezamăgi. Poate că îl voi dezamăgi eu. Poate că ar trebui să nu mă mai gândesc şi să mă culc.*

*

* *

— Domnule Demiris?

— Da.

— Catherine Alexander a plecat azi dimineaţă la St Moritz.

Urmă o tăcere profundă.

— La St. Moritz?

— Da, domnule.

— A plecat singură?

— Nu, domnule. Împreună cu Kirk Reynolds.

De data aceasta tăcerea se prelungi.

— Mulţumesc, Evelyn.

Kirk Reynolds! Imposibil! Ce a găsit la el? Am aşteptat prea mult. Trebuia să acţionez mai repede. Trebuie să fac ceva. Nu o pot lăsa...

Îl sună secretara:

— Domnule Demiris, un domn, Anthony Rizzoli, doreşte să vă vadă. Nu are fixată o întâlnire şi...

— Şi atunci de ce mă deranjezi? Demiris închise interfonul. Acesta sună din nou.

— Îmi pare rău, domnul Rizzoli spune că are un mesaj din partea domnului Lambrou. Spune că este foarte important.

Un mesaj? Ciudat. De ce nu şi-ar transmite singur mesajele cumnatul său?

— Să intre.

— Da, domnule.

Tony Rizzoli intră şi privi în jurul său, admirativ. Era mai luxos decât la Spyros Lambrou.

— Îmi pare bine să vă văd, domnule Demiris.

— Aveţi două minute.

— M-a trimis Spyros. El crede că noi doi avem ceva de discutat.

— Într-adevăr? Şi ce anume avem de discutat?

— Vă deranjează dacă mă aşez?

— Nu cred că veţi sta prea mult.

Tony Rizzoli se aşează în faţa lui Demiris.

— Am o fabrică, domnule Demiris. Transport diverse produse în întreaga lume.

— Înţeleg. Doriţi să folosiţi vapoarele mele.

— Exact.

— De ce v-a trimis Spyros la mine? De ce nu v-a dat el un vapor? Din întâmplare, are două care stau la ancoră.

Tony Rizzoli ridică din umeri.

— Cred că nu-i place ce transport eu.

— Nu înţeleg. Ce transportaţi?

— Droguri, Rizzoli coborî vocea, heroină.

Constantin Demiris îl privea uluit.

— Şi aveţi impresia că eu...? Vă rog să ieşiţi înainte să chem poliţia.

Rizzoli arătă spre telefon.

— Chiar vă rog. Îl privi pe Demiris întinzând mâna spre receptor. Şi eu aş

vrea să discut cu ei. Să le spun câte ceva despre procesul lui Larry Douglas şi al Noellei Page.

Constantin Demiris îngheţă.

— Despre ce vorbiţi?

— Vorbesc despre doi oameni executaţi pentru crimă şi despre o femeie care mai trăieşte.

Constantin Demiris era palid.

— Nu credeţi că poliţia va fi interesată, domnule Demiris? Chiar dacă pe ei nu-i va interesa, eu cred că presa va sări în aer, nu? Parcă văd titlurile. Pot să îţi spun Costa? Spyros mi-a spus că prietenii tăi îţi spun Costa şi eu cred că noi doi vom fi foarte buni prieteni..

Ştii de ce? Pentru că prietenii cei buni nu se trădează.

Amândoi vom păstra micile noastre secrete, nu-i aşa?

Demiris era împietrit. Vorbi răguşit:

— Ce vrei?

— Ţi-am spus. Să-ţi folosesc vapoarele şi, pentru că noi suntem buni prieteni, nu cred că îmi vei lua bani. Să spunem, serviciu contra serviciu.

Demiris inspiră adânc.

— Nu pot face aşa ceva. Dacă se află că transport droguri, sunt un om pierdut

— Dar nu se află, nu? În meseria mea eu nu fac reclamă. Vom lucra amândoi în foarte multă linişte.

Expresia de pe chipul lui Demiris se încrâncenă..

— Faci o foarte mare greşeală. Pe mine nu mă poţi şantaja. Ştii cine sunt eu?

— Da. Noul meu partener. Dragul meu Costa, noi doi vom lucra multă vreme împreună. Dacă mă refuzi, merg direct la poliţie. Şi s-au dus pe apa sâmbetei reputaţia şi imperiul tău.

Tăcerea era apăsătoare.

— Cum... cum a aflat cumnatul meu?

— Ce mai contează! Contează doar că te-am prins de gât. Dacă strâng nu mai ai aer. Sau poate că îl vei respira în închisoare. Rizzoli îşi privi ceasul. Dumnezeule, au expirat cele două minute. Se ridică în picioare. Îşi dau şaizeci de secunde să hotărăşti dacă plec de aici ca partener al tău, sau plec de aici pur şi simplu.

Constantin Demiris arătă deodată cu zece ani mai bătrân. Era alb ca varul. Nu-şi făcea iluzii. Ştia ce se va întâmpla dacă se afla adevărul despre proces. Presa îl va devora de viu. Îi va face portretul unui monstru, al unui criminal. Poate că vor ancheta şi morţile lui Stavros şi Chotas.

— Cele şaizeci de secunde au expirat.

— Bine, şopti Demiris, accept.

Rizzoli radia.

— Ai fost inteligent.

Demiris se ridică în picioare.

— De data aceasta, te las, spuse el. Nu vreau să ştiu cum o faci şi când. Îţi voi permite un om la bordul unui vapor. Atât accept.

— S-a făcut.

Poate că nu eşti chiar atât de inteligent. Dacă duci o dată heroina, eşti prins în capcană, Costa, băiete. Şi nu conta pe mine să te ajut.

*

* *

Tony Rizzoli jubila. *Şah mat. Poliţia nici nu visează să controleze vapoarele lui Demiris. Dumnezeule, de acum înainte pot transporta câte ceva pe fiecare vapor care pleacă. Banii vor curge gârlă. Heroină şi antichităţi.*

Se opri pe strada Stadiou la o cabină telefonică şi dădu două telefoane. Primul, lui Pete Lucca, la Palermo.

— Poţi să-ţi iei acasă gorilele, Pete. Du-le la grădina zoologică unde le este locul. Marfa este pregătită.

Pleacă cu un vapor.

— Eşti sigur?

— Sigur şi în siguranţă. Îţi povestesc când ne vom întâlni. Şi mai am şi alte noutăţi. Vom avea câte un transport pe săptămâna.

— Minunat, Tony. Ştiam că pot conta pe tine.

Pe naiba, ticălosule.

Al doilea telefon era pentru Spyros Lambrou.

— A fost bine. Voi face afaceri împreună cu cumnatul tău.

— Felicitări. Sunt încântat, domnule Rizzoli..

Când Spyros puse receptorul în furcă, îşi zâmbi. *Şi brigada narcotice va fi încântată.*

*

* *

Constantin Demiris a rămas la birou până după miezul nopţii, întorcând pe toate feţele noua problemă ivită. Se răzbunase pe Noelle, iar acum ea se întorcea din mormânt şi îl chinuia. Din sertarul biroului scoase o fotografie. *Bună seara, ticăloaso!* Dumnezeule, ce frumoasă era! *Aşadar, crezi că mă vei distruge. Vom vedea. Vom vedea!*

Cincisprezece

St. Moritz era o adevărată încântare. Mile întregi de pârtii de schi, bob şi săniuţe şi multe alte distracţii.

Şerpuind pe malul lacului, în valea Engadine, la o altitudine de şase mii de picioare în munţii Alpi, între Celerina şi Piz Nair, sătucul îi tăia respiraţia

Catherinei.

Catherine şi Kirk s-au cazat la Hotelul *Palace.* Holul era plin de turişti din zeci de ţări.

— O cameră rezervată pentru domnul şi doamna Reynolds, spuse Kirk, şi Catherine roşi. *Trebuia să-mi iau o verighetă.*

Avea impresia că toată lumea o priveşte..

— Da, domnule Reynolds. Apartamentul 215.

Au fost preluaţi de un băiat şi conduşi într-o cameră minunată, cu mobilier simplu şi cu vedere spre munţi. După ce a plecat băiatul, Kirk a luat-o în braţe pe Catherine.

— Nu-ţi pot spune cât sunt de fericit, draga mea.

— Sper să te fac fericit. A... a trecut multă vreme, Kirk.

— Nu-ţi face probleme. Eu nu te voi presa.

Este atât de bun, gândi Catherine, dar ce va simţi când îi voi spune despre trecutul meu?

Nu i-a spus niciodată despre Larry şi proces şi toate lucrurile îngrozitoare pe care le-a trăit. Ar fi vrut să îi spună, dar mereu a avut o reţinere.

— Să despachetez bagajele.

Şi Catherine începu să despacheteze foarte încet, realizând deodată că trage de timp, că îi este frică să termine pentru că îi este frică de ceea ce va urma.

Kirk o strigă din cealaltă cameră:

— Catherine...

Dumnezeule, acum îmi va spune hai să ne dezbrăcăm. Răspunse cu o voce firavă:

— Da?

— Hai să ieşim.

Catherine oftă uşurată.

— Grozavă idee.

Ce naiba se întâmpla cu mine? Sunt într-un loc romantic, lângă un bărbat atrăgător care mă iubeşte, şi tremur de frică.

Reynolds o privea Ciudat.

— Nu te simţi bine?

— Ba da, încercă ea să pară entuziasmată. Foarte bine.

— Pari preocupată.

— Nu... mă gândeam la... la schi. Crezi că este periculos?

— Nu te mai gândi. Începem mâine pe o pantă uşoară. Acum, hai!

Se îmbrăcară cu pulovere groase şi ieşiră în aerul curat şi tăios. Catherine inspira adânc.

— Este minunat, Kirk. Mă simt extraordinar.

— Şi încă nu ai văzut nimic, zâmbi el. Vara este de două ori mai frumos.

Oare o să mă mai vrea la vară? Sau am să-l dezamăgesc profund? Ce ar fi să încetez cu întrebările?

*

* *

Satul St. Moritz era încântător; o minune medievală plină de magazine decupate din pagini de poveşti, restaurante şi cabane împrăştiate pe culmile Alpilor maiestuoşi.

Au intrat prin magazine şi Catherine a cumpărat cadouri pentru Evelyn şi Wim. S-au oprit la o cafenea şi au mâncat îngheţată.

După-amiază, Kirk a luat o sanie cu cal şi au cutreierat printre copacii împovăraţi de zăpadă.

— Îţi place?

— Ah, da!

Am să te fac atât de fericit. Diseară. Da, diseară. Am să te fac fericit diseară.

Seara au cinat în restaurantul hotelului, în atmosfera unui vechi han de ţară.

— Sala aceasta datează din 1480, îi spuse Kirk.

— Atunci, să nu cerem pâine.

— Poftim?

— Nimic, am glumit.

Larry îmi înţelegea glumele; de ce mă gândesc la el? Pentru că nu vreau să mă gândesc la noaptea care vine. Mă simt ca Maria Antoaneta, înainte de execuţie. Nu voi lua prăjitura la desert.

Cina a fost superbă, dar Catherine era prea agitată. După ce au terminat, Reynolds a spus:

— Mergem sus? Am programat o lecţie de schi, mâine dimineaţă, devreme.

— Da, sigur, mergem.

Au început să urce treptele şi Catherine realiză că îi bate inima*. O să spună „Hai să ne culcăm". Şi de ce să nu spună? De aceea am venit aici, nu? Nu mă pot minţi că am venit de dragul schiului.*

Au ajuns la apartament, Reynolds a deschis uşa şi aprins luminile. Au intrat în dormitor şi Catherine a rămas cu privirea aţintită spre pat. Părea că este mare cât camera. Kirk o studia.

— Catherine... te nelinişteşte ceva?

— Poftim? Râse scurt. Ah, nu... numai că...

— Numai că?

Îl privi şi îi zâmbi.

— Nimic. Mă simt bine.

— Bun, atunci ne dezbrăcăm şi ne culcăm.

Exact ce am spus şi eu. Dar trebuia să o spună? Putea să facă fără să spună. Cuvintele sunt atât de...atât de urâte.

— Ce-ai spus?

Nu-şi dăduse seama că vorbeşte cu voce tare.

— Nimic.

Îl privi şi îi zâmbi.

— Nimic. Mă simt bine.

— Bun, atunci ne dezbrăcăm şi ne culcăm.

Exact ce am spus şi eu. Dar trebuia să o spună?

Putea să facă fără să spună. Cuvintele sunt atât de...

Atât de... urâte.

— Ce-ai spus?

Nu-şi dăduse seama că vorbeşte cu voce tare.

— Nimic.

Se apropie de pat. Era cel mai mare pat pe care îl văzuse în viaţa ei. Era pentru îndrăgostiţi, nu pentru somn. Era pentru...

— Nu te dezbraci, draga mea?

Nu mă dezbrac? De cât timp nu m-am culcat cu un bărbat? De mai mult de un an. Şi era soţul meu.

— Cathy...?

— Da.

Mă dezbrac şi intru în pat şi am să-ţi produc o mare dezamăgire. Nu te iubesc, Kirk. Nu mă pot culca cu tine.

— Kirk...

El se întoarse pe jumătate dezbrăcat.

— Da?

— Kirk eu... te rog să mă ierţi. Ai să mă urăşti pentru asta, dar... nu pot. Îmi pare îngrozitor de rău. Probabil că ai să crezi despre mine...

Îi citi dezamăgirea pe faţă. Se strădui totuşi să zâmbească.

— Cathy, ţi-am spus că voi avea răbdare. Dacă nu eşti pregătită... înţeleg. Oricum, ne putem distra aici.

Ea îl sărută bucuroasă.

— Mulţumesc, Kirk. Sunt ridicolă. Nu ştiu ce se întâmplă cu mine.

— Nu se întâmplă nimic cu tine, o asigură el. Eu înţeleg.

— Mulţumesc. Eşti un înger.

— Între timp, oftă el, am să dorm pe canapea.

— Nu, hotărî Catherine. Pentru că eu sunt vinovată de această prostie, un singur lucru pot să fac, să te las pe tine în pat. Voi dormi eu pe canapea.

Categoric nu.

*

* *

Nu putea dormi. Se gândea la Kirk Reynolds*. Oare voi mai fi vreodată în stare să fac dragoste cu un bărbat? Sau a reuşit Larry să stingă în mine această dorinţă pentru totdeauna? Într-un anumit fel, Larry a reuşit să mă ucidă, până la urmă.*

Adormi foarte târziu.

*

* *

Kirk s-a trezit în mijlocul nopţii. Auzea strigăte disperate. S-a ridicat, dar strigătele continuau. A intrat grăbit în dormitor.

Catherine se zbuciuma în pat, cu ochii închişi. Striga:

— Nu, te rog, nu! Lasă-mă!

Reynolds îngenunche lângă pat şi o strânse în braţe.

— Gata, gata, sunt lângă tine.

Trupul Catherinei era sfârşit de chinuri. O strânse la piept, până când ea se linişti.

— Au încercat să mă înece.

— A fost doar un vis, o mângâie el. Ai avut un coşmar.

— Nu, nu a fost doar un vis. A fost adevărat. Au încercat să mă omoare.

Kirk o privea uimit.

— Cine a încercat să te omoare?

— So... soţul meu şi amanta lui.

Kirk clătină din cap, încercând să-i alunge gândurile negre.

— Catherine, ai avut un coşmar şi...

— Îţi spun adevărul. Au încercat să mă omoare şi au fost executaţi.

Kirk continua să o privească uimit.

— Catherine...

— Nu ţi-am spus pentru că... pentru că este foarte dureros pentru mine. Îmi este greu să vorbesc despre asta.

Deodată, Kirk înţelese că ea vorbeşte serios.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu am fost de acord cu divorţul şi el... Larry... Era îndrăgostit de o altă femeie şi amândoi au hotărât să mă omoare.

Acum, Kirk o asculta încordat.

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum un an şi ceva.

— Ce s-a întîmpfat cu ei?

— Au fost... au fost executaţi de statul grec.

Kirk ridică o mână.

— Stai puţin. Au fost executaţi pentru tentativă de omor?

— Da.

— Nu prea sunt expert în legile greceşti, dar sunt convins că nu există pedeapsa cu moartea pentru *tentativă de omor*. Trebuie să fie o greşeală. Cunosc un avocat la Atena. De fapt, este procuror. Îl sun mâine dimineaţă şi îl rog să-mi explice. Se numeşte Peter Demonides.

*

* *

Când s-a trezit Kirk Reynolds, Catherine încă mai dormea. A intrat încet în dormitor şi a privit-o îndelung. *O iubesc atât de mult. Trebuie să aflu ce s-a întâmplat cu-adevărat şi să-i alung temerile.*

*

* *

Kirk Reynolds coborî în holul hotelului şi ceru comanda pentru Atena.

— Aş dori să fie confidenţial, spuse el centralistei. Cu domnul Peter Demonides, personal.

A primit legătura după o jumătate de oră.

— Domnul Demonides? Sunt Kirk Reynolds. Nu ştiu dacă vă amintiţi de mine...

— Sigur că îmi amintesc. Lucraţi pentru domnul Constantin Demiris.

— Da.

— Cu ce vă pot ajuta, domnule Reynolds?

— Vă rog să mă iertaţi că vă deranjez. Sunt puţin uimit de o informaţie pe care tocmai am primit-o. Este în legătură cu legile Greciei.

— Ştiu câte ceva despre legile Greciei, spuse Demonides, jovial. Sunt bucuros să vă ajut.

— Este vreun articol de lege care stipulează condamnarea la moarte pentru tentativă de omor?

Pe fir era tăcere.

— Pot să vă întreb de ce vă interesează acest lucru?

— Sunt împreună cu o femeie care se numeşte Catherine Alexander. Pare să fie convinsă că soţul ei şi amanta lui au fost executaţi pentru încercarea de a o ucide. Înţelegeţi ce vreau să vă spun?

— Da. Vocea lui Demonides părea preocupată. Înţeleg ce vreţi să spuneţi.

Unde sunteţi, domnule Reynolds?

— Stau la Hotel Palace, în St. Moritz.

— Voi verifica şi vă voi suna.

— Vă rămân recunoscător. Adevărul este că eu cred că domnişoara Alexander exagerează şi aş vrea să o conving pentru a-i scoate astfel de gânduri din cap.

— Înţeleg. Vă sun cât pot de repede. Promit.

*

* *

Atmosfera era limpede, aerul tare şi proaspăt, iar frumuseţea peisajului reuşea să împrăştie spaimele Catherinei de peste noapte.

Au luat micul dejun în sat, iar când au terminat, Reynolds i-a spus:

— Hai să mergem pe pârtie, să te fac schior de performanţă.

A dus-o pe Catherine pe pârtia începătorilor, unde îi aştepta instructorul. Catherine şi-a pus schiurile.

— Sunt ridicolă. Dacă Dumnezeu ar fi vrut ca noi să arătăm aşa, înseamnă că părinţii noştri trebuiau să fie copacii.

— Poftim?

— Nimic, Kirk.

— Nu vă faceţi probleme, zâmbi instructorul. În foarte scurt timp veţi schia ca o profesionistă, domnişoară Alexander. Începem pe *Corviglia Sass Ronsol.* Pârtia începătorilor.

— Ai să vezi ce repede o să te pasioneze schiul, o încuraja Kirk. Eu servesc *Fuorcla Grischa*, astăzi, spuse el spre instructor.

— Pare foarte apetisant. Să vezi cum o prăjesc eu! Spuse Catherine.

Nici un zâmbet.

— Vorbeam de o pârtie de schi, draga mea.

— Oh. Catherine se simţea stânjenită. Nu-i mai spuse că a glumit.

Nu trebuie să mai fac astfel de glume cu el, se gândi ea.

— *Grischa* este foarte abruptă, spuse instructorul. De ce nu începeţi pe *Corviglia Standard Marguns,* pentru încălzire, domnule Reynolds?

— Bună idee. Cred că aşa voi face. Catherine, ne vedem la hotel, la prânz.

— Bine.

Reynolds plecă, fluturându-şi mâna.

— Distracţie plăcută! strigă Catherine, în urma lui. Nu uita să-mi scrii!

— Ei, să începem şi noi treaba, spuse instructorul.

*

* *

Spre marea ei surprindere, lecţia de schi s-a dovedit a fi foarte plăcută. La început a fost agitată.

Se mişca stângaci şi era stânjenită.

— Aplecaţi-vă puţin înainte. Ţineţi schiurile drepte.

— Spune-le şi lor. Se pare că sunt încăpăţânate, spuse Catherine, înciudată.

— Vă descurcaţi bine. Acum mergem pe pârtie. Îndoiţi genunchii. Menţineţi echilibrul. Perfect!

Dar Catherine. Căzu.

— Încă o dată. Vă descurcaţi bine.

Căzu din nou, şi din nou. Şi deodată, reuşi să-şi păstreze echilibrul. Şi simţi că are aripi. Porni în jos pe pârtie şi trăi un sentiment de extaz. Aproape zbura. Iubea scârţiitul zăpezii sub schiuri şi vântul care îi biciuia faţa.

— Îmi place la nebunie! Nu-i de mirare că te prinde pasiunea. În cât timp vom putea merge pe pârtia mare?

Instructorul izbucni în râs.

— Să ne mulţumim cu atât pentru astăzi. Mâine mergem la Olimpiadă!

Fusese o dimineaţă extraordinară.

*

* *

Îl aşteptă pe Kirk în restaurant. Sosi şi el cu obrajii îmbujoraţi şi încântat de partida de schi. Se aşeză la masă, în faţa ei.

— Ei, cum a fost?

— Minunat. Nu mi-am rupt nimic. Am căzut de şase ori. Ştii ceva? spuse cu mândrie, la sfârşit mă descurcam chiar foarte bine. Cred că mă înscrie la Olimpiadă.

Reynolds zâmbi.

— Perfect. Avu intenţia să-i povestească despre telefonul cu Atena, dar se răzgândi. Nu dorea să o neliniştească.

După-masă au plecat la plimbare prin zăpadă.

S-au oprit şi la câteva magazine. Catherine era obosită.

— Cred că aş vrea să mă întorc în cameră. Aş dormi puţin.

— O idee bună. Aerul este tare şi dacă nu eşti obişnuit, te doboară.

— Tu ce vrei să faci, Kirk?

Kirk privi pârtia care se vedea în depărtare.

— Mi-ar plăcea să merg pe *Grischa*. Nu am coborât-o niciodată. Mi se pare o provocare. Mă atrage.

— Doar pentru că o vezi acolo?

— Poftim?

— Nimic. Pare atât de periculoasă!

— De aceea este ca o provocare.

Catherine îi luă mâna.

— Kirk, noaptea trecută... îmi pare rău... am să încerc să...

— Nu-ţi mai face griji. Mergi la hotel şi încearcă să dormi.

— Asta am să fac!

Îl privi îndepărtându-se şi se gândi: *ce om bun. Mă întreb ce găseşte la o proastă că mine?*

Catherine a dormit toată după-amiaza, de data asta fără vise care să-i tulbure somnul. Când s-a trezit, era aproape ora şase. Kirk trebuia să se întoarcă.

Făcu o baie, se *îmbrăcă, gândindu-se doar la noaptea care o aştepta. Nu, nu seara - noaptea. Am să-mi răscumpăr stângăciile.*

Se apropie de fereastră. Începea să se întunece. Kirk probabil se distra de minune, dacă nu vedea că se întunecă. Privi pârtia care abia se mai vedea. Era uriaşă. *Aceasta este Grischa? Oare eu voi fi vreodată în stare să o cobor?*

*

* *

Era ora şapte şi Kirk tot nu venise. Amurgul se transformase într-un întuneric de nepătruns. *Nu poate schia pe întuneric,* se gândi Catherine. *Pun pariu că este jos, la un pahar de vin fiert.*

Porni spre uşă, dar sună telefonul. Catherine zâmbi. Am avut dreptate. Acum mă invită şi pe mine.

Ridică receptorul şi spuse vesel:

— Ei, ai găsit vreun zmeu pe unde ai fost?

Auzi o voce necunoscută:

— Doamna Reynolds?

Îi veni să spună nu, dar îşi aminti că aşa au fost înregistraţi la recepţie.

— Da, doamna Reynolds.

— Îmi pare rău, mă tem că trebuie să vă dăm o veste proastă. Soţul dumneavoastră a avut un accident pe pârtie.

— Oh, nu! Este... este grav?

— Mă tem că da.

— Vin imediat. Unde...?

— Îmi pare rău... este... a murit, doamnă Reynolds.

Schia pe *Lagalo* şi a căzut în prăpastie.

Şaisprezece

Tony Rizzoli privea femeia care ieşea goală din baie şi se gândea *de ce au grecoaicele fundul atât de mare?* Femeia se strecură în pat lângă el, îl îmbrăţişa şi îi şopti:

— Îmi pare atât de bine că m-ai ales pe mine, iubiţel. Eu te-am vrut din momentul în care te-am văzut.

Tony Rizzoli abia se stăpânea să nu râdă în hohote. Fătuca văzuse prea multe filme.

— Şi eu simt la fel, puiule.

A cules-o de la *The New Yorker*, un bar de noapte îndoielnic de pe strada Kallari unde era cântăreaţă.

Era ceea ce grecii numeau dispreţuitor o *gavyeezee skilo*, o căţea răguşită. Nici una din fetele care lucrau la acel club de noapte nu avea talente - nici de cântăreaţă, nici altfel de talente - dar în schimbul unei mici sume de bani veneau bucuroase cu tine într-o cameră de hotel. Aceasta de lângă el, Helena, era destul de atrăgătoare, avea ochii negri, faţa senzuală şi trupul copt. Avea douăzeci şi patru de ani, era puţin cam bătrână pentru gusturile lui Rizzoli, dar nu cunoştea femei la Atena şi nu avea de ales.

— Îţi plac? întrebă Helena, alintându-se.

— Daaa. Sunt nebun după tine.

Începu să o mângâie şi să o strângă până când o auzi ţipând de durere.

— Au!

— Capul jos, fetiţo. Fata clătină din cap.

— Eu nu practic scheme din astea.

— Nu, zău?

În momentul următor era cu mâna în părul ei trăgând-o cu toată puterea. Helena strigă:

— *Parakalo!*

Rizzoli o plesni peste faţă.

— Încă un sunet şi îţi rup gâtul.

O trase de păr până când îi aduse capul la nivelul abdomenului.

— Hai, fetiţo, fă-l fericit.

— Lasă-mă, se vaită fata. Mă doare.

Rizzoli continua să o tragă de păr.

— Hei, eşti nebună după mine, ai uitat?

Îi dădu drumul şi fata îl privi cu ochii în lacrimi.

— Poţi să începi...

Fata îi privea îngrozită expresia din ochi. Era înfiorătoare. Cum de nu a văzut-o mai devreme?

— Ştii, nu-i nevoie să ne certăm, spuse ea, împăciuitor. Tu şi cu mine...

— Nu te plătesc pentru conversaţie. Îi lovi faţa cu pumnul, cu toată puterea. Taci din gură şi treci la treabă!

— Sigur, iubitule, sigur, şopti Helena, cu lacrimi în glas.

Rizzoli era lacom şi până să se simtă mulţumit, Helena era epuizată. A stat lângă el nemişcată până când a fost convinsă că el a adormit, apoi a coborât încet din pat şi s-a îmbrăcat. Rizzoli nu îi dăduse bani şi în alte condiţii Helena şi-ar fi luat singură taxa din portmoneul lui, plus bacşişul de rigoare. Dar de data aceasta instinctul o avertiză să plece fără bani.

După o oră, Tony Rizzoli fu trezit de bătăi puternice în uşă. Se ridică şi se uită la ceas. Era patru dimineaţa. Privi în jurul său. Fata plecase.

— Cine este? Strigă el.

— Vecinul. Bătrânul era furios. Ai un telefon.

Rizzoli îşi frecă somnoros ochii.

— Vin imediat.

Trase pe el un halat, scoase portmoneul din buzunarul pantalonilor şi îl verifică. Banii erau la locul lor. Vasăzică, târfa fusese isteaţă. Scoase o hârtie de o sută de dolari şi deschise uşa. Vecinul era în hol în halat şi papuci de casă.

— Ştii cât e ceasul? întrebă el, indignat. Mi-ai spus că...

Rizzoli îi întinse banii.

— Îmi pare rău, se scuză el. Nu durează mult.

Bătrânul înghiţi în sec şi uită toate furiile.

— E în regulă. Trebuie să fie important dacă te trezeşte la patru dimineaţa.

Rizzoli intră în camera bătrânului şi luă receptorul.

— Rizzoli.

— Ai o problemă, domnule Rizzoli, auzi o voce necunoscută.

— Cine eşti?

— Spyros Lambrou mi-a cerut să te sun.

— Da? Rizzoli simţi un clopoţel de alarmă. Ce problemă?

— Este în legătură cu Constantin Demiris.

— Ce anume?

— Unul din tancurile petroliere, Thele, este la Marsilia.

— Şi?

— Am aflat că domnul Demiris a cerut comandantului să se abată pe la Atena. Va ajunge aici duminică dimineaţa şi va pleca duminică noaptea. Constantin Demiris vrea să plece cu acest vapor.

— Cum ai spus?

— Vrea să fugă.

— Dar noi doi avem un...

— Domnul Lambrou vă transmite că Demiris vrea să se ascundă în Statele Unite până va găsi modalitatea de a scăpa de dumneavoastră.

Şarpe ticălos!

— Am înţeles. Te rog să-i mulţumeşti domnului Lambrou.

— Plăcerea a fost de partea lui.

Rizzoli lăsă receptorul cu mâna tremurândă.

— S-a întâmplat ceva, domnule Rizzoli?

—Poftim? Da. Totul merge perfect.

Şi era într-adevăr perfect.

*

* *

Cu cât Rizzojy se gândea mai mult la telefonul primit, cu atât era mai încântat. Îl speriase grozav pe Constantin Demiris. Asta însemna că îl va putea mânui cu uşurinţă. Duminică. Avea două zile să-şi facă planurile.

Rizzoli ştia că trebuie să fie atent. Era urmărit. *Vedeţi voi pe naiba, copoi afurisiţi*, se gândi el dispreţuitor. *Când va veni vremea, veţi vedea!*

A doua zi dimineaţă, foarte devreme, Rizzoli a căutat o cabină telefonică publică şi a sunat la Muzeul de Stat din Atena.

Prin geamul cabinei, Rizzoli vedea un bărbat care se prefăcea că admiră o vitrină şi, pe trotuarul celălalt, un alt bărbat care discuta cu un vânzător de flori. Cei doi făceau parte din echipa care îl supraveghea. Noroc! le ură Rizzoli, în gând.

— Expertul în antichităţi, cu ce vă pot fi de folos?

— Victor? Sunt Tony.

— S-a întâmplat ceva? Korontzis părea speriat.

— Nu, spuse Rizzoli, dulceag. Totul este perfect, Victor. Ştii, vaza aceea cu motive roşii pe ea...?

— Amfora Ka.

— Da. Vin să o iau diseară.

— Diseară? Nu... nu ştiu, Tony. Vocea lui Korontzis tremura. Dacă se întâmplă ceva...

— Gata, lasă, încercam doar să-ţi fac un serviciu. Dacă vine Sal Prizzi, spune-i că nu ai banii şi...

— Nu, Tony, aşteaptă. Eu... eu... bine..

— Eşti sigur că te descurci, Victor? Dacă nu vrei să o faci, spune, şi eu plec în State unde nu am astfel de probleme. Doar ştii că aceasta este o problemă în plus. Pot să...

— Nu, nu. Îţi sunt recunoscător pentru ce faci, Tony. Te aştept diseară.

— Bine. Când se închide muzeul nu trebuie decât să înlocuieşti vasul cu o

copie.

— Paznicii verifică toate genţile la ieşire.

— Şi ce dacă? Sunt paznicii experţi în antichităţi?

— Nu, sigur că nu, dar...

— Ascultă-mă, Victor, iei un bon de cumpărare a copiei şi îl pui în sacoşa în care ai vasul original. Înţelegi?

— Da... înţeleg. Unde ne întâlnim?

— Nu ne întâlnim. Pleci de la muzeu la ora şase. Te va aştepta un taxi. Să ai sacoşa cu tine. Îi spui şoferului să te ducă la *Hotel Grande Bretagne*. Să te aştepte. Laşi pachetul în taxi. Intri în barul hotelului şi bei ceva. După aceea mergi acasă.

— Şi pachetul...?

— Nu-ţi face probleme. Am eu grijă de asta.

Victor Korontzis transpira abundent.

— Nu am făcut niciodată aşa ceva, Tony. Niciodată nu am furat nimic. Toată viaţa mea...

— Ştiu, spuse Rizzoli, încurajator. Nici eu nu am furat. Ţine minte, Victor, eu îmi asum riscul şi nu primesc nimic din toată afacerea.

— Eşti un prieten extraordinar, Tony. Cel mai bun prieten pe care l-am avut în viaţa mea. Ştii cumva când voi primi banii?

— Foarte repede, îl asigură Rizzoli. Dacă îl vindem, nu mai ai nici o problemă.

Nici eu, se gândi Rizzoli, încântat. *Niciodată.*

*

* *

În după-amiaza aceea, două vapoare de croazieră acostaseră în portul Pireu şi muzeul era plin de turişti.

De obicei, lui Victor Korontzis îi plăcea să îi studieze, să le ghicească viaţa, rutina. Erau americani, englezi şi din multe alte ţări. Dar acum Korontzis era prea înspăimântat să se mai gândească la ei.

Privi spre standul unde se vindeau copiile obiectelor expuse în muzeu. Era aglomerat şi două vânzătoare se străduiau să facă faţă cererilor..

Poate că vor vinde tot, se gândi Korontzis, cu un dram de speranţă. *Şi nu voi mai putea să-i fac jocul lui Rizzoli. Dar ştia că nu se va întâmpla aşa. În magaziile de la subsol erau sute de copii.*

Vaza pe care i-a cerut să o fure era cea mai mare comoară a muzeului.

Era o amforă din secolul al XV-lea î.e.n., cu motive mitologice. Ultima dată când a atins-o, a fost în urmă cu cincisprezece ani, când a pus-o cu veneraţie la locul ei din vitrină, unde trebuia să rămână pentru totdeauna. *Şi*

acum o fur, se gândi Korontzis, nenorocit. *Dumnezeu să mă ajute!*

*

* *

Toată ziua Korontzis a fost ameţit, aşteptând cu groază momentul când va deveni hoţ. A intrat în birou, a închis uşa şi s-a prăbuşit în scaun, sfâşiat de remuşcări. *Nu pot să o fac. Trebuie să existe o altă soluţie. Dar care?* În acel moment, nu se putea gândi la nimic altceva. Auzea doar vocea lui Prizzi: *îmi dai banii diseară sau te trimit hrană la peşti. Ai înţeles?*

Omul era un killer. Nu, nu avea de ales.

Cu câteva minute înainte de ora şase, Korontzis ieşi din birou. Cele două vânzătoare se pregăteau să închidă.

— *Signomi,* strigă Korontzis. Este ziua unui prieten de-al meu şi m-am gândit că îi va face plăcere să-i duc ceva de la muzeu.

Se apropie de stand şi începu să studieze obiectele. Se prefăcu că este nehotărât. În cele din urmă, arătă spre copia amforei.

— Cred că asta o să-i placă.

— Sunt sigură, spuse femeia. Luă vază şi i-o întinse lui Korontzis.

— Îmi puteţi da şi un bon?

— Bineînţeles, domnule Korontzis. Doriţi să o împachetez?

— Nu, nu, se grăbi el să spună. Puneţi-o doar într-o pungă.

Luă punga de hârtie şi puse chitanţa înăuntru.

— Mulţumesc.

— Sper că prietenul dumneavoastră se va bucura.

— Sunt convins.

Tremurând şi abia ţinându-se pe picioare, se întoarse în biroul lui. Încuie uşa şi scoase copia din pungă. *Încă nu este târziu. Încă nu am comis o crimă.* Îl sfâşia nehotărârea. Dar şi gânduri îngrozitoare. *Aş putea fugi în altă ţară, mi-aş putea abandona soţia şi copiii. Sau m-aş putea omorî. Sau aş putea merge la poliţie să spun că sunt ameninţat. Dar când vor ieşi la iveală faptele, voi fi ruinat.* Nu avea altă ieşire. Dacă nu-şi plătea datoria, Prizzi îl omora. *Mulţumesc, Doamne, pentru prietenul meu Tony. Fără el aş fi un om mort.*

Privi ceasul. Era timpul să pornească. Se ridică nesigur. Respira agitat şi încerca să se calmeze. Palmele îi erau transpirate. Le şterse de cămaşă. Puse copia în pungă şi se îndreptă spre uşă. La uşa principală se afla un paznic, după ce muzeul se închidea, iar un alt paznic se deplasa prin muzeu, dar trebuia să treacă prin zeci de camere. Probabil că acum era undeva într-o cameră îndepărtată. Când ieşi Korontzis din birou, se lovi tocmai de acest paznic.

Tresări speriat.

— Vă rog să mă scuzaţi, domnule Korontzis. Nu ştiam că mai sunteţi aici.

— Da. Tocmai... tocmai mă pregăteam să plec.

— Ştiţi ceva, spuse paznicul, admirativ, vă invidiez.

Dacă ar şti!

— Da? De ce?

— Cunoaşteţi atât de multe lucruri despre obiectele acestea frumoase. Eu mă plimb peste tot şi le privesc şi ştiu că sunt piese de istorie, nu-i aşa? Dar nu ştiu foarte multe lucruri despre ele. Poate că într-o zi îmi veţi explica şi mie. Tare aş vrea...

Prostul, nu putea să tacă?

— Da, sigur că da. Mi-ar face plăcere.

În celălalt capăt al sălii era vitrina cu preţiosul obiect. Trebuia să scape de paznic.

— Se pare că... se pare că avem probleme cu alarma la subsol. Vrei, te rog, să verifici?

— Sigur. Am înţeles că unele din obiectele acestea datează din...

— Vrei, te rog, să verifici acum? Nu vreau să plec înainte de a şti că totul este în ordine.

— Sigur că da, domnule Korontzis. Mă întorc imediat.

Korontzis îl privi pe paznic până când acesta dispăru pe holul care ducea spre subsol. În momentul în care nu-l mai văzu, se grăbi spre vitrină. Scoase cheia şi se gândi: *acum o voi face. Acum devin hoţ.* Cheia îi alunecă din mână şi căzu pe dalele de piatră. *Să fie un semn? Dumnezeu încearcă să-mi spună ceva?* Transpira abundent. Se aplecă, luă cheia şi privi vaza. Era atât de frumoasă. A fost lucrată cu atâta grijă şi dragoste de strămoşii lui, cu mii de ani în urmă. Paznicul avea dreptate; era o bucăţică de istorie, ceva ce nu putea fi înlocuit cu nimic.

Korontzis închise ochii şi se cutremură. Privi în jurul său să se asigure că nu îl vede nimeni, descuie vitrina şi ridică vază cu foarte multă grijă. Luă copia din pungă şi o puse în vitrină. O privi, împietrit. Era o reproducere reuşită, dar lui îi striga cu toţi porii *„Fals".* Era un fals evident. *Dar numai pentru mine şi pentru câţiva alţi experţi. Nimeni altcineva nu-şi dă seama de diferenţă. Şi nu ar fi motive să o examineze îndeaproape.* Încuie vitrina şi puse amfora autentică în pungă, lângă bon.

Scoase batistă şi îşi şterse fruntea şi mâinile. A făcut-o. Privi ceasul: şase şi zece. Trebuia să se grăbească. Porni spre uşă, dar îl văzu pe paznic venind spre el.

— Nu are nimic sistemul de alarmă, domnule Korontzis şi...

— Bine. Nu strică să fim precauţi.

— Paznicul zâmbi.

— Aveţi dreptate. Plecaţi?

— Da. Noapte bună.

— Noapte bună.

Paznicul de la uşa din faţă văzu punga de hârtie şi zâmbi.

— Va trebui să verific, ştiţi, regulamentul.

— Bineînţeles, spuse Korontzis, înmânându-i punga.

Paznicul scoase vaza şi văzu bonul.

— Este cadou pentru un prieten, se explică Korontzis. Este inginer.

De ce am spus asta? Ce-i păsa lui! Trebuie să mă port normal.

— Foarte frumoasă.

Paznicul puse neglijent obiectul în pungă şi pentru o secundă care i se păru o veşnicie, Korontzis avu impresia că se va sparge. Strânse cu dragoste punga la piept.

— Noapte bună.

Paznicul deschise uşa.

— Noapte bună.

Korontzis ieşi în aerul rece al nopţii, respirând profund şi luptând cu senzaţia de greaţă. Avea în mână un obiect care valora milioane de dolari, dar nu aşa se gândea Korontzis la acel obiect. Se gândea că îşi trădează ţara, că fură o bucăţică de istorie a Greciei lui iubite şi că o vinde unui străin necunoscut. Începu să coboare scările. Aşa cum îi promisese Rizzoli, în faţa muzeului aştepta un taxi. Se grăbi să intre în maşină.

— La hotel *Grande Bretagne*.

Se rezemă de canapea, epuizat şi distrus. Pentru el totul a fost o luptă. Dar, oare a câştigat sau a pierdut?

Când taxiul a oprit în faţa hotelului, Korontzis i-a spus şoferului:

— Aşteaptă aici, te rog.

A privit pentru ultima oară preţiosul obiect, apoi a ieşit repede şi a intrat în hotel. După ce a intrat, s-a întors şi a văzut că un alt bărbat intră în maşină. După încă un moment, maşina dispărea. *Aşadar, am făcut-o. Nu voi mai face niciodată aşa ceva, se gândi Korontzis. Niciodată în viaţa mea. Coşmarul s-a încheiat.*

La ora trei, duminică după-amiază, Tony Rizzoli ieşea din hotel îndreptându-se spre Platia Omonia. Era îmbrăcat cu un sacou roşu, pantaloni verzi şi beretă roşie. Cei doi detectivi au pornit imediat în urma lui. Unul dintre ei a comentat:

— Trebuie să-şi fi cumpărat hainele de la vreun circ.

Pe strada Metaxa, Rizzoli a oprit un taxi. Detectivul a raportat în aparatul de emisie:

— Subiectul a luat un taxi şi se îndreaptă spre vest.

— Îl vedem. Îl urmărim. Întoarceţi-vă la hotel.

— Am înţeles.

Un Sedan gri mergea în urma taxiului, la o distanţă discretă. Taxiul se îndrepta spre sud, trecu prin cartierul Monastiraki, în timp ce în Sedan detectivul vorbea într-un microfon.

— Centru, sunt unitatea mobilă patru. Se îndreaptă spre strada Philhellion... Stai, tocmai a virat spre strada Peta. Pare să se îndrepte spre Plaka. Este posibil să îl pierdem acolo. Puteţi aranja un om care să-l urmărească pe jos.

— Aşteaptă puţin, unitatea patru.

După câteva secunde, radioul prinse din nou viaţă:

— Unitatea patru. Avem un om acolo. Dacă va coborî la Plaka, va fi preluat de omul nostru.

— *Kala*. Subiectul este îmbrăcat cu sacou roşu, pantaloni verzi şi beretă roşie. Este greu de pierdut cu asemenea haine. Taxiul opreşte. Subiectul coboară la Plaka.

— Îl dăm în primire. Sunteţi liberi. Terminat.

*

* *

La Plaka, doi detectivi urmăreau cum coboară din taxi omul pe care trebuiau să-l urmărească.

— De unde naiba şi-a cumpărat hainele astea? Se întrebă unul din detectivi.

Au pornit în urma lui, prin mulţimea agitată a acelui cartier al Atenei. Timp de o oră, subiectul a cutreierat fără nici un scop anume pe străzile înguste, a intrat în taverne, baruri, magazine de suveniruri şi mici galerii de artă. A coborât pe Anaphiotica şi s-a oprit să admire în piaţă cuţite şi muschete, vase de lut, lămpi de petrol şi binocluri.

— Ce naiba are de gând?

— Parcă a ieşit la plimbarea de după-amiază. Gata, pleacă.

L-au urmărit pe Aghiou Geronda şi l-au văzut cum intră în restaurantul *Xinos.* Cei doi detectivi au rămas afară, supraveghind de departe. Începeau să se plictisească.

— Sper să mai facă şi altceva. Mi-ar plăcea să ajung şi acasă. Nu mi-ar strica un pui de somn.

— Deschide bine ochii. Dacă îl pierdem, Nicolino ne omoară.

— Cum naiba să-l pierdem? Sare în ochi cât de colo.

Celălalt detectiv îl privea speriat.

— Cum? Ce ai spus?

— Am spus...

— Lasă asta. Deodată, omul se agită. I-ai văzut fata?

— Nu.

— Nici eu. *Tiflo!* Hai!

Cei doi au intrat grăbiţi în restaurant şi s-au îndreptat direct spre masa „subiectului".

Aveau în faţă un străin.

*

* *

Nicolino spumega de furie.

— Trei echipe l-au supravegheat pe Rizzoli. Cum de l-aţi pierdut?

— Ne-a păcălit. Prima echipă l-a văzut urcând într-un taxi. De aceea era îmbrăcat aşa. Probabil că un altul era ascuns în maşină şi cei doi au schimbat hainele. Noi l-am urmărit pe celălalt.

— Şi Rizzoli a mers mai departe cu taxiul..

— Da, domnule.

— Aveţi numărul de înmatriculare?

— Păi... nu, domnule. Nu părea un lucru important.

— Şi omul pe care l-aţi reţinut?

— Este comisionar la hotelul unde locuieşte Rizzoli.

Rizzoli i-a spus că vrea să joace o festă cuiva. I-a dat o sută de dolari. Atât ştie băiatul.

Inspectorul Nicolino inspiră adânc.

— Şi presupun că nimeni nu ştie unde este domnul Rizzoli în acest moment?

— Nu, domnule. Cred că nu.

*

* *

Grecia are şapte oraşe-port importante - Thessaloniki, Patras, Volos, Igoumenitsa, Kavala, Iraklion şi Pireu.

Pireu se află la şapte mile sud-vest de centrul Atenei şi este nu numai important port al Greciei, ci unul dintre cele mai mari porturi din Europa. Complexul portuar constă din patru porturi, dintre care trei sunt pentru vase de agrement. Al patrulea, Herakles, este pentru fregate străine, cu intrare directă la chei. Vasul Thele era ancorat în Herakles. Era un tanc petrolier imens, iar acum stătea nemişcat în apele portului, semănând cu un uriaş gata de luptă.

Tony Rizzoli, însoţit de patru oameni, se apropie de dana la care era ancorat vaporul. Rizzoli îl privi şi se gândi: *aşadar, este aici, a avut dreptate.*

Acum să vedem dacă prietenul Demiris este la bord. Se întoarse spre oamenii care îl însoţeau:

— Doi dintre voi rămân aici. Ceilalţi doi vin cu mine. Aveţi grijă să nu părăsească nimeni vaporul.

— Bine, şefule.

Împreună cu cei doi oameni, Rizzoli urcă pasarela. Când au ajuns, au fost întâmpinaţi de un marinar:

— Ce doresc domnii?

— Am venit să discutăm cu domnul Demiris.

— Domnul Demiris este în cabina lui. Vă aşteaptă?

Aşadar, informaţia a fost corectă. Rizzoli zâmbi.

— M´da, ne aşteaptă. La ce oră ridicaţi ancora?

— La miezul nopţii. Vă rog să mă urmaţi.

— Mulţumesc.

Au mers în urma marinarului pe punte, până au ajuns la o scară din lemn, care ducea spre cabine. Au coborât scara, au mers pe un culoar îngust, trecând prin faţa câtorva zeci de cabine. Când au ajuns la ultima cabină, marinarul ridică mâna să bată la uşă.

Rizzoli îl împinse din faţa uşii.

— Ne anunţăm singuri.

Deschise uşa şi intră. Cabina era mai mare decât se aşteptase Rizzoli. Era mobilată cu un pat şi o canapea, un birou şi două fotolii. La birou se afla Constantin Demiris.

Când îl văzu pe Rizzoli, Demiris se ridică în picioare, tremurând. Era alb ca varul.

— Ce...? Ce faci aici? Şopti el.

— Prietenii mei şi cu mine am hotărât să îţi facem o vizită şi să-ţi urăm drum bun, Costa.

— Cum ai ştiut că eu...? Adică... Vreau să spun că nu te aşteptam.

— Sunt convins că nu mă aşteptai, spuse Rizzoli, apoi se întoarse spre marinar: mulţumesc, băiete.

Marinarul plecă. Rizzoli se întoarse din nou spre Demiris:

— Doreai cumva să faci un voiaj, fără să-ţi iei rămas bun de la partenerul tău de afaceri?

— Nu, sigur că nu, răspunse Demiris repede. Am venit doar să... să verific nişte amănunte la bord. Vasul pleacă mâine. Îi tremurau mâinile.

Rizzoli se apropie de el şi spuse cu o voce dulceagă:

— Costa, băiatule, ai făcut o foarte mare greşeală.

Nu are nici un rost să fugi, pentru că nu ai unde să te ascunzi. Tu şi cu

mine avem o înţelegere, mai ţii minte? Ştii ce se întâmplă cu oamenii care nu-şi respectă contractele? Mor urât, foarte urât!

Demiris înghiţi în sec.

— Aş... aş vrea să vorbesc numai cu tine.

Rizzoli se întoarse spre însoţitorii săi:

— Aşteptaţi afară.

După ce au plecat oamenii, Rizzoli s-a aşezat comod într-un fotoliu.

— Sunt foarte dezamăgit, Costa.

— Nu pot face aşa ceva, spuse Demiris. Îţi dau bani, mai mulţi bani decât ai visat vreodată.

— În schimbul a ce?

— Îţi dau bani să pleci de pe vapor şi să mă laşi în pace. Demiris vorbea cu disperare în glas. Nu-mi poţi face aşa ceva. Guvernul îmi va confisca flota. Voi fi ruinat. Te rog. Îţi dau tot ce îmi ceri.

Rizzoli zâmbi.

— Dar am tot ce îmi doresc. Câte tancuri petroliere ai? Douăzeci? Treizeci? Noi doi le vom da foarte mult de lucru. Tu nu trebuie decât să le adaugi câte un port în plus în itinerar.

— Tu... nu cred că-ţi imaginezi ce îmi faci.

— Cred că trebuia să te gândeşti la asta mai devreme, înainte să pui la cale înscenarea aceea. Rizzoli se ridică în picioare. Va trebui să stai de vorbă cu comandantul. Spune-i că vei opri într-un port neprogramat, pe coasta Floridei.

Demiris ezită. Într-un târziu spuse:

— Bine. Când vei veni mâine dimineaţă...

Rizzoli începu să râdă.

— Dar nu plec nicăieri de aici. Jocul s-a terminat. Doreai să fugi la miezul nopţii. Bine. Voi fugi şi eu cu tine. Aducem heroină la bord, Costa, şi pentru că ai încercat să trişezi, vom aduce şi o comoară din Muzeul de Stat. Ai să mă ajuţi să o strecor în State. Pedeapsă pentru că ai încercat să trişezi.

Demiris îl privea cu ochi tulburi.

— Eu... nu există nici o cale... nimic... nu pot face nimic...?

Rizzoli îl bătu prieteneşte pe umăr:

— Eu nu plec de aici. Fruntea sus! Îţi promit că o să-ţi facă plăcere să fii partenerul meu. Acum gata, să aducem marfa la bord.

— Unde vrei să o ascundem?

Erau sute de ascunzişuri pe un vapor, dar Rizzoli nu simţea nevoia să fie isteţ, flota lui Demiris era deasupra suspiciunilor.

— Pune-o într-un sac cu cartofi. Pune un semn pe sac şi du-l în cală. Aduceţi-i vaza domnului Demiris. Va avea personal grijă de ea. Rizzoli îl privi

dispreţuitor pe Demiris. Ai probleme de conştiinţă?

Demiris încercă să vorbească, dar nu reuşi.

— Gata, băieţi, treceţi la treabă.

Rizzoli se aşează înapoi în fotoliu.

— Frumoasă cabină, Costa. Am să ţi-o las. Eu şi băieţii vom lua alta.

— Mulţumesc, spuse Demiris, nenorocit, mulţumesc.

*

* *

La miezul nopţii uriaşul tanc petrolier plecă din port, însoţit de două pilotine, până la ieşirea în mare. Heroina era ascunsă la bord, iar vaza era în cabina lui Demiris. Rizzoli luă deoparte pe unul din oamenii săi:

— Mergi în cabina telegrafistului şi rupe toate firele radio. Nu vreau ca Demiris să poată trimite cine ştie ce mesaj.

— Am înţeles, şefule.

Constantin Demiris era distrus, dar Rizzoli nu era omul care să renunţe la o asemenea ocazie.

*

* *

Lui Rizzoli i-a fost teamă că se va întâmpla ceva, până în momentul în care au ieşit din port, pentru că, ceea ce i se întâmpla acum, nu visase nici în cele mai îndrăzneţe visuri ale sale. Constantin Demiris, unul dintre cei mai bogaţi oameni din lume, unul dintre cei mai puternici oameni din lume, era acum partenerul lui. *Pe dracu´, partener,* se gândi Rizzoli. *Am să-l învăţ eu minte. Toată flota lui este acum a mea. Pot transporta droguri cât vor putea băieţii produce. Şi ceilalţi nu au decât să-şi bată capul cu transportul lor. Eu m-am aranjat. Şi pe urmă am un întreg muzeu la dispoziţie. Totul îmi aparţine. Băieţii nu vor şti niciodată.*

Tony Rizzoli adormi, vizând o flotă de vapoare din aur, palate şi multe, multe sclave numai ale lui.

*

* *

Când se trezi dimineaţa, îi luă pe oamenii săi şi plecă spre careul unde se servea micul dejun.

Jumătate din echipaj mâncase deja. Îi luă în primire un steward.

— Bună dimineaţa.

— Unde este domnul Demiris? El nu ia micul dejun?

— Domnul Demiris ne-a spus că va rămâne în cabina sa. Ne-a dat instrucţiuni să vă servim pe dumneavoastră şi pe prietenii dumneavoastră cu absolut tot ce doriţi.

— Foarte drăguţ din partea lui, zâmbi Rizzoli. Eu voi lua suc de portocale, şuncă şi ouă. Voi, băieţi?

— Mi se pare bun ce ai comandat dumneata, şefule.

După ce a plecat stewardul, Rizzoli le spuse oamenilor săi:

— Băieţi, vreau să staţi în umbră. Fiţi drăguţi şi politicoşi. Nu uitaţi că suntem oaspeţii domnului Demiris.

*

* *

Demiris nu a apărut nici la prânz, nici la cină.

Rizzoli a simţit nevoia să-i vorbească.

Demiris era în cabina lui, privind fix pe un hublou.

Era palid şi tras la faţă.

— Trebuie să mănânci, ai nevoie de putere, partenerule. Doar nu vrei să te îmbolnăveşti! Avem foarte multe lucruri de făcut. I-am spus stewardului să-ţi aducă ceva de mâncare în cabină.

— Nu pot... acum te rog să pleci.

Rizzoli zâmbi parşiv.

— Sigur, plec. După cină să te odihneşti. Arăţi îngrozitor.

*

* *

Dimineaţa următoare, Rizzoli a intrat în cabina comandantului.

— Sunt Tony Rizzoli. Sunt oaspetele domnului Demiris.

— Aha, da, domnul Demiris mi-a spus că veţi veni să-mi vorbiţi. Mi-a spus că este posibil să schimbăm puţin ruta.

— Da. Îţi voi spune din vreme. Când vom ajunge pe coastele Floridei?

— Peste aproximativ trei săptămâni, domnule Rizzoli.

— Bine, ne mai vedem între timp.

Plecă să viziteze vasul*, vasul lui!* Întreaga flotă era a lui. Lumea întreagă era a lui. Trăia într-o euforie pe care nu o cunoscuse niciodată.

*

* *

Voiajul era lin şi din când în când Rizzoli mai intra în cabina lui Demiris.

— Trebuia să aduci şi nişte fete la bord, spuse Rizzoli. Dar presupun că voi, grecii, nu aveţi nevoie de fete, nu?

Demiris refuză să vorbească.

Zilele treceau foarte încet, dar fiecare oră îl aducea pe Rizzoli din ce în ce mai aproape de visurile lui. Trăia o nerăbdare febrilă.

A trecut o săptămână, apoi o altă săptămână şi se apropiau de coasta

nord-americană.

Sâmbătă noaptea Rizzoli stătea pe punte şi privea oceanul. Văzu un fulger. Nostromul se apropie de el:

— Se pare că vom avea furtună, domnule Rizzoli. Sper să rezistaţi.

— Nu am astfel de probleme, spuse Rizzoli, ridicând din umeri.

Oceanul începu să se monteze. Vaporul începu să se legene, purtat de valuri din ce în ce mai mari. Rizzoli începu să se simtă rău. *Deci, nu sunt un marinar atât de bun,* se gândi el. Dar ce mai conta? Se întoarse în cabină şi se culcă devreme.

Visă. De data aceasta nu mai visă vapoare de aur şi sclave. Avu vise urâte. Era război, auzea tunurile. Îl trezi o explozie.

Se ridică speriat şi foarte treaz. Cabina se legăna. Erau în mijlocul furtunii. Auzea paşi alerţi pe coridor. Ce naiba se întâmpla?

Coborî iute din pat şi ieşi pe coridor. Vaporul se aplecă deodată pe o parte şi Rizzoli îşi pierdu echilibrul.

— Ce se întâmpla? Strigă unui marinar care trecea pe lângă el.

— O explozie. Vaporul a luat foc. Ne scufundăm. Mai bine ieşiţi pe punte.

— Ne scufundăm...?

Nu-i venea să creadă. Totul a mers atât de bine. Dar tot nu contează. *Îmi pot permite să pierd acest transport. Vor fi multe altele în viitor. Trebuie să-l salvez pe Demiris. El este cheia succesului. Vom cere ajutor.* Atunci îşi aminti că ceruse omului său să rupă firele radio. Încercând să-şi menţină echilibrul, Tony Rizzoli se îndreptă spre punte. Spre surprinderea lui, văzu că furtuna încetase. Marea era calmă. Era lună plină. Urmă o altă explozie şi apoi alta şi vaporul se scufunda cu repeziciune. Marinarii coborau bărcile de salvare, dar era prea târziu. Apa din jurul tancului petrolier luase foc din pricina petrolului. Unde era Constantin Demiris?

Atunci Rizzoli auzi ceva. Era un zumzet care acoperea tunetul exploziilor. Privi spre cer. La zece picioare deasupra vaporului era un elicopter.

Suntem salvaţi, jubilă Rizzoli. Făcu cu mâna disperat.

La hobloul elicopterului apăru un chip de om. Îi trebuiră câteva secunde să-l recunoască pe Constantin Demiris. Îi zâmbea şi îi arăta nepreţuita amforă.

Rizzoli privea dezorientat, încercând să înţeleagă ce se întâmpla. Cum de a reuşit Constantin Demiris să găsească un elicopter, în mijlocul nopţii, să...?

Atunci a înţeles totul şi s-a cutremurat. Constantin Demiris nu a avut nici o intenţie să colaboreze cu el.

Telefonul că Demiris fuge a fost dat de el. Ticălosul, el a plănuit totul, de la bun început. Nu, telefonul nu a venit de la Spyros Lambrou! A fost o cursă, să-l atragă pe vapor. Şi el a căzut în cursă.

Tancul a început să se scufunde cu repeziciune.

Rizzoli simţea la picioare apa rece a oceanului. Era la gleznă, apoi la genunchi. Ticălosul îi va lăsa să moară aici, în mijlocul necunoscutului, unde nu va rămâne nici o urmă a celor întâmplate.

Rizzoli privi spre elicopter şi strigă disperat:

— Vino înapoi! Îţi dau tot ce doreşti!

Vântul îi împrăştia vorbele. Ultimul lucru pe care l-a văzut a fost vaporul răsturnat, apoi ochii au simţit fierbinţeala apei sărate în flăcări. Elicopterul se îndepărta. Mergea spre lună.

Şaptesprezece

St. Moritz

Catherine era în stare de şoc. Stătea pe canapea în camera ei de hotel şi îl asculta pe Hans Bergman, şeful patrulei de salvamont, explicându-i că Kirk Reynolds era mort. Vocea lui Bergman ajungea spre Catherine în valuri, dar ea nu auzea cuvintele. Era împietrită de groaza celor întâmplate. *Toţi oamenii din jurul meu mor*, se gândea ea cu disperare. *Larry este mort, şi acum Kirk*. Dar mai erau şi ceilalţi: Noelle, Napoleon, Chotas, Frederick Stavros. Totul era un coşmar.

Foarte fag, prin ceaţa disperării, Catherine auzi vocea lui Hans Bergman:

— Doamnă Reynolds... doamnă Reynolds...

Ridică privirea.

— Nu sunt doamna Reynolds, spuse, obosită. Sunt Catherine Alexander. Eu şi Kirk eram... prieteni.

— Înţeleg.

Catherine inspiră adânc.

— Cum... cum s-a întâmplat? Kirk schia foarte bine.

— Ştiu. A venit de multe ori la schi aici. Să vă spun drept, domnişoară Alexander, sunt uluit de cele întâmplate. I-am găsit corpul pe Lagalp, pârtie care a fost închisă din cauza unei avalanşe, încă de săptămâna trecută. Probabil că tăbliţa cu interdicţia a fost doborâtă de vânt. Îmi pare extrem de rău.

Îmi pare rău! Ce cuvinte prosteşti.

— Doriţi să ne ocupăm de înmormântare, domnişoară Alexander?

Aşadar, nu se terminau toate doar cu moartea. Nu, mai erau înmormântări de rezolvat. Sicrie şi flori şi rude de anunţat. Catherinei îi veni să urle.

— Domnişoară Alexander?

— Voi anunţa eu familia lui Kirk.

— Vă mulţumim.

*

* *

Călătoria înapoi spre Londra a fost un infern. Venise la munte împreună cu Kirk, plină de speranţă, gândindu-se că poate va fi un nou început, că se va deschide o uşă spre o nouă viaţă.

Kirk a fost atât de bun şi de răbdător. *Trebuia să fac dragoste cu el*, se gândi Catherine. *Dar până la urmă, ar mai fi contat? Ce lucruri mai au oare importanţă? Parcă mă urmăreşte un blestem. Distrug orice om care se apropie de mine*.

*

* *

După ce s-a întors la Londra, Catherine era prea deprimată să meargă la serviciu. A rămas închisă în apartamentul ei, refuzând să vadă pe oricine sau să vorbească cuiva. Anna, menajera, îi pregătea mesele şi i le-aducea în cameră, dar le lua neatinse.

— Trebuie să mâncaţi ceva, domnişoară Alexander.

Dar numai gândul la mâncare îi făcea rău.

*

* *

A doua zi se simţi şi mai rău. Simţea în piept o greutate de plumb. Nu putea respira.

Nu pot continua aşa. Trebuie să fac ceva.

Discută cu Evelyn Kaye.

— Mă învinovăţesc pentru cele întâmplate..

— Dar nu are rost, Catherine.

— Ştiu, dar nu mă pot stăpâni. Mă simt responsabilă. Am nevoie să stau de vorbă cu cineva.

Poate că dacă aş consulta un psihiatru...

— Cunosc unul foarte bun, spuse Evelyn. De fapt, din când în când îl consultă şi pe Wim. Se numeşte Alan Hamilton. Aveam o prietenă cu idei sinucigaşe şi după ce a tratat-o doctorul Hamilton s-a simţit foarte bine. Ai vrea să mergi la el?

Şi dacă îmi spune că sunt nebună?

— Cred că da, spuse cu voce tare, fără tragere de inimă.

— Îţi fixez o şedinţă. Este destul de ocupat.

— Mulţumesc, Evelyn. Îţi rămân recunoscătoare.

Catherine intră în biroul lui Wim. *Va dori să ştie despre Kirk,* se gândi.

— Wim, ţi-l aminteşti pe Kirk Reynolds? A murit acum câteva zile, într-un accident de schi.

— Da? Westminster-zero-patru-şapte-unu.

Catherine clipi nedumerită.

— Poftim?

Înţelese îndată că Wim recita numărul de telefon al lui Kirk. Atât însemnau oamenii pentru Wim? O serie de numere? Nu avea nici un fel.de

sentimente faţă de ei? Era chiar atât de neputincios, nu avea sentimente de dragoste, ură sau compasiune?

Poate că el se simte mai bine decât mine. Măcar el nu mai simte durerea pe care o simţim noi, ceilalţi.

Evelyn a fixat şedinţa de consultaţie la doctorul Hamilton pentru vinerea următoare. A avut intenţia să-l sune pe Constantin Demiris, să îi spună ce a făcut, dar s-a răzgândit în ultimul moment, hotărând că este un lucru lipsit de importanţă, pentru care nu merită să-l deranjeze.

*

* *

Cabinetul lui Alan Hamilton se afla pe Wimpole Street. Catherine s-a prezentat la prima şedinţă, speriată şi în acelaşi timp furioasă. Speriată pentru ceea ce ar fi putut să-i spună şi furioasă pe ea însăşi pentru că a acceptat să se sprijine pe un străin care să o ajute în problemele ei. Simţea că ar fi trebuit să-şi rezolve singură aceste probleme.

Secretara doctorului a întâmpinat-o cu cuvintele:

— Doctorul Hamilton vă aşteaptă, domnişoară Alexander. Este pregătit pentru dumneavoastră.

Dar eu sunt pregătită pentru el? se întrebă Catherine. *Deodată intră în panică. Ce fac eu aici? Nu, nu voi accepta să mă dau pe mâinile unui înfumurat care crede, probabil, că este Dumnezeu.*

— M-am... m-am răzgândit. Nu cred că este nevoie să consult un doctor. Voi plăti consultaţia.

— Oh! O secundă, vă rog.

— Dar...

Secretara dispăru în biroul doctorului. După câteva momente, uşa se deschise şi doctorul Hamilton apăru în cadrul ei. Poate că abia împlinise patruzeci de ani, era înalt, blond, cu ochii albaştri şi relaxat. O privi pe Catherine şi-i zâmbi.

— M-ai făcut fericit, spuse el.

Catherine se încruntă.

— Poftim?

— Nu mi-am dat seama până acum ce doctor bun sunt. Nici nu ai intrat bine în cabinet şi deja te simţi foarte bine. Un adevărat record.

— Îmi pare rău, se scuză Catherine. Am greşit. Nu am nevoie de ajutor medical.

— Sunt încântat să aud asta. Aş dori ca toţi pacienţii mei să spună la fel. Dar, dacă tot aţi venit, domnişoară Alexander, nu vreţi să intraţi o secundă? Doar pentru o cafea.

— Mulţumesc, nu. Nu cred...

— Îţi promit că o bem stând în picioare.

Catherine ezită.

— Bine, doar un minut.

Îl urmă în cabinet. Era modest mobilat, cu gust, arăta mai degrabă ca un salon decât ca un cabinet medical. Pe o măsuţă era fotografia înrămată a unei femei frumoase cu un copil în braţe. Bine, are un cabinet plăcut şi o familie atrăgătoare. Dar ce dovedesc toate aceste lucruri?

— Vă rog să luaţi loc, spuse doctorul Hamilton.

Cafeaua este gata imediat.

— Ştiţi, nu ar trebui să vă pierdeţi timpul cu mine. Eu sunt...

— Nu vă faceţi probleme. Se aşeză într-un fotoliu şi începu să o studieze. Aţi trecut prin multe greutăţi, continuă el, cu simpatie.

— Ce ştiţi dumneavoastră despre greutăţi? Se răsti Catherine.

Era mai nervoasă decât a avut intenţia.

— Am vorbit cu Evelyn.. Mi-a spus ce s-a întâmplat la St. Moritz. Îmi pare rău...

Din nou afurisitele de cuvinte.

— Vă pare rău? Dacă sunteţi un doctor atât de bun poate că veţi reuşi să-l aduceţi pe Kirk înapoi la viaţă.

Toată durerea acumulată în ea a erupt ca un torent şi, spre groaza ei, Catherine începu să plângă în hohote.

— Lăsaţi-mă în pace, strigă ea. Lăsaţi-mă în pace.

Alan Hamilton o privea şi nu-i spunea nimic. Ea a vorbit doar după ce s-a liniştit.

— Îmi pare rău. Vă rog să mă iertaţi. Acum trebuie să plec.

Se ridică şi porni spre uşă.

— Domnişoară Alexander, nu ştiu dacă vă pot ajuta cu ceva, dar aş vrea să încerc. Nu vă pot promite decât că nimic din ce vă voi face nu vă va răni.

Catherine rămase în uşă, nehotărâtă. Se întoarse şi-l privi cu ochii plini de lacrimi.

— Nu ştiu ce se întâmplă cu mine, şopti ea. Mă simt atât de pierdută!

— Atunci de ce să nu încercăm? Vom colabora. Ia loc, merg să văd de cafea.

A lipsit cinci minute şi Catherine a rămas, întrebându-se cum de a reuşit să o convingă. O calmase. Avea în comportament o atitudine care îţi dădea încredere.

Poate că într-adevăr mă poate ajuta.

Alan Hamilton reveni în cameră cu două ceşti de cafea.

— Am adus zahăr şi frişca, dacă doriţi.

— Nu, mulţumesc.

Doctorul se aşează în faţa ei.

— Am înţeles că prietenul dumneavoastră a murit într-un accident la schi.

Îi venea atât de greu să vorbească despre acest lucru!

— Da. Era pe o pârtie de schi închisă de câtăva vreme. Vântul a dat jos semnul de interdicţie.

— Este prima dată când moare cineva apropiat de dumneavoastră?

Cum trebuia să răspundă? *Oh, nu. Soţul meu şi amanta lui au fost executaţi pentru că au încercat să mă omoare. Toată lumea din jurul meu moare.* Se va cutremura. Stătea şi aştepta acum un răspuns.

Ticălosul. Înfumuratul! Ei bine, ea nu îi va da această satisfacţie. Viaţa ei nu îl privea pe el. *Îl urăsc.*

Alan Hamilton citi mânia de pe chipul ei. În mod deliberat schimbă subiectul.

— Ce mai face Wim?

Întrebarea o luă pe Catherine prin surprindere.

— Wim? Este... este bine. Evelyn mi-a spus că este pacientul dumneavoastră.

— Da.

— Îmi puteţi explica cum de... de ce este aşa?

— Wim a venit la mine pentru că îşi pierdea slujba la puţin timp după angajare; peste tot. Este o persoană foarte rară - un adevărat mizantrop. Nu vă pot spune de ce, dar Wim urăşte oamenii. Nu este în stare să se ataşeze de oameni.

Catherine îşi aminti cuvintele lui Evelyn. *Nu are emoţii. Nu se ataşa niciodată de nimeni.*

— Dar Wim este strălucit în matematică, continuă Alan Hamilton. Acum are o slujbă unde poate aplica toate aceste cunoştinţe.

— Nu am întâlnit niciodată un asemenea om.

Alan Hamilton se aplecă spre ea.

— Domnişoară Alexander, spuse el, treceţi printr-o perioadă foarte dureroasă, dar eu vă pot ajuta. Aş vrea să încerc.

— Nu... nu ştiu, spuse Catherine. Nu mai am nici o speranţă.

— Atâta vreme cât aveţi asemenea sentimente, nu trebuie decât să mergeţi înainte. Îi zâmbi. Nu vreţi să fixăm o altă întâlnire? Dacă şi după aceea o să mă urâţi cu aceeaşi intensitate, renunţăm.

— Nu vă urăsc, încercă ea să se apere. Poate că, puţin.

Alan Hamilton se apropie de masă şi studie agenda. Era complet

încărcată cu programări.

— Este bine luni? o întrebă. La ora unu?

Era ora lui de masă, dar era bucuros să renunţe la ea. Catherine Alexander avea pe suflet o povară de nesuportat, iar el era hotărât să o ajute prin orice mijloace. Catherine îl privi îndelung.

— De acord.

— Foarte bine. Ne vedem luni. Îi întinse o carte de vizită. Între timp, dacă aveţi nevoie de mine, găsiţi aici numărul de la cabinet şi cel de acasă. Dorm foarte uşor. Nu vă faceţi probleme dacă mă treziţi.

— Mulţumesc. Voi veni luni.

Alan Hamilton o privi îndreptându-se spre uşă şi se gândi: *este atât de vulnerabilă şi de frumoasă! Va trebui să fiu atent*. Privi fotografia de pe măsuţă. *Mă întreb ce ar gândi Angela?*

*

* *

Telefonul sună în mijlocul nopţii.

Constantin Demiris ascultă, iar când vorbi, vocea îi sună surprinsă.

— Thele s-a scufundat? Nu-mi vine să cred.

— Este adevărat, domnule Demiris. Paza de coastă a găsit bucăţi de epavă.

— Au fost supravieţuitori?

— Nu, domnule. Mă tem că nu. Am pierdut toţi oamenii.

— Este îngrozitor. Ştie cineva cum s-a întâmplat?

— Mă tem că nu vom şti niciodată, domnule. Toate dovezile sunt pe fundul oceanului.

— Oceanul, murmură Demiris. Crudul şi neiertătorul ocean.

— Să facem formalităţile de recuperare a banilor de la Compania de Asigurări?

— Este greu să mă gândesc la astfel de lucruri când atâţia oameni şi-au pierdut viaţa... dar, da, da, completează dosarul.

Amfora va fi păstrată în colecţia lui bine ascunsă.

Acum trebuia să-l pedepsească pe cumnatul său.

Optsprezece

Spyros Lambrou trăia într-o nerăbdare frenetică, aşteptând să audă vestea că Demiris a fost arestat. În birou radioul mergea continuu, iar el nu făcea nimic decât să citească ziarele*. Trebuia să aud ceva până acum. Poliţia trebuia să-l aresteze pe Demiris.*

În momentul în care Tony Rizzoli l-a informat pe Spyros că Demiris este la bordul vasului Thele şi se pregăteşte de plecare, Lambrou a anunţat paza de coastă americană - bineînţeles telefon anonim - că vasul Thele avea la bord o mare cantitate de heroină.

Trebuia să fie prins. De ce nu scriu ziarele nimic?

Sună interfonul.

— Domnul Demiris pe linia doi. Doreşte să vă spună ceva.

— Cineva din partea lui Demiris?

— Nu, domnule Lambrou. Domnul Demiris personal.

Cuvintele i-au trimis un fior îngheţat peşira spinării. Era imposibil! Lambrou ridică nervos receptorul.

— Costa?

— Spyros. Vocea lui Demiris jubila. Cum merg treburile?

— Bine, bine. Unde eşti?

— La Atena.

— Oh. Nu am mai vorbit în ultima vreme, continuă Lambrou, agitat.

— Am fost ocupat. Nu vrei să luăm masa împreună? Eşti liber azi?

Lambrou avea o întâlnire importantă.

— Da, sigur, cu plăcere.

— Bine, ne întâlnim la club. La ora două.

Lambrou lăsă receptorul în furcă. Tremura. Pentru Dumnezeu, ce s-a întâmplat? Ei bine, va afla.

*

* *

Constantin Demiris l-a lăsat pe Spyros să aştepte o jumătate de oră. Când a ajuns, în sfârşit, a spus cu duritate:

— Scuză-mă că am întârziat.

— Nu-i nimic.

Spyros l-a studiat cu atenţie. Nici un semn că ar fi trecut printr-o experienţă neplăcută. Nimic.

— Mi-e foame, spuse Demiris, vesel, schimbîndu-şi atitudinea. Hai să vedem ce putem mânca astăzi. Ah, stridii. Vrei să începi cu stridii, Spyros?

— Nu, nu cred.

Nu mai avea poftă de mâncare. Demiris era prea vesel şi Lambrou avea o presimţire rea. După ce a comandat, Demiris i-a spus:

— Vreau să-ţi mulţumesc, Spyros.

Spyros îl privi îngrijorat.

— Pentru ce să îmi mulţumeşti?

— Pentru ce? Pentru că mi-ai trimis un client foarte bun, domnul Rizzoli.

— L-ai... l-ai întâlnit?

— Da. M-a asigurat că vom face multe afaceri împreună. Demiris oftă. Mă tem că domnul Rizzoli nu mai are nici un viitor.

— Ce vrei să spui? întrebă Spyros, încordat.

— Vreau să spun să Tony Rizzoli este mort, spuse Demiris, tăios.

— Cum...? Ce s-a întâmplat?

— A avut un accident, Spyros. Îl privea sfredelitor pe cumnatul său. Toţi cei care încearcă să mă trişeze au un accident.

— Nu... nu înţeleg. Tu...

— Nu înţelegi? Ai încercat să mă distrugi. Nu ai reuşit. Îţi promit că îţi vei dori să fi reuşit.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Nu înţelegi, Spyros? Constantin Demiris zâmbea.

Vei înţelege foarte curând. Dar mai întâi o voi distruge pe sora ta.

Sosiră stridiile.

— Ah, sunt delicioase, spuse Demiris, vesel. Poftă bună.

*

* *

După aceea, Constantin Demiris s-a gândit cu multă satisfacţie la această întâlnire. Spyros Lambrou era demoralizat. Demiris ştia cât de mult îşi iubea Lambrou sora şi avea intenţia să-i pedepsească pe amândoi.

Dar, înainte de toate, trebuia să aibă grijă de Catherine Alexander. L-a sunat de la Londra după moartea lui Kirk, într-o stare de isterie completă.

— Este îngrozitor...

— Îmi pare rău, Catherine. Ştiu cât de mult ai ţinut la Kirk. Este o pierdere grea pentru amândoi.

Va trebui să-mi schimb planurile, se gândi Demiris. *Acum nu mai am timp*

pentru Rafina. Catherine era singura legătură pe care o mai avea cu Noelle Page şi Larry Douglas. A făcut o greşeală că a lăsat-o să trăiască atât de mult. Cât timp va trăi ea, exista pericolul să se demonstreze ce a făcut el. Dar dacă ea murea, el era în siguranţă.

Ridică receptorul şi formă un număr. Când i se răspunse, Demiris spuse:

— Voi fi la Kowloon, luni. Să fii acolo.

Închise telefonul, fără să mai aştepte răspuns.

*

* *

Cei doi bărbaţi s-au întâlnit într-o clădire părăsită din oraşul înconjurat de ziduri.

— Trebuie să pară un accident. Crezi că te descurci?

Era o insultă. Simţea cum îi creşte furia. Aceasta era o întrebare pe care o puneai unui amator cules de pe stradă. Era tentat să răspundă cu sarcasm: *Oh, da, cred că mă descurc. Aţi prefera un accident în casă? Pot aranja ca ea să-şi rupă gâtul căzând de pe scări. Ca şi dansatoarea din Marsilia. Sau se poate îmbăta şi îneca în baie. Ca şi moştenitoarea din Gstaad. Sau ar putea lua o supradoză de heroină. Scăpase de trei ori în felul acesta. Sau ar putea adormi în pat cu o ţigară aprinsă. Ca şi detectivul suedez de la L´Hotel, pe malul stâng al Senei. Sau poate că aţi prefera un accident în afara casei? Pot aranja un accident de circulaţie, sau prăbuşirea unui avion, sau dispariţia pe mare.*

Dar nu a spus nimic din toate aceste lucruri, pentru că, de fapt, se temea de bărbatul din faţa lui. A auzit despre el prea multe poveşti care te îngheţau şi avea toate motivele să le creadă. Nu spuse decât:

— Da, domnule, pot aranja un accident. Nu va şti nimeni.

Chiar în momentul în care a rostit cuvintele, i-a trecut prin minte gândul: *El ştie că eu ştiu*. Însă a aşteptat reacţia bărbatului.

Auzea zgomotul străzii, strigătele în diverse limbi din oraşul dintre ziduri. Demiris îl studia cu ochi reci şi tăioşi. Vorbi într-un târziu:

— Foarte bine. Te voi lăsa să alegi singur metoda.

— Da, domnule. Persoana este aici, în Kowloon?

— La Londra. Se numeşte Catherine. Catherine Alexander. Lucrează la birourile mele din Londra.

— Mi-ar fi de folos dacă aş putea ajunge lângă ea. Dacă aş putea să fiu în preajma ei.

Demiris se gândi îndelung.

— Săptămâna viitoare trimit la Londra o delegaţie de executivi. Voi face în aşa fel încât să faci parte din grup. Se aplecă şi spuse şoptit: încă un lucru.

— Da, domnule.

— Vreau să nu-i poată fi identificat cadavrul.

Nouăsprezece

O sună Constantin Demiris.

— Bună dimineaţa, Catherine, Cum te mai simţi astăzi?

— Bine, mulţumesc, Costa.

— Te simţi mai bine?

— Da.

— Mă bucur că aud asta. Trimit o delegaţie de executivi ai Companiei să studieze afacerile de la Londra. Aş aprecia foarte mult dacă ţi-ai găsi timp şi ai avea grijă de ei.

— Cu multă plăcere. Când vor veni?

— Mâine dimineaţă.

— Voi face tot ce depinde de mine.

— Ştiam că pot conta pe tine. Mulţumesc, Catherine.

— Cu plăcere, Costa.

Adio, Catherine.

Conversaţia s-a întrerupt, firul era mort.

*

* *

Aşadar, am rezolvat-o şi pe aceasta! Constantin Demiris stătea gânditor în fotoliu. Când va dispărea şi Catherine Alexander, nu vor mai exista martori. Acum se putea concentra asupra soţiei sale şi a fratelui său.

*

* *

— Diseară avem invitaţi. Nişte executivi de la Companie. Aş vrea să participi şi tu.

A trecut atât de mult timp de când soţul ei nu a mai solicitat-o. Melina era încântată. Poate că lucrurile se vor schimba.

*

* *

Însă cina din seara aceea nu a schimbat nimic. Oaspeţii au sosit, au cinat şi au plecat. Melina a fost prezentată dar şi complet izolată de conversaţia dintre ei. Costa, era încântător. Aproape că uitase că soţul ei se poate purta şi

aşa. Spunea anecdote amuzante, le făcea complimente, iar oamenii erau încântaţi. Se aflau în prezenţa unei personalităţi şi arătau că ştiu foarte bine acest lucru. Melina nu a avut ocazia să scoată măcar un cuvânt. De fiecare dată când încerca să spună ceva, Costa o întrerupea până când ea a renunţat să mai vorbească.

De ce a vrut să fiu şi eu prezentă? se întreba Melina.

După ce au terminat cina, conducându-i spre uşă, Demiris le-a spus:

— Plecaţi la Londra mâine dimineaţă. Sunt convins că veţi face tot ceea ce trebuie să faceţi acolo.

Şi au plecat.

*

* *

A doua zi dimineaţă, delegaţia sosea la Londra. Erau trei bărbaţi de naţionalităţi diferite.

Americanul Jerry Haley era înalt, bine făcut, cu ochii albaştri, prietenoşi. Avea nişte mâini mari care au fascinat-o pe Catherine din prima clipă. Păreau să aibă o viaţă a lor, erau într-o continuă mişcare, dorind parcă mereu să facă ceva.

Francezul Yves Renard era într-un contrast izbitor cu americanul. Mic de statură şi neprietenos. Trăsături ascuţite şi ochii reci, care păreau să treacă prin Catherine. Părea retras. *Îngrijorat,* acesta era cuvântul care îi veni Catherinei în minte. *Dar de ce îngrijorat?* se întreba Catherine.

Al treilea membru al delegaţiei era Dino Mattusi. Un italian prietenos, care radia farmec în jurul lui.

— Domnul Demiris te apreciază foarte mult, spuse Mattusi.

— Sunt încântată.

— Ne-a spus că vei avea grijă de noi. Uite, ţi-am adus un cadou.

Îi întinse Catherinei un pachet cu emblema *Hermes*. Era o eşarfă de mătase.

— Mulţumesc, sunteţi foarte atent. Îi privi pe rând pe toţi. Să vă conduc în birourile dumneavoastră.

În spatele lor se auzi un zgomot puternic. Se întoarseră cu toţii. Un tânăr privea disperat la pachetul pe care îl scăpase din mână. Băiatul ducea bagajele.

Părea cam de cincisprezece ani, dar era mic pentru vârsta lui. Avea părul castaniu, ondulat, şi ochii verzi strălucitori. Părea foarte fragil.

— Pentru Dumnezeu! se răsti Renard. Fii atent cu lucrurile acelea!

— Îmi pare rău, se scuză băiatul, speriat. Vă rog să mă scuzaţi. Unde duc valizele?

Renard îi spuse nerăbdător:

— Undeva pe aici. Le luăm mai târziu.

Catherine privi întrebător spre băiat. Evelyn îi explică:

— Era curier la Atena. A plecat de acolo. L-am luat noi pentru că avem nevoie de un curier.

— Cum te numeşti? îl întrebă Catherine.

— Atanas Stavich, doamnă. Avea ochii în lacrimi.

— Bine, Atanas. Acolo, în spate, este o cameră în care poţi pune valizele. Voi avea eu grijă de ele.

— Mulţumesc, doamnă, spuse băiatul, cu recunoştinţă.

Catherine se întoarse spre oaspeţii ei.

— Domnul Demiris mi-a spus că veţi studia afacerile noastre de aici. Vă stau la dispoziţie. Dacă aveţi nevoie de ceva, de orice, voi încerca să vă servesc. Şi acum, domnilor, vă rog să mă urmaţi. Vă voi prezenta personalul şi pe Wim.

Treceau pe culoar şi Catherine prezenta pe fiecare om în parte. Apoi au ajuns în biroul lui Wim.

— Wim, domnii fac parte din delegaţia trimisă de domnul Demiris. Domnii Yves Renard, Dino Mattusi şi Jerry Haley. Acum au sosit din Grecia.

Wim îi privi absent.

— Grecia are o populaţie de numai şapte milioane şase sute treizeci de mii.

Bărbaţii se priviră surprinşi. Catherine zâmbi. Şi ei aveau faţă de Wim aceeaşi reacţie pe care a avut-o şi ea prima dată.

— V-am pregătit birourile, le spuse Catherine. Vreţi, vă rog, să mă urmaţi?

După ce au ieşit din nou pe culoar, Jerry Haley a întrebat:

— Ce naiba a fost asta? Cineva mi-a spus că el este o persoană importantă aici.

— Este, îl asigură Catherine. Wim înregistrează sumele pe care le primim de la departamentele Companiei.

— Eu nu l-aş lăsa, mormăi Haley.

— După ce îl veţi cunoaşte mai bine...

— Eu unul nu vreau să-l cunosc mai bine, murmură francezul.

— V-am rezervat camerele la hotel. Am înţeles că fiecare dintre dumneavoastră a dorit să stea la un alt hotel.

— Exact, răspunse Mattusi, pentru toţi trei.

Catherine ar fi vrut să întrebe, dar hotărî că mai bine lăsa lucrurile aşa cum erau. Nu era treaba ei să ştie de ce a ales fiecare alt hotel.

*

* *

Bărbatul o privea pe Catherine, gândind: *Este mult mai drăguţă decât mă aşteptam. Va fi mai interesant. Femeia aceasta a cunoscut durerea. I se citeşte în ochi. Eu o voi învăţa ce înseamnă culmea durerii. O să ne distrăm împreună. Şi după ce voi termina cu ea o voi trimite acolo unde nu există durere. O să-mi facă foarte mare plăcere. Da, foarte mare plăcere!*

După ce le-a arătat birourile, Catherine s-a întors spre biroul ei. De pe culoar îl auzea pe francez strigând la băiat:

— Nu aceea este valiza mea, prostule. A mea este maron. Maron! Tu înţelegi englezeşte?

— Da, domnule. Vă rog să mă scuzaţi, domnule.

Vocea băiatului era înspăimântată.

Va trebui să fac ceva, se gândi Catherine.

*

* *

— Dacă ai nevoie de ajutor, sunt aici, îi spuse Evelyn Kaye.

— Mulţumesc mult, Evelyn. Am să te anunţ.

Câteva minute mai târziu, Atanas Stavich trecu prin faţa biroului ei. Catherine îl strigă:

— Vrei să intri puţin?

Băiatul o privi înspăimântat.

— Da, doamnă. Intră de parcă aştepta să fie biciuit.

— Închide uşa, te rog.

— Da, doamnă.

— Ia loc, Atanas. Aşa te cheamă, nu?

— Da, doamnă.

Încerca să-l liniştească, dar nu reuşea.

— Nu trebuie să-ţi fie frică.

— Nu, doamnă.

Catherine îl privea întrebându-se ce lucruri îngrozitoare i s-au întâmplat în viaţă de era atât de speriat. Hotărî că trebuie să afle totul despre trecutul lui.

— Atanas, dacă te necăjeşte cineva aici sau dacă se poartă urât cu tine, te rog să vii la mine. Ai înţeles?

Băiatul înghiţi în sec.

— Da, doamnă.

Dar Catherine se întreba dacă va avea curajul să vină. Cândva, cineva a rupt coardele sensibile ale acestui copil.

— Vorbim mai târziu.

*

* *

Prezentarea sumară a celor trei delegaţi arăta că ei au lucrat pentru diverse sucursale ale imperiului lui Constantin Demiris. Cel care o uimea pe Catherine era jovialul italian Dino Mattusi. O bombarda cu întrebări la care ar fi trebuit să cunoască răspunsurile.

Nu părea interesat de afacerile din Londra. Mai degrabă, părea interesat de viaţa Catherinei.

— Eşti căsătorită?

— Nu.

— Dar ai fost căsătorită?

— Da.

— Divorţată?

Catherine dorea să încheie această discuţie.

— Sunt văduvă.

— Pun pariu că ai un prieten, zâmbi Mattusi. Ştii ce vreau să spun.

— Ştiu ce vrei să spui, spuse Catherine, încordată. *Dar nu este treaba ta*, se gândi ea. Eşti căsătorit?

— *Si, si.* Am soţie şi patru copii frumoşi. Când plec de acasă, le este foarte dor de mine.

— Călătoreşti mult, domnule Mattusi?

El o privi jignit.

— Dino, Dino. Domnul Mattusi este tatăl meu. Da, călătoresc mult. Îi zâmbi Catherinei şi coborî vocea. Uneori călătoriile au farmecul lor. Înţelegi ce vreau să spun?

Catherine îi întoarse zâmbetul.

— Nu.

*

* *

- În după-amiaza aceea, la 12, 15, Catherine plecă la consultaţie. Spre surprinderea ei, descoperi că aşteaptă cu nerăbdare să îl întâlnească pe doctorul Hamilton. Îşi aminti cât de tulburată a fost prima dată. De data aceasta, intra cu speranţă în cabinetul doctorului. Secretara plecase la masă şi uşa cabinetului era deschisă. Alan Hamilton o aştepta.

— Intră, te rog.

Catherine intră şi se aşeză pe fotoliul indicat de medic.

— Ei bine? Ai avut o săptămână bună?

Am avut o săptămână bună? Nu prea. Nu reuşea să nu se gândească la Kirk Reynolds.

— Destul de bună. Mi-am făcut de lucru.

— Este bine. De cât timp lucrezi pentru Constantin Demiris?

— De patru luni.

— Îţi place munca pe care o faci?

— Mă ţine ocupată. Nu mă mai gândesc la... la multe lucruri. Îi sunt recunoscătoare domnului Demiris. Nu vă pot spune cât de mult m-a ajutat. Dar... cred că va trebui să vă spun, nu?

Alan Hamilton dădu din cap.

— Îmi vei spune numai ceea ce vei dori.

Tăcură amândoi. Într-un târziu, Catherine se hotărî:

— Soţul meu a lucrat pentru domnul Demiris. A fost pilot pe un avion. Eu... eu am avut un accident cu barca şi mi-am pierdut memoria. Când mi-am revenit, domnul Demiris mi-a dat o slujbă.

Nu voi spune nimic despre groaza şi durerea prin care am trecut. Îmi este ruşine să-i spun că soţul meu a încercat să mă omoare? Îmi este teamă de ce va crede el despre mine?

— Pentru nici unui dintre noi nu este uşor să vorbim despre trecut. Ai spus că ţi-ai pierdut memoria.

Catherine îl privi în tăcere.

— Da.

— Ai avut un accident cu barca.

— Da.

Buzele Catherinei erau încleştate de parcă ar fi fost hotărâtă să spună cât mai puţine lucruri. Era sfâşiată de conflicte contradictorii. Ar fi vrut să-i spună totul şi să-i primească ajutorul. Ar fi vrut să nu-i spună nimic şi să fie lăsată în pace.

Alan Hamilton o studia, gânditor.

— Eşti divorţată?

Da. De un pluton de execuţie, se gândi.

— El... soţul meu a murit.

— Domnişoară Alexander... doctorul ezită... te deranjează dacă îţi spun Catherine?

— Nu.

— Eu sunt Alan. Catherine, de ce îţi este teamă?

Ea se încorda.

— Ce te face să crezi că îmi este teamă?

— Îţi este teamă?

— Nu.

De data aceasta tăcerea se prelungi. Îi era teamă să spună în cuvinte

ceea ce simţea.

— Oamenii din jurul meu... mor.

Chiar dacă l-a surprins, nu a arătat-o.

— Şi crezi că din pricina ta?

— Da. Nu. Nu ştiu. Sunt confuză.

— Ne învinovăţim adesea pentru ceea ce se întâmplă altor oameni. Dacă un soţ divorţează de soţie, copiii cred că ei sunt vinovaţi. Dacă cineva blestemă o persoană şi persoana aceea moare, omul crede că s-a întâmplat din cauza lui. Astfel de lucruri nu sunt neobişnuite. Dumneata...

— Este mai mult decât atât.

— Într-adevăr?

Medicul o privea gata să asculte. Cuvintele ieşeau nestăpânite.

— Soţul meu a fost omorât... şi amanta lui. Cei doi avocaţi care i-au apărat au murit. Şi acum... Kirk.

— Şi tu crezi că eşti responsabilă pentru aceste morţi. Este o povară îngrozitoare, nu?

— Eu... parcă aş aduce ghinion. Mi-e teamă să mai am o legătură cu un bărbat. Nu cred că aş suporta să...

— Catherine, eşti responsabilă în faţa unei singure persoane. Persoana ta. A nimănui altcuiva. Ţie îţi este imposibil să controlezi viaţa şi moartea cuiva. Tu eşti nevinovată. Nu ai nici o legătură cu moartea acelor oameni. Trebuie să înţelegi acest lucru.

Tu eşti nevinovată. Nu ai nici o legătură cu moartea acelor oameni.

Catherine se gândea la aceste cuvinte. Îşi dorea cu disperare să le creadă. Oamenii aceia au murit din pricina faptelor lor şi nu din pricina ei. Kirk a suferit un accident nefericit. Nu-i aşa?

*

* *

Alan Hamilton o studia. Catherine ridică privirea spre el. Este un om decent. Un gând nestăpînit îi trecu prin minte: *Ar fi trebuit să-l întâlnesc mai devreme.* Vinovată, privi spre fotografia de pe măsuţă - soţia şi copilul lui.

— Mulţumesc, spuse ea. Voi încerca să cred aceste lucruri. Va trebui să mă obişnuiesc cu această idee.

— Vom încerca împreună, zâmbi Alan Hamilton. Mai vii?

— Poftim?

— Aceasta a fost o întâlnire de probă, ai uitat?

Trebuia să hotărăşti dacă mai vii sau nu.

— Da, mai vin, Alan, spuse Catherine, fără nici o ezitare.

După ce a plecat ea, Alan Hamilton a rămas pe gânduri. De când

practica, a tratat mulţi pacienţi, multe paciente atrăgătoare, dintre care unele se arătau chiar interesate de el. Dar era un prea bun psihiatru pentru a se lăsa tentat. În meseria sa, problema tabu era să nu se implice personal cu un pacient. Ar fi fost o trădare profesională.

*

* *

Doctorul Alan Hamilton provenea dintr-o familie cu tradiţie în medicină. Tatăl său fusese chirurg, iar bunicul un renumit cardiolog. Încă din copilărie, Alan a fost convins că vrea să devină medic. Chirurg ca şi tatăl său. A urmat King´s College şi după absolvire a început specializarea în chirurgie. Avea înclinaţii native, ceea ce nu se învăţa la şcoală. Apoi, la 1 septembrie 1939, când armata germană a invadat Polonia, a început războiul. Alan Hamilton s- a înscris voluntar. La 22 iunie 1940, după ce forţele Axei au cucerit Polonia, Cehoslovacia şi Norvegia, după căderea Franţei, războiul s-a prăbuşit asupra Insulelor Britanice.

La început, câteva avioane bombardau oraşele engleze. Apoi au fost o sută, apoi două, apoi mii. Măcelul depăşea orice imaginaţie. Peste tot erau răniţi şi oameni morţi. Oraşele erau în flăcări. Dar Hitler i-a judecat greşit pe englezi. Atacurile nu au făcut decât să-i întărească. Erau gată să moară pentru libertatea lor.

Nu aveau linişte nici ziua, nici noaptea. Alan Hamilton muncea uneori până la şaizeci de ore. Când spitalul de urgenţă a fost bombardat, pacienţii au fost mutaţi într-o magazie. A salvat multe vieţi muncind în condiţii îngrozitoare.

În octombrie, bombardamentele se succedau cu o rapiditate îngrozitoare. La alarmă, oamenii se grăbeau spre adăpost. Dar Alan făcea o operaţie şi a refuzat să îşi părăsească pacientul. Bombele cădeau din ce în ce mai aproape. Doctorul care lucra lângă el i-a strigat:

— Să plecăm naibii de aici.

— Imediat.

Scotea schije din pieptul pacientului.

— Alan!

Dar el nu putea pleca. Se concentra asupra muncii sale şi nu auzea bombele care cădeau în jurul său. Nu a auzit nici bomba care a căzut pe clădirea în care muncea.

*

* *

A stat în comă şase zile şi când s-a trezit a aflat că printre alte răni i-au fost strivite şi oasele de la mâna dreaptă. Fusese operat şi mâna părea normală, dar el nu va mai opera niciodată.

I-a trebuit aproape un an ca să treacă peste acest traumatism. A fost ajutat de un psihiatru.

— A venit vremea să nu te mai văicăreşti şi să faci ceva din viaţa ta..

— Ce anume? îl întrebă Alan, cu amărăciune.

— Ceea ce ai făcut, numai că altfel.

— Nu înţeleg.

— Alan, tu ai harul de a vindeca. Ai vindecat trupurile oamenilor. Nu o mai poţi face. Dar este la fel de important să poţi vindeca şi minea oamenilor. Ai fi un bun psihiatru. Eşti inteligent şi înţelegător. Gândeşte-te la asta.

A fost cea mai răsplătită hotărâre din viaţa lui. Îi plăcea enorm această nouă muncă. Într-un fel i se părea mai completă. Foarte curând a devenit recunoscut şi în ultimii trei ani a fost atât de aglomerat încât a trebuit să refuze noi pacienţi. A acceptat să o vadă pe Catherine numai pentru a-i recomanda alt medic. Dar a fost profund impresionat de ea*. Trebuie să o ajut.*

*

* *

După ce s-a întors de la doctorul Hamilton, Catherine s-a dus direct la Wim.

— Astăzi am fost la doctorul Hamilton, i-a spus ea.

— Da? Specialist în readaptare socială, trau- matisme vindecate sută la sută, divorţuri şaptezeci şi trei, neadaptare personală şaizeci şi cinci, deţinuţi traumatizaţi şaizeci şi trei, pierderea unui membru de familie apropiat şaizeci şi trei, căsătorii nereuşite cincizeci, daţi afară din slujbă, patruzeci şi şapte...

Catherine ascultă. Cum ar fi dacă toţi am vedea lucrurile în termeni matematici? Dacă nu am considera persoana de lângă noi ca pe o fiinţă umană, dacă nu am avea niciodată un prieten adevărat. *Eu simt că mi-am găsit un prieten adevărat.*

Oare de cât timp este căsătorit?

Douăzeci

Atena

Ai încercat să mă distrugi. Nu ai reuşit. Îţi promit că îţi vei dori să fi reuşit. Dar mai întâi o voi distruge pe sora ta.

Cuvintele lui Constantin Demiris răsunau în urechile lui Lambrou. Nu se îndoia că Demiris îşi va duce la îndeplinire ameninţările. Oare ce dumnezeu s-a întâmplat cu Rizzoli de l-a lăsat să câştige? Totul a fost plănuit cu atât de multă grijă. Dar acum nu avea timp să se gândească la ce s-a întâmplat. Trebuia să o prevină pe sora lui.

Secretara intră în birou şi îl anunţă:

— Persoana pe care aţi programat-o la ora zece, aşteaptă. Să o...?

— Nu. Anulează toate întîlniriie. În dimineaţa aceasta sunt ocupat.

Dădu un telefon şi după cinci minute pleca să o întâlnească pe Melina.

Melina îl aştepta în grădină.

*

* *

— Spyros. La telefon păreai agitat! Ce s-a întâmplat?

— Trebuie să vorbim.

O conduse spre o bancă la umbra unui arbust şi o privi gânditor. *Ce femeie minunată este. În viaţa ei a adus doar fericire oamenilor din jur. Nu merita să se poarte cineva urât cu ea.*

— Îmi spui ce s-a întâmplat sau nu?

— Va fi dureros, draga mea.

— Încep să mă sperii.

— Asta şi vreau. Viaţa ta este în pericol.

— Poftim? Cine mă ameninţă?

Fratele căută cu grijă cuvintele.

— Eu cred că soţul tău va încerca să te omoare.

Melina îl privea uluită.

— Glumeşti.

— Nu, Melina, nu glumesc.

— Dragul meu, Costa a făcut o mulţime de rele, dar nu este un criminal. Nu ar putea...

— Greşeşti. A ucis oameni şi până acum.

Melina se albi.

— Ce spui?

— Oh, nu el o face. Plăteşte oameni să o facă, dar...

— Nu te cred.

— Îţi aminteşti de Catherine Douglas?

— Femeia care a fost ucisă...?

— Nu a fost ucisă. Trăieşte.

Melina clătină din cap.

— Nu, nu se poate. Vreau să spun... oamenii care au ucis-o au fost executaţi.

Lambrou luă mâinile surorii sale.

— Melina, Larry Douglas şi Noelle Page nu au omorât-o pe Catherine. Pe tot timpul desfăşurării procesului, Demiris aţinut-o ascunsă pe Catherine.

Melina era împietrită. Îşi aminti de femeia pe care o văzuse în casă pentru o fracţiune de secundă.

„Cine este femeia pe care am văzut-o în hol?" „Este o prietenă a unui asociat. Va lucra la Londra la compania mea."

„Am văzut-o în trecere. Îmi aminteşte de cineva. Îmi aminteşte de soţia pilotului tău. Dar acest lucru este imposibil. Au omorât-o."

„Da, au omorât-o."

Într-un târziu reuşi să vorbească.

— Spyros, am văzut-o la noi în casă. Costa m-a minţit.

— Este nebun. Vreau să-ţi strângi imediat lucrurile şi să pleci de aici.

Melina îl privi şi spuse încet:

— Nu, aici este casa mea.

— Melina, nu suport gândul că ţi se poate întâmpla ceva.

Femeia îi vorbi cu voce metalică.

— Nu-ţi face probleme. Nu se va întâmpla nimic cu mine. Costa nu este nebun. Ştie că dacă îmi va face ceva, va plăti scump.

— Este soţul tău, dar nu-l cunoşti. Mă tem pentru tine.

— Mă descurc singură, Spyros.

Fratele îşi privi sora şi înţelese că nu o poate convinge.

— Dacă nu vrei să pleci, te rog promite-mi că nu vei rămâne niciodată singură cu el.

Melina îi mângâie obrazul.

— Îţi promit.

Dar ea ştia că nu se va ţine de promisiune.

*

* *

Când Constantin Demiris sosi seara acasă, văzu că Melina îl aşteaptă. O salută scurt şi trecu pe lângă ea îndreptându-se spre dormitor.

— Cred că trebuie să vorbim, spuse Melina.

Demiris îşi privi ceasul..

— Am doar câteva minute la dispoziţie. Plec la o întâlnire.

— Da? Vrei să mai ucizi pe cineva?

— Ce tot spui?

— Am vorbit cu Spyros azi dimineaţă.

— Va trebui să-l avertizez pe fratele tău să se ţină departe de casa mea.

— Este şi casa mea, îl sfida Melina. Am avut o discuţie foarte interesantă.

— Într-adevăr? Despre ce?

— Despre Catherine Douglas şi Noelle Page.

Demiris deveni foarte atent.

— Este o poveste uitată.

— Este? Spyros mi-a spus că ai trimis la moarte doi oameni nevinovaţi, Costa.

— Spyros este nebun.

— Pe fata aceea am văzut-o aici în casă.

— N-o să te creadă nimeni. N-o vei mai vedea. Am trimis pe cineva să aibă grijă de ea.

Melina şi-i aminti deodată pe cei trei bărbaţi invitaţi la cină. *Mâine veţi pleca la Londra. Sunt sigur că veţi avea grijă de tot ce trebuie făcut.*

Demiris se apropie de Melina şi spuse ameninţător:

— Ştii ceva, încep să mă satur de tine şi de fratele tău. O prinse de mână şi o strânse cu putere. Spyros a încercat să mă ruineze. Mai bine încerca să mă omoare, o strânse mai tare. O să vă doriţi amândoi să mă fi omorât.

— Termină, mă doare.

— Draga mea soţie, tu nu ştii ce este durerea. Încă. Dar vei şti. Îi dădu drumul mâinii. Voi divorţa. Vreau o femeie adevărată, dar nu voi pleca din viaţa ta. Oh, nu. Am nişte planuri minunate pentru tine şi dragul tău frate. Ei bine,

discuţia noastră s-a încheiat. Te rog să mă scuzi, trebuie să mă schimb. Nu este politicos să laşi o femeie să te aştepte.

Se întoarse şi plecă să se schimbe. Inima Melinei bătea cu putere. *Spyros a avut dreptate. Este nebun.* Se simţea neajutorată, dar nu îi era teamă pentru viaţa ei. *Pentru ce să mai trăiesc?* se gândi ea cu amărăciune. Soţul ei a călcat în picioare toată demnitatea în care fusese crescută. A adus-o la nivelul lui. Îşi aminti umilinţele publice la care a supus-o. Ştia că toţi prietenii ei o compătimeau. Nu, în privinţa ei nu mai avea nici o speranţă*. Sunt pregătită să mor, dar nu-l pot lăsa să-i facă vreun rău lui Spyros.* Şi totuşi, cum îl putea opri? Spyros era puternic, dar soţul ei era şi mai puternic. Melina ştia că el se va ţine de cuvânt. *Trebuie să îl opresc. Dar cum? Cum...?*

Douăzeci şi unu

Delegaţia trimisă de la Atena o ţinea pe Catherine foarte ocupată. Le programase întâlniri cu alţi membri ai sucursalelor pentru a le da imaginea completă a afacerilor de la Londra. Erau toţi încântaţi de eficienţa ei. Cunoştea toate etapele tuturor afacerilor şi cei trei bărbaţi erau impresionaţi.

Zilele Catherinei erau aglomerate şi nu mai avea timp să se gândească la problemele ei. Începu să-i cunoască pe fiecare câte puţin.

*

* *

Jerry Haley era oaia neagră a familiei. Tatăl său fusese un petrolist bogat, iar bunicul un judecător respectat. Până la vârsta de douăzeci şi unu de ani, Jerry Haley făcuse deja închisoare în centrele pentru minori, pentru furt, spargere şi viol. În cele din urmă familia l-a trimis în Europa ca să scape de el.

— Dar m-am îndreptat, îi spuse el Catherinei cu mândrie. Am întors pagina vieţii mele.

*

* *

Yves Renard era un bărbat posac. Catherine a aflat că părinţii lui l-au părăsit şi el a fost crescut de o rudă îndepărtată care a abuzat de el.

— Aveau o fermă lângă Vichy şi munceam ca un câine de dimineaţă până noaptea. La cincisprezece ani am fugit şi mi-am căutat de muncă la Paris.

*

* *

Veselul italian Dino Mattusi se născuse în Sicilia într-o familie mijlocie.

— Când aveam şaisprezece ani, am provocat un scandal pentru că am fugit cu o femeie măritată şi cu zece ani mai bătrână decât mine. Era

bellissima.

— Ce s-a întâmplat?

— M-au adus acasă şi m-au trimis la Roma ca să scap de răzbunarea bărbatului.

— Când ai început să lucrezi pentru domnul Demiris?

Bărbatul răspunse evaziv.

— Mai târziu. Am făcut de toate. Orice pentru a-mi câştiga existenţa.

— Şi apoi ai întâlnit-o pe soţia ta.

Italianul o privi cu subînţeles.

— Soţia mea nu este aici.

O privea, îi vorbea, asculta sunetele limpezi din vocea ei, îi mirosea parfumul. Dorea să ştie totul despre ea. Îi plăcea felul în care merge şi se întreba cum este trupul ascuns de rochie. Va afla foarte curând. Foarte curând. Abia mai avea răbdare.

*

* *

Jerry Haley intră în biroul Catherinei.

— Îţi plac spectacolele, Catherine?

— Da. Eu...

— Este o premieră muzicală. *„Finian´s Rainbow".* Aş vrea să îl văd şi eu diseară.

— Mă voi ocupa de bilet.

— Nu cred că este prea plăcut să merg singur. Eşti liberă?

Catherine ezită.

— Da, se trezi spunând privind fix spre mâinile uriaşe.

— Grozav! Vino la mine la hotel la ora şapte.

Suna ca un ordin. Se întoarse şi ieşi din birou. *Ciudat,* se gândi Catherine. *Părer atât de prietenos şi totuşi...*

Să fiu atentă. Nu-şi putea lua gândul de la cele două mâini uriaşe.

*

* *

Jerry Haley o aştepta în holul hotelului Savoy. Au plecat împreună la teatru.

— Londra este un oraş minunat, spuse el. Întotdeauna îmi face plăcere când vin aici. Eşti de mult timp aici?

— De câteva luni.

— Dar am înţeles că eşti americancă?

— Da. De la Chicago.

— Grozav oraş. Am trăit vremuri bune acolo.

Violând femei?

*

* *

Au sosit la teatru şi s-au pierdut în mulţime. Spectacolul a fost frumos, distribuţia excelentă, dar Catherine nu se putea concentra. Jerry bătea din degete pe marginea scaunului său, a scaunului ei, pe genunchi. Mâinile uriaşe nu aveau linişte.

După ce s-a terminat spectacolul, Haley i-a spus:

— Este o noapte frumoasă. Hai să dăm liber şoferului şi să mergem la o plimbare în Hyde Park.

— Trebuie să fiu la birou mâine dimineaţă foarte devreme. Poate altă dată.

Haley o studie cu un zâmbet enigmatic.

— Sigur, avem suficient timp.

*

* *

Yves Renard era interesat de muzee.

— Ştii, îi spuse francezul Catherinei. La Paris avem cel mai mare muzeu din lume. Ai fost la Luvru?

— Nu, răspunse Catherine. Nu am fost niciodată la Paris.

— Păcat. Ar trebui să mergi.

Dar chiar spunând aceste cuvinte, în sinea lui se gândi: *ştiu că nu va merge.*

— Aş vrea să văd muzeele din Londra. Poate că sâmbăta putem vizita câteva.

Catherine planificase să lucreze sâmbăta. Dar Constantin Demiris îi ceruse să aibă grijă de oaspeţi.

— Bine, mergem sâmbăta.

Nu-i plăcea deloc gândul că îşi va petrece ziua cu francezul. *Este atât de mohorât. Se poartă de parcă cineva încă mai doreşte să profite de el.*

*

* *

Ziua a început destul de plăcut. Au mers mai întâi la *British Museum*, unde au cutreierat galeriile enorme. Au văzut o copie a proclamaţiei *Magna Carta* din 1215, şi documente vechi de secole.

Şi totuşi, ceva din atitudinea lui Yves Renard o neliniştea pe Catherine. Erau în muzeu de o oră şi abia atunci Catherine şi-a dat seama ce o deranja. Priveau o casetă în care era un document scris de amiralul Nelson.

— Cred că este una dintre cele mai interesante piese din muzeu, spuse

Catherine. A fost scrisă înainte ca amiralul să plece la luptă. Ştiţi, nu era sigur că el avea autoritatea...

Deodată Catherine deveni conştientă de faptul că Yves Renard nu o asculta. Aproape că nu privise nimic din muzeu. *Şi atunci de ce mi-a spus că vrea să vadă muzee?* se întrebă Catherine.

Apoi au mers la muzeul Victoria şi apoi la muzeul Albert. Catherine îl studia cu atenţie şi de data aceasta constatarea i se adeveri. Yves Renard trecea din sală în sală parcă făcându-şi datoria, dar mintea lui era în altă parte. După ce au terminat, Catherine l-a întrebat:

— Vreţi să vizităm şi Westminster Abbey?

Renard acceptă.

— Sigur că da.

În impunătoarea catedrală s-au oprit la mormintele oamenilor renumiţi îngropaţi aici - poeţi, oameni de stat şi regi.

— Priviţi, aici este îngropat Robert Browning, spuse Catherine.

— Ah, Browning, repetă Renard absent.

Catherine privi în urma lui nedumerită.

Oare ce vrea? De ce îşi pierde vremea?

*

* *

În drum spre hotel, Yves Renard spuse:

— Mulţumesc, domnişoară Alexander. Mi-a făcut foarte mare plăcere..

Minte, se gândi Catherine. *Dar de ce minte?*

— Am auzit despre un loc foarte interesant, se numeşte Stonehenge. Parcă în Câmpia Slisbury.

— Da, spuse Catherine.

— Poate vom reuşi să-l vizităm sâmbăta viitoare.

Catherine se întrebă dacă şi Stonehenge va fi la fel de interesant ca şi muzeele.

— Da, sigur că da, spuse ea politicos.

*

* *

Dino Mattusi era un gurmand. Intră în biroul Catherinei cu un ghid în mina.

— Am găsit aici lista celor mai mari restaurante din Londra. Te interesează?

— Ştiţi, eu...

— Perfect! Diseară cinăm la *Connaught*.

Catherine începu o scuză:

— Diseară trebuie să...

— Nu accept. Vin să te iau la ora opt.

— Bine, spuse ea ezitând.

— *Bene!* radie Mattusi aplecându-se spre ea. Nu-i plăcut să mergi singur, nu?

Cuvintele lui erau foarte limpezi*. O face atât de provocator încât pare nevinovat,* se gândi Catherine.

Cina la Connaught a fost delicioasă. Când au ajuns la salată, Catherine îl auzi spunând:

— Eu te găsesc fascinantă, Catherine, îmi plac americancele.

— Oh! Soţia ta este americancă?

— Nu, este italiancă. Dar este foarte înţelegătoare.

— Trebuie să fii încântat.

— Sunt încântat.

Abia la desert, Dino Mattusi vorbi din nou.

— Îţi place la ţară? Am un prieten care are maşină.

M-am gândit să plecăm duminică.

Catherine începu să-şi găsească scuze, dar se gândi deodată la Wim. Este atât de singur. Poate că lui o să-i facă plăcere să meargă la ţară.

— Mi se pare distractiv, spuse ea.

— Îţi promit că va fi şi interesant.

— Oare nu l-aş putea lua şi pe Wim?

— Este o maşină mică. Mă ocup eu de toate.

*

* *

Oaspeţii de la Atena erau atât de pretenţioşi, încât Catherine descoperi că mai are foarte puţin timp pentru ea. Haley, Renard şi Mattusi s-au întâlnit de câteva ori cu Wim şi Catherine s-a amuzat de schimbarea atitudinii lor.

— Face calcule fără calculator? Se minună Haley.

— Da.

— N-am văzut în viaţa mea aşa ceva.

Catherine era impresionată şi de Atanas Stavich. Tânărul era foarte muncitor. Era deja la birou când sosea Catherine dimineaţa şi rămânea mult timp după ce plecau ceilalţi. Zâmbea tot timpul şi era dornic să le facă pe plac. Catherine avea impresia că seamănă cu o marionetă. În trecutul său cineva se purtase foarte urât cu el. Hotărî în sinea ei să-i spună lui Alan Hamilton despre Atanas. Trebuie să-şi recâştige încrederea în el. Sunt sigură că Alan îl poate ajuta.

— Ştii, puştiul este îndrăgostit de tine, spuse Evelyn într-o zi.

— Ce tot spui?

— Atanas. Nu ai văzut cum te priveşte. Te urmăreşte ca un căţeluş.

— Îţi joacă feste imaginaţia.

Dar Catherine îl invită pe Atanas la masă.

— La... la restaurant?

Catherine zâmbi.

— Da, la restaurant.

— Nu ştiu ce să spun, domnişoară Alexander.

Băiatul îşi privi hainele nepotrivite. V-aş face de râs.

— Eu nu judec oamenii după hainele lor, spuse Catherine hotărâtă. Am să rezerv o masă.

Au mâncat la *Lyons Corner House*. Băiatul stătea în faţa ei privind uimit în jurul său.

— Nu am fost niciodată într-un asemenea loc. Este atât de frumos.

— Vreau să comanzi tot ce doreşti.

Băiatul privi meniul şi clătină din cap.

— Totul este foarte scump aici.

— Nu-ţi face probleme. Tu şi cu mine muncim pentru un om foarte bogat. Sunt sigură că nu se va supăra pe noi dacă mâncam bine.

Nu i-a spus că avea de gând să plătească ea.

Atanas a comandat stridii şi salată, pui cu cartofi prăjiţi, prăjitură de ciocolată şi îngheţată. Catherine îl privea uimită. Era atât de fragil.

— Cum de poţi mânca atât?

— Ştiţi, eu nu mă îngraş niciodată, spuse el timid.

— Îţi place la Londra, Atanas?

— Am văzut oraşul. Îmi place foarte mult.

— Ai fost curier la Atena?

— Pentru domnul Demiris. Era amărăciune în vocea lui.

— Nu ţi-a plăcut?

— Vă rog să mă iertaţi, nu ar trebui să spun, dar eu nu cred că domnul Demiris este un om bun. Nu-mi place. Privi în jurul său, temându-se parcă să nu fie auzit. El... nu, mai bine tac.

Catherine hotărî să nu îl forţeze.

— Ce anume te-a hotărât să vii la Londra, Atanas?

Atanas spuse ceva atât de uşor, încât Catherine nu îl auzi.

— Ce ai spus?

— Vreau să mă fac medic.

— Medic?

— Da, doamnă. Ştiu că pare o prostie. Familia mea vine din Macedonia şi

toată viaţa am auzit poveşti despre turcii care veneau la noi în sat şi torturau oamenii. Nu existau doctori să ne ajute. Acum satul a dispărut, a dispărut şi familia mea. Dar în lume sunt foarte mulţi oameni care suferă. O privi stânjenit. Vreau să îi ajut. Poate credeţi că sunt nebun.

— Deloc. Cred că este minunat. Şi-ai venit la Londra să studiezi medicina?

— Da, doamnă. Voi munci în timpul zilei şi voi merge la şcoală noaptea. Voi deveni doctor.

Vorbea cu convingere.

— Te cred. Vom mai vorbi despre acest lucru. Am un prieten care te-ar putea ajuta. Şi ştiu un restaurant unde putem mânca săptămâna viitoare.

La miezul nopţii o bombă explodă în vila lui Spyros Lambrou. Au fost ucişi doi servitori. Dormitorul lui Spyros era distrus. El a supravieţuit numai pentru că în ultimul moment s-a răzgândit şi a plecat „împreună cu soţia la un dineu. A doua zi a primit la birou un bilet: „Moarte capitaliştilor". Era semnat: „Partidul Revoluţiei Elene".

— De ce să-ţi facă aşa ceva? întrebă Melina îngrozită.

— Nu ei au făcut-o. Costa a făcut-o.

— Nu. Nu ai nici o dovadă.

— Nu am nevoie de nici o dovadă. Încă nu ai înţeles cu cine te-ai căsătorit?

— Nu ştiu ce să mai cred.

— Melina, atâta vreme cât omul acesta trăieşte, amândoi suntem în pericol. Nu va avea scrupule.

— Nu poţi merge la poliţie?

— Ai spus-o singură. Nu am nici o dovadă. Vor râde de mine. Îi luă mâinile într-ale lui. Vreau să pleci de acolo. Te rog. Pleacă departe de el.

Melina rămase gânditoare. Când a vorbit, într-un târziu, părea că luase o hotărâre foarte importantă.

— Bine, Spyros. Voi face ceea ce trebuie să fac.

El o îmbrăţişă.

— Bine. Şi nu-ţi face probleme. Vom găsi noi o cale să îl oprim.

*

* *

În orele lungi ale după-amiezei, Melina a stat la ea în dormitor, încercând să înţeleagă ce se întâmpla. Aşadar, soţul ei a vorbit serios când i-a ameninţat pe ea şi pe fratele ei. Nu putea să-l lase să-şi ducă la îndeplinire planul. Şi dacă vieţile lor erau în pericol, în pericol era şi viaţa Catherinei Douglas. Lucrează pentru Costa la Londra. *O voi preveni,* se gândi Melina. *Dar trebuie să fac mai*

mult decât atât. Trebuie să-l opresc să nu mai facă rău altcuiva. Dar cum? Şi atunci, în acel moment, Melina găsi răspunsul la întrebare. *Sigur! Este singura cale. Cum de nu m-am gândit la asta până acum?*

Douăzeci şi doi

DOSAR CONFIDENŢIAL

Transcrierea convorbirilor cu Catherine Douglas

C: Îmi pare rău că am întârziat, Alan. Am avut o şedinţă neanunţată la birou.

A: Nu-i nici o problemă. Delegaţia de la Atena mai este la Londra?

C: Da. Vor... vor pleca la sfârşitul săptămânii viitoare.

A: Mi se pare mie, sau eşti uşurată că pleacă? Au fost nişte oameni dificili?

C: Nu chiar dificili. Dar am... îmi provoacă un sentiment de nelinişte.

A: Nelinişte?

C: Mi-e greu să-ţi explic, dar... mi se par nişte oameni ciudaţi.

A: Ţi-au făcut ce...

C: Nu. Pur şi simplu nu mă simt bine în prezenţa lor. Azi noapte am avut din nou coşmarul.

A: Visul acela cu cineva care încearcă să te înece?

C: Da. Nu am mai avut visul acesta în ultima vreme. Dar de data aceasta a fost altfel.

A: Cum adică, altfel?

C: A fost mai... mai real. Şi nu s-a terminat unde se termina înainte.

A: Ai trecut de momentul când cineva încerca să te înece?

C: Da. Încercau să mă înece şi deodată am ajuns într-un loc sigur. Liniştit.

A: Mănăstirea?

C: Nu sunt sigură. Poate că da. Eram într-o grădină. Şi a venit să mă vadă un bărbat. Cred că am mai visat acest lucru, dar de data aceasta am văzut chipul bărbatului acela.

A: L-ai recunoscut?

C: Da. Era Constantin Demiris.

A: Aşadar, în visul tău...

C: Alan, nu este doar un vis. Erau amintiri, reale.

Mi-am amintit deodată că el, Constantin Demiris, mi-a dat broşa de aur.

A: Crezi că subconştientul tău a scos la iveală ceva real? Ceva ce s-a întâmplat cu adevărat? Eşti sigură că nu a fost doar...

C: Ştiu. Constantin Demiris mi-a dat broşa, la mănăstire.

A: Ai spus că ai fost salvată de călugăriţe, care te-au dus la mănăstire.

C: Aşa este.

A: Catherine, mai ştia şi altcineva că tu erai la mănăstire?

C: Nu. Nu cred.

A: Atunci, cum putea să ştie Constantin Demiris că tu erai acolo?

C: Nu ştiu... Ştiu doar că aşa s-a întâmplat. M-am trezit înspăimântată. Mi s-a părut că visul a fost o premoniţie. Simt că se va întâmpla ceva îngrozitor.

A: Coşmarurile au întotdeauna influenţă asupra noastră. Coşmarul este cel mai vechi duşman al omului. Cuvântul vine din engleza Evului Mediu - *nitz*, adică „noapte" şi *mare*, adică „vis urât". Superstiţia spune că un coşmar preferă să se arate după ora patru dimineaţa.

C: Nu crezi că visul meu are vreun înţeles, nu-i aşa?

A: Uneori visurile au foarte multe înţelesuri. Coleridge a scris: „Visurile nu sunt umbrele, ci miezul dezastrului vieţii mele".

C: Probabil că iau lucrurile mult prea în serios. În afară de visurile mele stupide, mă simt bine, sunt un om normal. Dar mai vreau să-ţi spun ceva, Alan.

A: Da?

C: Este la noi un copil. Se numeşte Atanas Stavich. A venit la Londra să studieze medicina. A avut o viaţă grea. Poate că într-o zi vei avea timp să vorbeşti cu el şi să-i dai un sfat.;

A: Îmi va face plăcere să-l ajut. De ce te încrunţi?

C: Tocmai mi-am amintit ceva.

A: Spune.

C: Pare o nebunie.

A: Subconştientul nostru nu face distincţia între nebunie şi echilibru.

C: În visul meu, Constantin Demiris mi-a înmânat broşa de aur.

Â: Da. Şi?

C: Apoi am auzit o voce care mi-a spus: „Te va omorî".

*

* *

Trebuie să pară un accident. Nimeni nu trebuie să identifice cadavrul. Existau multe posibilităţi de a o ucide. Va trebui să facă pregătirile necesare. Stătea în pat gândindu-se la ce avea să facă şi descoperi că tocmai a avut o erecţie. Moartea era orgasmul suprem. Într-un târziu, trase concluzia că ştia cum o va face. Era atât de simplu. Nu va rămâne nimic din cadavru pentru identificare. Constantin Demiris va fi foarte mulţumit.

Douăzeci şi trei

Casa de pe malul mării se afla la şapte mile nord de Pireu. Demiris ajunse la ora şapte după-amiaza. Parcă maşina, coborî şi porni spre casă. Când a ajuns în faţa uşii, aceasta a fost deschisă de cineva. Un om pe care Demiris nu-l recunoscu.

— Bună seara, domnule Demiris.

În casă Demiris văzu câteva zeci de poliţişti.

— Ce se petrece aici? îi întrebă Demiris.

— Sunt locotenent de poliţie Theophilos. Eu...

Demiris îl împinse şi intră în salon. Era într-o dezordine de nedescris. Era evident că aici a avut loc o luptă. Scaunele şi mesele erau răsturnate. Una din rochiile Melinei era aruncată pe jos, sfâşiată. Demiris o ridică şi o privi fix.

— Unde este soţia mea? Trebuia să mă întâlnesc aici cu ea.

Îi răspunse locotenentul de poliţie:

— Nu este aici. Am controlat toată casa şi am căutat pe toată plaja. Se pare că această casă a fost jefuită.

— Dar unde este Melina? Ea v-a chemat? Era aici când aţi venit?

— Da, noi credem că soţia dumneavoastră a fost aici. Îi arătă un ceas de damă, cu acele oprite la ora trei. Acesta este ceasul soţiei dumneavoastră?

— Da, aşa se pare.

— Pe spate este gravat „Pentru Melina, cu dragoste, Costa".

— Atunci este al ei. I l-am dat cadou.

Detectivul Theophilos îi arătă nişte pete pe covor.

— Sunt pete de sânge.

Luă un cuţit de pe duşumea şi i-l arătă, ţinându-l de mâner.

— Aţi mai văzut cuţitul acesta, domnule?

Demiris aruncă o privire spre obiect.

— Nu. Vreţi cumva să spuneţi că soţia mea este moartă?

— Este o posibilitate, domnule. Am descoperit picături de sânge şi pe nisipul de pe plajă.

— Dumnezeule!

— Din fericire pentru noi, pe cuţit amprentele sunt foarte clare.

Demiris se aşează pe un scaun.

— Atunci îl veţi prinde pe făptaş.

— Îl vom prinde, dacă amprentele sunt la dosar. În toată casa sunt amprente. Trebuie să le clarificăm.

Dacă nu vă supăraţi, domnule Demiris, va trebui să vă luăm şi dumneavoastră amprentele. Pentru a le elimina dintre cele care sunt în casă.

— Desigur, acceptă Demiris după un moment de ezitare.

— Va avea grijă de asta sergentul de colo.

Demiris se apropie de poliţistul cu trusă.

— Vă rog să puneţi degetul aici, domnule. După câteva minute totul era gata. Înţelegeţi că este doar o formalitate?

— Înţeleg.

Locotenentul Theophilos îi dădu lui Demiris o carte de vizită.

— Cunoaşteţi ceva despre asta, domnule Demiris?

Demiris privi cartea de vizită. Citi: *Katelanos*, *agenţie de detectivi - investigaţii particulare*. Întinse înapoi cartea de vizită.

— Nu. Are vreo semnificaţie?

— Nu ştim. Acum verificăm.

— Normal. Vreau să faceţi tot ce este posibil pentru a-l găsi pe vinovat. Şi anunţaţi-mă dacă aflaţi ceva despre soţia mea.

Locotenentul aprobă din cap.

— Nu vă temeţi, domnule, îl vom găsi.

Melina. Fata de aur, atrăgătoare şi inteligentă. La început a fost atât de frumos. Şi apoi ea l-a ucis pe fiul lor, iar pentru acest lucru nu exista iertare... numai în moarte.

*

* *

Telefonul sună a doua zi la amiază. Constantin Demiris era într-o şedinţă.

— Scuzaţi-mă, domnule Demiris...

— Ţi-am spus să nu fiu deranjat.

— Da, domnule, dar la telefon este inspectorul Lavanos. Spune că este urgent. Să îi spun să...?

— Nu, vorbesc eu cu el. Demiris se întoarse spre oamenii din jurul mesei: Vă rog să mă scuzaţi un moment, domnilor. Luă receptorul: Demiris.

— Sunt inspectorul şef Lavanos, domnule Demiris.

Avem o informaţie care credem că vă va interesa. Nu aţi dori să veniţi până la sediul poliţiei?

— Aveţi veşti despre soţia mea?

— Aş prefera să nu discutăm la telefon, dacă nu vă supăraţi.

— Vin imediat, spuse Demiris, după un moment de ezitare.

Puse receptorul în furcă şi se adresă celorlalţi:

— A intervenit o problemă urgentă. V-aş ruga să mergeţi în sufragerie şi să discutaţi propunerea mea, până mă întorc. Vom lua prânzul împreună.

Propunerea a fost primită cu un murmur de aprobare. Cinci minute mai târziu, Demiris era în drum spre sediul Poliţiei.

*

* *

În biroul comisarului de poliţie îl aşteptau vreo şase oameni. Demiris îl recunoscu pe poliţistul care a anchetat la casa de pe plajă.

—... iar acesta este procurorul Delma.

Delma era un bărbat scund şi îndesat, cu sprâncene stufoase, faţa rotundă şi ochii cinici.

— Ce s-a întâmplat? Aveţi veşti despre soţia mea?

Îi vorbi inspectorul şef:

— Să fiu sincer, domnule Demiris, am descoperit nişte lucruri care ne-au uimit. Sperăm că veţi putea să ne ajutaţi.

— Mă tem că pot face prea puţine lucruri care să vă ajute. Toată această poveste este atât de uluitoare...

— Aţi avut întâlnire cu soţia dumneavoastră, la casa de pe plajă, ieri după-amiază, în jurul orei trei?

— Poftim? Nu. Doamna Demiris mi-a telefonat şi m-a rugat să vin acolo la ora şapte.

Procurorul Delma interveni cu o voce dulceagă:

— Iată, acesta este un lucru care ne nedumereşte.

O cameristă de la dumneavoastră de acasă, ne-a spus că aţi telefonat soţiei în jurul orei două şi aţi rugat-o să vină la casa de pe plajă, singură, şi să vă aştepte.

Demiris se încruntă.

— Nu ştie ce spune. Este speriată. Soţia mea m-a sunat şi m-a rugat să o aştept acolo, la ora şapte seara.

— Înţeleg. Deci camerista greşeşte.

— Evident.

— Ştiţi din ce motive v-ar fi putut ruga soţia dumneavoastră să o aşteptaţi la casa de pe plajă?

— Cred că dorea să mă convingă să renunţ la divorţ.

— I-aţi spus soţiei dumneavoastră că intenţionaţi să divorţaţi?

— Da.

— Camerista spune că a auzit o conversaţie telefonică în care doamna Demiris vă spunea că divorţează.

— Nu dau doi bani pe ce spune camerista. Va trebui să mă credeţi pe cuvânt.

— Domnule Demiris, aveaţi costume de plajă la casa de la mare?

— La casa de pe plajă? Nu. Am renunţat la înot de mulţi ani. Folosesc doar bazinul de la vilă!, Inspectorul şef deschise un sertar şi scoase un slip împachetat într-o pungă de plastic; Scoase slipul din pungă şi i-l arătă lui Demiris.

— Este slipul dumneavoastră, domnule Demiris?

— Ar putea fi şi al meu, presupun.

— Are iniţialele dumneavoastră.

— Da, cred că îl recunosc. Este al meu.

— L-am găsit într-un dulap din casa de pe plajă.

— Şi? Poate că a rămas de pe vremea când mai înotam în mare. De ce...?

— Era ud, de apă de mare. Analiza a arătat că este apă din golf uleiul din faţa casei. Este plin de sînge.

În cameră aerul devenea de nerespirat.

— Probabil că l-a pus cineva acolo, spuse Demiris ferm.

— De ce ar face cineva aşa ceva? Acesta este unul dintre lucrurile care ne surprind, domnule Demiris.

Inspectorul şef deschise o altă pungă mai mică şi scoase din ea un nasture din aur.

— Unul din oamenii noştri a găsit acest nasture sub un covor, la casa de pe plajă. Îl recunoaşteţi?

— Nu.

— Este de la o jachetă de-a dumneavoastră. Ne-am permis să trimitem un detectiv acasă la dumneavoastră azi dimineaţă, să vă controleze garderoba. De la o jachetă lipsea un nasture. Se potriveşte perfect cu ceilalţi. Jacheta a

fost adusă de la curăţătorie abia acum o săptămână.

— Nu...

— Domnule Demiris, aţi spus că i-aţi transmis soţiei dumneavoastră că vreţi să divorţaţi şi ea încerca să vă convingă să vă răzgândiţi.

— Corect. Aşa am spus.

Inspectorul şef ridică acea carte de vizită, pe care Demiris o mai văzuse cu o zi înainte.

— Unul din oamenii noştri a vizitat această agenţie de detectivi particulari.

— V-am spus... nu am auzit niciodată de ei.

— Soţia dumneavoastră i-a angajat pentru a fi protejată.

Vestea căzu ca un trăsnet peste Demiris.

— Melina? Să o protejeze? De ce?

— De dumneavoastră. După cum ne-a spus patronul agenţiei, soţia dumneavoastră vă ameninţa cu divorţul şi dumneavoastră i-aţi spus că dacă o va face, o veţi omorî. Detectivul a întrebat-o de ce nu merge le poliţie şi ea a spus că doreşte să fie discretă. Nu voia publicitate.

Demiris se ridică în picioare.

— Nu voi mai asculta aceste minciuni. Nu aveţi nici un motiv să...

Inspectorul şef întinse mâna în acelaşi sertar şi scoase cuţitul pătat de sânge.

— I-aţi spus anchetatorului că nu l-aţi mai văzut?

— Aşa este.

— Pe mânerul acestui cuţit sunt amprentele dumneavoastră.

Demiris privea uluit spre cuţit.

— Am... amprentele mele? Trebuie să fie o greşeală. Este imposibil!

Mintea îi alergă frenetic. Trecu în revistă dovezile care se adunau împotriva lui: declaraţia cameristei care spunea că a auzit cum vorbea cu el... un slip de plajă, plin de sânge... un nasture de la o jachetă de-a lui... un cuţit cu amprentele lui...

— Nu vedeţi cretinilor că este o înscenare? strigă el. Cineva a dus la casa de pe plajă costumul de baie şi l-a umplut de sânge, la fel şi cuţitul, apoi a rupt un nasture de la o haină de-a mea şi...

— Domnule Demiris, îl întrerupse procurorul, cum vă explicaţi existenţa amprentelor dumneavoastră, pe acest cuţit?

— Nu... nu ştiu... staţi puţin! Da. Îmi amintesc.

Melina m-a rugat să tai sfoară de la un pachet.

Probabil că mi-a dat acest cuţit. De aceea sunt amprentele mele.

— Înţeleg. Ce era în pachet?

— Nu... nu ştiu.

— Nu ştiţi ce se găsea în pachet?

— Nu. Am tăiat doar sfoara. Dar ea nu l-a deschis.

— Puteţi explica petele de sânge de pe covor, sau de pe nisip, sau...?

— Este simplu. Melina nu trebuia decât să se taie puţin şi să meargă spre apă, aşa încât voi să credeţi că a fost ucisă. Încearcă să se răzbune pe mine, pentru că i-am spus că vreau să divorţez. Probabil că în acest moment se ascunde pe undeva şi râde, convinsă că mă veţi aresta pentru crimă. Melina trăieşte.

Procurorul vorbi cu solemnitate:

— Aş vrea să fie adevărat, domnule. Azi dimineaţă am găsit cadavrul în apă. A fost înjunghiată şi apoi înecată. Sunteţi arestat, domnule Demiris, acuzat de crimă împotriva soţiei dumneavoastră.

Douăzeci şi patru

La început, Melina nu ştia cum o va face. Ştia doar că soţul ei dorea să îl distrugă pe fratele ei şi ea nu-l putea lăsa să facă acest lucru. Într-un fel, oricum, prin orice mijloace, Costa trebuia oprit. Viaţa ei nu mai avea nici o importanţă. Zilele şi nopţile ei erau doar durere şi umilinţă. *Îşi aminti cum a avertizat-o Spyros înainte de căsătorie. Nu te poţi căsători cu Demiris. Este un monstru. Te va distruge*. Câtă dreptate a avut! Iar ea a fost atunci prea îndrăgostită şi nu l-a ascultat. Acum soţul ei trebuia distrus. Dar cum? *Gândeşte ca el*. Şi a făcut-o. Până dimineaţa Melina fixase toate detaliile planului. După aceea totul a fost simplu.

Constantin Demiris lucra în bibliotecă. Melina a intrat cu un pachet legat cu o sfoară groasă. Avea în mână un cuţit de bucătărie.

— Costa, vrei te rog să tai sfoara asta? Eu nu reuşesc.

Costă o privi furios că îl deranjează.

— Sigur că nu poţi. Tu nu ştii că un cuţit nu se ţine de lamă? Se ţine de mâner? Luă cuţitul din mâna ei şi tăie sfoara. Ai fi putut cere servitorilor să facă asta.

Melina nu-i răspunse.

— Gata, am tăiat-o. Puse cuţitul jos şi Melina îl luă atentă tot de lamă. Apoi îşi privi soţul.

— Costa, nu mai putem continua aşa. Eu încă te iubesc. Trebuie să mai ai şi tu o umbră de sentiment pentru mine. Îţi aminteşti ce viaţă frumoasă am avut la început? Îţi aminteşti prima noapte a lunii de miere când...

— Pentru Dumnezeu, o repezi Demiris. Tu nu înţelegi? S-a terminat. Am terminat cu tine. Ieşi afară de aici. Îmi face rău să mă uit la tine.

Melina îi privi fără grai. Foarte târziu spuse liniştită:

— Bine. Faci cum vrei. Se întoarse şi ieşi din cameră, ţinând cuţitul de lamă.

— Ai uitat pachetul, strigă după ea Demiris.

Dar Melina plecase.

*

* *

A cercetat garderoba soţului ei. Pe umeraşe erau sute de costume şi jachete sport. După ce le studie cu atenţie, alese o jachetă şi îi smulse un nasture de aur pe care îl puse în buzunar.

Apoi deschise un sertar din care scoase un costum de baie al soţului cu iniţialele brodate. *Aproape am terminat*, se gândi Melina.

*

* *

Agenţia de detectivi particulari Katelanos se afla pe strada Sofokleous într-o clădire veche de cărămidă. Melina a fost condusă şi prezentată şefului agenţiei, domnul Katelanos, un bărbat scund şi chel cu mustaţă subţire.

— Bună dimineaţa, doamnă Demiris. Cu ce vă pot fi de folos?

— Am nevoie de protecţie.

— Protecţie? Împotriva cui?

— A soţului meu.

Katelanos se încruntă. Nu mirosea a bine. Nu era deloc ceea ce îşi imaginase. Era total nepotrivit să superi un om atât de puternic, cum era Constantin Demiris.

— De ce nu mergeţi la poliţie? întrebă el.

— Nu pot. Nu vreau publicitate. Vreau să acţionaţi cât se poate de discret. I-am spus soţului meu că vreau să divorţez şi el m-a ameninţat că mă omoară. De aceea am venit la dumneavoastră.

— Înţeleg. Cum doriţi exact să vă ajutăm?

— Vreau să numiţi nişte detectivi care să mă apere.

Katelanos o studie. *Este o femeie frumoasă*, se gândi el. *Se vede cât de colo că este o nevropată.* Este de neconceput ca soţul ei să îi facă ceva. Este probabil vorba de o ceartă domestică, obişnuită, care se va rezolva în câteva zile. Dar, între timp, el avea de câştigat un onorariu frumuşel. Cântărind

argumentele, Katelanos hotărî că merită riscul.

— De acord. Am un detectiv foarte bun pe care vi-l pot da. Când doriţi să înceapă?

— Luni.

Aşadar, a avut dreptate. Nu era nici o grabă. Melina Demiris se ridicase în picioare.

— Vă sun eu. Aveţi o carte de vizită?

— Bineînţeles.

Katelanos îi întinse cartea de vizită şi o conduse spre uşă. *Este o clientă bună. Numele ei îi va impresiona pe ceilalţi clienţi ai mei.*

*

* *

După ce s-a întors acasă, Melina i-a telefonat fratelui ei.

— Spyros, am o veste bună. Vocea îi era plină de entuziasm. Costa vrea să vă împăcaţi.

— Cum ai spus? Nu am încredere în el, Melina. Pune ceva la cale. Omul acesta...

— Nu, nu minte. Şi-a dat seama ce prostie mare este lupta dintre voi. Vrea linişte în familie.

Spyros tăcea.

— Nu ştiu, Melina.

— Măcar dă-i o şansă. Vrea să vă întâlniţi la casa ta de vară din Acrocorinth. Astăzi după-amiază la ora trei.

— Este un drum de trei ore. De ce naiba nu vrea să ne întâlnim în oraş?

— Nu mi-a spus, dar dacă asta înseamnă liniştea noastră...

— Bine, merg. Dar o fac pentru tine.

— Pentru noi, Spyros. La revedere.

— La revedere.

*

* *

Melina îl sună pe Constantin Demiris la birou. El îi răspunse brutal.

— Ce vrei? Sunt ocupat.

— Am primit un telefon de la Spyros. Vrea să se împace cu tine.

Demiris râse scurt şi dispreţuitor.

— Cred şi eu. După ce voi termina eu de încheiat socotelile cu el te asigur că va avea toată liniştea din lume.

— Costa, mi-a spus că nu mai vrea să concureze cu tine. Vrea să-ţi vândă flota lui de vapoare.

— Să-mi vândă flo... Eşti sigură? Deodată Demiris părea interesat.

— Da. Spune că s-a săturat.

— Bine, spune-i să-şi trimită avocaţii la mine şi...

— Nu. Vrea să te vadă astăzi după-amiază la ora trei la casa lui din Acrocorinth.

— Casa de vacanţă?

— Da. Este izolată şi nu veţi fi decât voi doi. Nu vrea să se afle ce veţi hotărî împreună.

Cred şi eu, se gândi Demiris cu satisfacţie. *Când se va afla va fi de râsul lumii.*

— E-n regulă, spune-i că voi veni.

Drumul spre Acrocorinth era lung şi şerpuia printre culturile de viţă de vie, livezile de lămâi şi păşunile cu fân. Spyros Lambrou văzu în depărtare ruinele antice, coloanele de la Elefsis şi altarele zeilor. Se gândea la Demiris.

A ajuns primul la casa de vacanţă. A coborât din maşină şi a rămas rezemat de ea gândindu-se la această întâlnire ciudată. Oare chiar avea de gând Constantin Demiris să facă pace sau era o altă viclenie de a lui? Dacă se întâmpla ceva cu el, măcar ştia Melina unde se afla. Într-un târziu a intrat în casa pustie.

Era o căsuţă din lemn, plăcută, cu vedere spre Corinth. De mic copil, Spyros Lambrou petrecuse aici multe zile împreună cu tatăl său, jucându-se de-a vânătoarea. De data aceasta jocul era mult mai serios.

*

* *

Constantin Demiris a sosit după cincisprezece minute. L-a văzut pe Spyros aşteptându-l în casă şi l-a privit încântat şi dispreţuitor. *Bine, după toţi aceşti ani omul vrea în sfârşit să recunoască faptul că este un înfrânt.* Coborî din maşină şi porni spre casă. Intră. Cei doi bărbaţi au rămas în picioare privindu-se insistent.

— Ei bine, dragul meu cumnat, spuse Demiris, am ajuns în sfârşit la capătul drumului.

— Vreau să se termine cu această nebunie, Costa. A mers prea departe.

— Sunt perfect de acord cu tine. Câte vapoare ai, Spyros?

Lambrou îl privi surprins.

— Poftim?

— Câte vapoare ai? Le cumpăr pe toate. Bineînţeles la un preţ bun.

Lambrou nu-şi credea urechilor.

— Îmi cumperi vapoarele?

— Am această bunăvoinţă. Voi avea cea mai mare flotă din lume.

— Eşti nebun! Ce te face să crezi că îţi voi vinde vapoarele?

Era rândul lui Demiris să fie surprins.

— Nu de asta ne-am întâlnit aici?

— Ne-am întâlnit aici pentru că tu ai spus că vrei pace.

Chipul lui Demiris se întunecă.

— Eu? Cine ţi-a spus aşa ceva?

— Melina.

În acel moment au înţeles amândoi adevărul.

— Ţi-a spus ea că eu vreau pace?

— Ţi-a spus ea că eu vreau să-mi vând vapoarele?

— Ce proastă! exclamă Demiris. Presupun că în mintea ei de gâscă a crezut că ne vom împăca dacă ne întâlnim. Este mai proastă ca tine, Lambrou. Am pierdut o după-amiază.

Constantin Demiris se întoarse şi ieşi furtunos pe uşă. Spyros Lambrou privi în urma lui gândind că Melina nu trebuia să îl mintă. Trebuia să ştie că soţul ei şi cu mine nu ne vom putea împăca niciodată. Nu acum. Era prea târziu. Întotdeauna este prea târziu.

La ora 1, 30, în aceeaşi după-amiază, Melina îşi chema camerista:

— Andrea, vrei te rog să-mi aduci puţin ceai?

— Imediat, doamnă.

Camerista plecă din cameră şi când se întoarse după zece minute cu ceaiul, stăpâna ei vorbea la telefon. Părea furioasă.

— Nu, Costa, m-am hotărât. Vreau să divorţez de tine şi voi face multă, multă publicitate.

Stânjenită, Andrea lăsă tava pe masă şi încercă să plece, dar Melina o opri cu un gest al mâinii. Continuă să vorbească la telefon:

— Ameninţă cât vrei. Eu nu mă răzgândesc... niciodată... Nu-mi pasă ce spui... Nu mă înspăimânţi, Costa... Nu... Ce rost ar avea? .. Bine. Ne întâlnim la vila de pe plajă, dar să ştii că nu are nici un rost. Da, voi veni singură. Peste o oră? Foarte bine.

Lăsă receptorul în furcă cu o expresie de îngrijorare întipărită pe faţă. Îi spuse Andreei:

— Plec la vila de pe plajă să mă întâlnesc cu soţul meu. Dacă nu mă întorc până la ora şase, te rog să suni la poliţie.

Andrea înghiţi nervos.

— Doriţi să vă ducă şoferul?

— Nu. Domnul Demiris mi-a cerut să merg singură.

— Bine, doamnă.

*

* *

Un singur lucru mai avea de făcut. Viaţa Catherinei Alexander era în pericol. Trebuia să o avertizeze. Precis era cineva din grupul de trei care au cinat la ei acasă. Unul din ei o va omorî. *Nu o vei mai vedea niciodată. Am trimis pe cineva să aibă grijă de ea.* Melina ceru o convorbire telefonică cu birourile din Londra.

— Catherine Alexander lucrează acolo?

— Pentru moment nu este aici. Poate doriţi să vorbiţi cu altcineva.

Melina ezită. Mesajul ei era prea important ca să-l încredinţeze altcuiva, dar acum nu mai avea timp. Costa i-a vorbit odată de un oarecare Wim Vandeen, un geniu al birourilor.

— Aş putea vorbi cu domnul Vandeen?

— Un moment, vă rog.

La capătul firului se auzi o voce de bărbat. Abia îl auzea.

— Alo?

— Am un mesaj pentru Catherine Alexander. Este foarte important. Aţi putea să i-l transmiteţi?

— Catherine Alexander?

— Da. Spuneţi-i... spuneţi-i că viaţa ei este în pericol. Cineva încearcă să o omoare. Cred că este unul din cei trei oameni care au venit de la Atena.

— Atena...

— Da.

— Atena are o populaţie de opt sute şaizeci...

Nu putea să îl facă pe acest om să înţeleagă. Închise. A făcut tot ce i-a stat în putere.

*

* *

Wim stătea la birou şi digeră convorbirea telefonică. Cineva încerca să o omoare pe Catherine. Anul acesta în Anglia s-au comis o sută paisprezece crime, Catherine va fi a o suta cincisprezecea crimă. Unul din bărbaţii veniţi de la Atena. Jerry Haley. Yves Renard. Dino Mattusi. Unul din ei o va omorî pe Catherine. Mintea de computer a lui Wim primea datele celor trei bărbaţi. Cred că ştiu care din ei este.

Mai târziu, când se întoarse Catherine, Wim nu-i spuse nimic despre telefon.

Era curios să vadă dacă avea dreptate.

*

* *

În fiecare seară Catherine ieşea în oraş cu un alt membru al delegaţiei. Dimineaţa la birou Wim o aştepta. De fiecare dată era dezamăgit că o vede.

Când are de gând să o omoare? se întreba Wim. Poate că ar trebui să îi spună despre mesajul telefonic. Dar asta însemna să trişeze. Nu era normal să schimbi soarta unui om.

Douăzeci şi cinci

Drumul spre vilă de pe plajă a durat o oră şi douăzeci de ani de amintiri. Atât de multe amintiri. Atât de multe lucruri frumoase. Costa, tânăr şi frumos, spunându-i: *cu siguranţă te-au trimis îngerii să ne înveţe pe noi, muritorii, ce înseamnă frumuseţea. Nu există cuvinte care să exprime exact ceea ce eşti...* Minunatele croaziere pe yacht şi vacanţele idilice de la Psara... Zilele când primea daruri şi nopţile când făceau dragoste cu sălbăticie. Şi apoi avortul, şirul nesfârşit de amante şi aventura cu Noelle Page. Bătăile şi umilinţele. *Monnareemou!* Tu nu mai ai pentru ce trăi, aşa i-a spus. De ce nu te omori? Şi în cele din urmă, ameninţarea că îl va distruge pe Spyros.

Acest lucru, numai acest lucru nu îl putea suporta Melina.

*

* *

Când a ajuns la vila de pe plajă, locul era pustiu. Cerul era înnourat şi un vânt rece bătea dinspre mare. *Semn rău*, se gândi Melina.

Intră în casă prietenoasă şi privi în jurul ei pentru ultima dată.

Apoijncepu să răstoarne mobila, să strivească lămpile. Îşi sfâşie rochia şi o aruncă pe podea. Scoase cartea de vizită a agenţiei de detectivi şi o puse pe o măsuţă. Ridică colţul covorului şi ascunse nasturele de aur. Scoase ceasul de

aur primit de la Costa şi îl strivi de o măsuţă.

Scoase costumul de plaja al soţului ei şi plecă spre apă. Îl udă în apa golfului şi se întoarse în casă. Într-un târziu nu mai era nimic de făcut. *Gata*, se gândi ea, *a venit timpul*. Inspiră adânc şi cu mişcări lente luă cuţitul de bucătărie, îl scoase din hârtie atentă să nu atingă hârtia cu care era înfăşurat mânerul. O vreme îl ţinu în mână şi îl privi fix. Era momentul crucial. Trebuia să îl înfigă adânc pentru a face să pară o crimă şi în acelaşi timp trebuia să aibă suficientă putere pentru a-şi duce la îndeplinire restul planului.

Închise ochii şi împlântă cuţitul.

Durerea era sfâşietoare. Începu să curgă sânge. Melina lipi costumul de plajă de rană şi după ce acesta se îmbibă de sânge porni spre şifonier şi îl ascunse. Începea să ameţească. Privi în jurul său, se asigură că nu a uitat nimic, apoi, împleticit, ieşi pe uşa care ducea spre plajă. În urma ei lăsa o dâră de sânge în contrast cu covorul alb. Se apropie de mare. Sângele curgea din ce în ce mai tare. *Nu voi reuşi. Costa va câştiga din nou. Nu trebuie să îl las.*

Drumul spre mare a durat o veşnicie*. Încă un* pas, se gândi ea. *Încă un pas.*

Continua să meargă luptând cu ameţeala în care se prăbuşea. Vederea îi era tulbure. Căzu în genunchi. *Nu trebuie să mă opresc acum*. Se ridică şi continuă să meargă până simţi apa rece scăldându-i picioarele.

Apoi apa sărată îi biciui rana deschisă. Urlă de durerea pe care nu o mai putea suporta. *O fac pentru Spyros. Pentru dragul meu Spyros.*

În depărtare, la orizont, norii negri se apropiau. Începu să înoate spre nori, lăsând în urma ei o dâră de sânge. Şi atunci s-a întâmplat un miracol. Norul a coborât spre ea, i-a simţit moliciunea, a învăluit-o, a scăldat-o, a mângâiat-o. Durerea nu mai exista. Era doar un sentiment minunat de linişte.

Merg acasă, se gândi Melina fericită. *În sfârşit merg acasă.*

Douăzeci şi şase

Sunteţi arestat, domnule Demiris, acuzat de crimă împotriva soţiei dumneavoastră.

După aceea, totul s-a petrecut cu mişcări lente. I s-au luat din nou amprentele. I s-au făcut fotografii şi a fost dus într-o celulă de închisoare. Incredibil. Cum îndrăzneau să-i facă lui aşa ceva?

— Vreau să vorbesc cu Peter Demonides. Spuneţi-i că vreau să îl văd imediat.

— Domnul Demonides a fost eliberat din funcţie. Este cercetat.

Aşadar, nu avea pe nimeni. Voi ieşi şi din încurcătura asta, se gândi el. *Eu sunt Constantin Demiris.*

Dori să vorbească cu procurorul general.

Delma sosi la închisoare după o oră.

— Doriţi să-mi vorbiţi?

— Da, spuse Demiris. Am înţeles că aţi stabilit ora la care a murit soţia mea. Ora trei?

— Exact.

— Atunci, înainte de a vă face de râs, dumneavoastră şi inspectoratul general al poliţiei, vreau să vă spun că pot dovedi că la ora aceea nu eram nici

măcar în apropierea vilei de pe plajă.

— Puteţi dovedi?

— Da. Am un martor

*

* *

Erau în biroul comisarului când a sosit Spyros Lambrou. Când l-a văzut pe Spyros, faţa lui Demiris s-a luminat.

— Spyros, mulţumesc lui Dumnezeu că ai venit!

Cretinii ăştia cred că eu am ucis-o pe Melina. Tu ştii că nu o puteam face. Te rog să le spui.

Spyros Lambrou se încruntă.

— Ce să le spun?

— Melina a fost ucisă ieri după-amiază la ora trei. Noi doi eram împreună la ora trei, la Acrocorinth. Nu puteam ajunge la vila mea de pe plajă înainte de ora şapte. Spune-le că ne-am întâlnit.

Spyros Lambrou îl privea fix.

— Cum adică ne-am întâlnit?

Demiris se făcu alb ca varul.

— Întâlnirea de ieri... noi doi. La Acrocorinth.

— Trebuie să fii tare tulburat, Costa. Ieri după-amiază eu am fost singur şi nu am de gând să mint pentru tine.

Constantin Demiris începu să urle furios:

— Nu-mi poţi face aşa ceva! Îl prinse de haină pe Lambrou. Spune-le adevărul!

Spyros Lambrou îl împinse de lângă el.

— Adevărul este că sora mea a murit şi tu ai ucis-o.

— Mincinosule! urlă Demiris. Mincinosule. Se repezi din nou spre Lambrou, dar fu oprit de doi poliţişti. Ticălosule! Ştii că sunt nevinovat!

— Numai judecătorii vor hotărî acest lucru. Cred că ai nevoie de un avocat foarte bun.

În acel moment, Constantin Demiris realiză că numai un singur om ar fi putut să îl salveze.

Douăzeci şi şapte

Napoleon Chotas

Dosar confidenţial

Transcrierea convorbirilor cu Catherine Douglas

C: Alan, tu crezi în presentimente?

A: Din punct de vedere ştiinţific acestea nu sunt acceptate. Dar eu cred. De ce? Ai presentimente?

C: Da. Am... am sentimentul că mi se va întâmpla ceva îngrozitor.

A: Este în legătură cu vechiul tău coşmar?

C: Nu. Ţi-am spus că domnul Demiris a trimis nişte oameni de la Atena.

A: Da.

C: M-a rugat să am grijă de ei şi eu j-am însoţit aproape peste tot.

A: Te simţi ameninţată de ei?

C: Nu. Nu chiar. Îmi este greu să-ţi explic. Nu au făcut nimic şi totuşi... aştept parcă să se întâmple ceva. Ceva îngrozitor. Are vreo logică pentru tine acest lucru?

A: Povesteşte-mi despre bărbaţii aceia.

C: Un francez, Yves Renard. Insistă mereu să mergem la muzee, dar am văzut că nu-l interesează nimic. Mi-a cerut să îl duc la Stonehenge, sâmbăta

asta. Apoi, Jerry Haley. Este american. Pare destul de plăcut, dar mă nelinişteşte ceva în prezenţa lui. Apoi, Dino Mattusi. Este executiv într-o companie a domnului Demiris, dar pune multe întrebări la care ar trebui să ştie răspunsurile. M-a invitat la o plimbare cu maşina. M-am gândit să îl iau şi pe Wim... Şi aici este o altă poveste.

A: Da?

C: Wim se poată ciudat în ultima vreme.

A: În ce fel?

C: În fiecare dimineaţă când vin la birou văd că Wim mă aşteaptă. Nu a făcut-o până acum. Şi când mă vede, aproape că este furios că sunt acolo. Pentru mine nu are nici un înţeles lucrul acesta.

A: Toate lucrurile au un înţeles când le găseşti cheia. Ai mai visat?

C: Am avut un vis despre Constantin Demiris. Foarte vag.

A: Spune-mi ce îţi aminteşti.

C: L-am întrebat de ce este atât de bun cu mine şi de ce mi-a dat o slujbă şi o casă aici. Şi de ce mi-a dat broşa de aur.

A: Şi ce ţi-a răspuns?

C: Nu-mi amintesc. M-am trezit ţipând.

*

* *

Doctorul Alan Hamilton studia cu grijă dosarul. Căuta în reacţiile subconştientului explicaţia neliniştii pe care o simţea Catherine. Era aproape sigur că starea ei era legată de faptul că acei străini au sosit de la Atena, iar Atena a fost scena trecutului său traumatizant. Însă îl uimea povestea cu Wim. Îşi imagina Catherine lucruri pe care nu le vedea? Sau se purta Wim într-un mod ciudat? *Trebuie să îl văd pe Wim în câteva săptămâni,* se gândi Alan. *Poate că nu ar strica să îl văd mai repede.* Continuă să se gândească la Catherine. Deşi regula de bază era să nu se implice emoţional cu pacienţii săi, Catherine era o persoană deosebită. Era frumoasă şi vulnerabilă şi... *Ce fac? Nu-mi pot permite să gândesc aşa. Trebuie să mă concentrez asupra altor probleme.* Dar gândurile lui Alan se întorceau mereu la Catherine.

*

* *

Nici Catherine nu şi-l putea scoate din minte pe Alan Hamilton. *Nu fi naivă*, îşi spunea ea. *Este căsătorit. Toate femeile au astfel de sentimente faţă de psihiatrul care le tratează*. Dar nimic nu o ajuta. *Poate că ar trebui să consult un alt psihiatru şi să îi spun despre actualul meu psihiatru.*

Trebuia să îl vadă pe Alan peste două zile. *Poate că ar trebui să anulez şedinţa*, gândi Catherine, *înainte de a mă îndrăgosti prea tare*. Dar era deja

prea târziu.

În dimineaţa în care avea întâlnire cu Alan, Catherine s-a îmbrăcat cu multă grijă şi a mers la coafor. *Dacă tot m-am hotărât să nu-l mai văd,* încerca ea să-şi explice, *ce rău fac dacă arăt bine?*

*

* *

În momentul în care a intrat în cabinet, a uitat de toate hotărârile luate. *De ce naiba trebuie să arate atât de bine? De ce nu ne-am întâlnit înainte de a se căsători? De ce nu m-a cunoscut atunci când eram un om normal şi sănătos? Dar, dacă eram un om normal şi sănătos nu aş fi venit la el, nu?*

— Poftim?

Îşi dădu seama că a vorbit din nou cu voce tare. Trebuia să îi spună că era ultima vizită. Îşi adună curajul.

— Alan... dar hotărârea se topi din nou. Privi spre fotografia de pe măsuţă. De cât timp eşti căsătorit?

— Căsătorit? Urmări privirea Catherinei. Oh, este sora mea cu fiul ei.

Catherine se învioră brusc.

— Dar este minunat! Vreau să spun că... că este foarte frumoasă.

— Te simţi bine, Catherine?

Kirk Reynolds îi punea mereu această întrebare. *Şi atunci nu mă simţeam bine, dar acum mă simt bine.*

— Minunat. Şi nu eşti căsătorit?

— Nu.

Vrei să luăm masa împreună? Vrei să te culci cu mine? Vrei să te însori cu mine? Dacă ar fi rostit toate aceste întrebări el ar fi fost convins că ea este nebună. *Poate că sunt*.

Alan o privea încruntat.

— Catherine, mă tem că nu vom putea continua şedinţele. Astăzi este ultima întâlnire.

Inima Catherinei tresări.

— De ce? Ţi-am făcut ceva să te...?

— Nu, nu este vina ta. O legătură de felul acesta este neprofesională pentru un doctor. Un doctor nu trebuie să se implice emoţional în viaţa unui pacient.

Îl privea cu ochii strălucitori de bucurie.

— Vrei să spui că te implici emoţional cu mine?

— Da. Şi din cauza asta mă tem că...

— Ai perfectă dreptate, spuse Catherine fericită. Hai să luăm cina împreună şi să vorbim despre asta.

*

* *

Au cinat într-un mic restaurant italian din Soho. Mâncarea putea să fie îngrozitoare, sau foarte bună, pentru că oricum nu avea nici o importanţă. Erau total absorbiţi unul de altul.

— Nu este cinstit, Alan. Tu ştii totul despre mine. Povesteşte-mi despre tine. Nu ai fost niciodată căsătorit?

— Nu. Am fost logodit.

— Ce s-a întâmplat?

— Era în timpul războiului. Locuiam într-un mic apartament. S-a întâmplat în timpul bombardamentelor. Lucram la spital şi când am venit acasă într-o seară... Catherine îi simţea durerea... Clădirea nu mai exista. Nu mai rămăsese nimic din ea.

— Îmi pare rău, spuse ea şi încercă să îl mângâie.

— Mi-a trebuit mult timp să uit. După aceea nu am mai întâlnit pe nimeni cu care să vreau să mă căsătoresc.

Dar ochii lui spuneau *până acum*.

Au stat acolo patru ore; au vorbit despre o mulţime de lucruri - teatru, medicină, criza mondială; dar vorbele care le ardeau buzele au rămas nerostite. Între ei era un flux magnetic. Îl simţeau amândoi.

Tensiunea era aproape de nesuportat. Într-un târziu, Alan se hotărî:

— Catherine, ceea ce ţi-am spus azi dimineaţă despre legătura doctor-pacient...

— Ce-ar fi să continui la tine acasă?

*

* *

S-au dezbrăcat repede, plini de dorinţe. Catherine se gândea la sentimentele pe care le-a avut faţă de Kirk Reynolds şi cât de diferit se simţea acum*. Dragostea, aceasta este diferenţa. Îl iubesc pe bârbatul acesta.*

Îl aştepta şi când el a îmbrăţişat-o, toate grijile, toată spaima că nu va mai suporta niciodată un bărbat, totul s-a topit. S-au căutat cu o dorinţă sălbatică, iar când s-au găsit, mintea Catherinei a strigat fericită: *sunt din nou întreagă! Mulţumesc!*

Se temea să nu îl piardă. Îl ţinea strâns lângă ea. Când a reuşit să vorbească, i-a spus cu o voce tremurată:

— Un lucru este sigur doctore, ştii să tratezi un pacient.

Douăzeci şi opt

Catherine a aflat despre arestarea lui Constantin Demiris acuzat de uciderea soţiei sale, din ziare. A fost un şoc neaşteptat. La birou toată lumea se agita.

— Ai auzit? gemu Evelyn. Şi acum ce ne facem?

— Continuăm să muncim, aşa cum ar dori el. Sunt convinsă că este o eroare. Voi încerca să îl sun.

Dar nimeni nu reuşea să ajungă la Constantin Demiris.

*

* *

Era cel mai important prizonier de la închisoarea Centrală din Atena. Procurorul general dăduse ordin ca Demiris să nu primească tratamente speciale. Demiris ceruse o mulţime de lucruri: acces la telefon, la telex şi curier. A fost refuzat.

Îşi petrecea toate orele zilei şi cea mai mare parte a nopţii încercând să descopere cine a ucis-o pe Melina.

La început, a presupus că Melina a găsit în casă un hoţ, care s-a speriat şi a ucis-o. Dar în momentul în care poliţia l-a confruntat cu probele care îl acuzau direct, Demiris şi-a dat seama că este victima unei înscenări. Întrebarea era,

cine a făcut-o? Logic, persoana care ar fi putut-o face era Spyros Lambrou. Dar teoria nu stătea în picioare. Lambrou îşi iubea sora mai mult decât orice pe lume. Nu i-ar fi făcut niciodată un rău.

Apoi, suspiciunile lui Demiris a-au îndreptat spre banda lui Tony Rizzoli. Poate că ei au aflat ce i-a făcut el lui Rizzoli şi s-au răzbunat. Renunţă şi la această idee. Dacă mafia dorea să se răzbune, l-ar fi strâns cu uşa.

Şi astfel, singur în celula sa, Demiris încerca să rezolve acest rebus încâlcit. Într-un târziu, după ce a epuizat toate posibilităţile, a ajuns la singura concluzie posibilă: Melina s-a sinucis. S-a sinucis şi l-a prins pe el în capcană. Se gândi atunci la ce a făcut el cu Noelle Page şi Larry Douglas. Cu ironie amară constată că şi el se află acum exact în aceeaşi situaţie. Va fi judecat pentru o crimă pe care nu a comis-o.

*

* *

— Ţi-a venit avocatul.

Demiris se ridică şi îl urmă pe gardian într-o cameră mică. Îl aştepta un avocat. Se numea Vassiliki. Avea în jur de cincizeci de ani, părul argintiu şi profil de actor de cinema. Avea reputaţia unui avocat de prim rang. Oare va fi destul de bun?

— Aveţi cincisprezece minute, spuse gardianul şi îi lăsă singuri.

— Când ai de gând să mă scoţi de aici? Pentru ce te plătesc?

— Domnule Demiris, mă tem că nu este atât de simplu. Procurorul refuză...

— Procurorul este un tâmpit. Nu mă pot ţine aici. Ce spun de cauţiune? Le dau cât vor cere.

Vassiliki era nervos.

— Au respins cauţiunea. Au luat în consideraţie toate probele aduse de poliţie împotriva dumneavoastră. Domnule Demiris, sunt... sunt copleşitoare.

— Copleşitoare sau nu, să ştii că nu eu am ucis-o pe Melina!

— Da, sigur că da. Ăăăă... aveţi vreo idee cine ar fi putut să o omoare?

— Nimeni. Soţia mea s-a sinucis.

Avocatul îi privi uluit.

Iertaţi-mă, domnule Demiris, dar nu cred că este o idee credibilă. Va trebui să vă gândiţi la altceva. Mai convingător.

Cuprins de disperare Demiris ştia că omul are dreptate. Nici o curte de juraţi nu va crede o asemenea poveste.

*

* *

A doua zi dimineaţă devreme avocatul l-a vizitat din nou.

— Mă tem că am veşti proaste.

Demiris râse amar. Era în închisoare, confruntat cu o pedeapsă cu moartea şi idiotul acesta îi spunea că are veşti proaste. Ce putea fi mai rău decât situaţia în care se afla?

— Nu zău?

— Este în legătură cu cumnatul dumneavoastră.

— Cu Spyros? Ce-i cu el?

— Am o informaţie că a mers la poliţie şi a declarat că o femeie pe nume Catherine Douglas trăieşte. Nu cunosc amănuntele procesului Noellei Page şi al lui Larry Douglas, dar...

Constantin Demiris nu-l mai asculta. Sub tensiunea evenimentelor pe care le trăia uitase complet de Catherine. Dacă o descopereau şi ea vorbea, era implicat în moartea Noellei şi a lui Larry. A trimis pe cineva la Londra, dar iată că problema devenea urgentă şi trebuia rezolvată imediat.

Îl prinse pe avocat de mână.

— Vreau să trimit la Londra un mesaj urgent.

*

* *

Citi mesajul de două ori şi simţi cum îl cuprind poftele sexuale, cum se întâmpla de fiecare dată când trebuia să rezolve un contract. Se simţea ca un Dumnezeu. El hotăra cine trăieşte şi cine moare. Era uimit de puterea lui. Dar se ivea o mică problemă. Dacă trebuia să rezolve contractul imediat nu mai avea timp de celelalte planuri ale sale. *Trebuia să improvizeze ceva. Totul trebuia să pară un accident. În noaptea aceasta.*

Douăzeci şi nouă

DOSAR CONFIDENŢIAL

Transcrierea convorbirilor cu Wim Vandeen

A: Cum te mai simţi astăzi?

W: Bine. Am venit cu taxiul. Şoferul se numeşte Ronald Christie. Numărul de înmatriculare trei-zero-doi- şapte-unu, certificat numărul trei-zero-şapte-zero. Pe drum am trecut pe lângă treizeci şi şapte de Rover, un Bentley, zece Jaguare, şase Austin, un Rolls-Royce, douăzeci şi şapte de motociclete şi şase biciclete.

A: Cum te descurci la birou, Wim?

W: Ştii doar.

A: Spune-mi tu.

W: Îi urăsc pe oamenii de acolo.

A: Şi pe Catherine Alexander? .. Wim, ce sentimente ai faţă de Catherine Alexander... Wim?

W: Oh, ea? Nici ea nu ar trebui să mai lucreze acolo.

A: Ce vrei să spui?

W: Va fi ucisă.

A: Poftim? De ce spui asta?
W: Mi-a spus ea.
A: Catherine ţi-a spus că va fi omorâtă?
W: Nu, cealaltă.
A: Care cealaltă?
W: Soţia lui.
A: Soţia cui, Wim?
W: A lui Constantin Demiris.
A: Ţi-a spus el că domnişoara Alexander va fi ucisă?
W: Doamna Demiris. Soţia lui. M-a sunat din Grecia.
A: Cine o va omorî pe Catherine?
W: Unul din bărbaţi.
A: Vrei să spui, unul din cei veniţi de la Atena?
W: Da.
A: Wim, va trebui să întrerupem şedinţa. Trebuie să plec.
W: E-n regulă.

Treizeci

Birourile Corporaţiei Elenice de Comerţ se închideau la ora şase. Cu câteva minute înainte de şase, Evelyn şi ceilalţi angajaţi se pregăteau de plecare. Evelyn veni în biroul Catherinei.

— *„Miracol pe Strada 34"* se joacă la *Criterion*. A avut un succes extraordinar. Nu vrei să-l vedem împreună diseară?

— Nu pot, spuse Catherine. Mulţumesc, Evelyn. I-am promis lui Jerry Haley să merg cu el la teatru.

— Nu prea te lasă să respiri, nu? Nu-i nimic. Distracţie plăcută.

*

* *

Catherine îi auzi pe ceilalţi plecând. În sfârşit era linişte. Privi încă o dată pe birou, se asigură că toate hârtiile sunt în ordine, se îmbrăcă, îşi luă poşeta şi porni pe coridor. Era aproape de uşa principală când auzi telefonul. Ezită gândindu-se dacă să răspundă sau nu. Îşi privi ceasul; va întârzia. Dar telefonul continua să sune. Fugi înapoi în birou şi ridică receptorul.

— Alo?

— Catherine. Era Alan Hamilton. Părea agitat. Slavă Domnului că te-am găsit.

— S-a întâmplat ceva?

— Eşti în pericol. Cred că cineva încearcă să te omoare.

Scoase un geamăt prelungit. Cel mai cumplit dintre coşmaruri avea să devină realitate. Simţea că ameţeşte.

— Cine?

— Nu ştiu. Dar vreau să rămâi pe loc. Nu părăsi biroul. Nu vorbi cu nimeni. Vin să te iau.

— Alan, eu...

— Nu te speria, am plecat. Încuie uşa. Totul va fi bine.

Catherine puse încet receptorul în furcă.

— Oh, Dumnezeule!

În uşă apăru Atanas. Privi faţa palidă şi speriată a Catherinei şi se grăbi spre ea.

— S-a întâmplat ceva domnişoară Alexander?

Ea se întoarse spre el.

— Cineva... cineva vrea să mă omoare.

— De ce? Cine... cine ar dori să facă aşa ceva?

— Nu sunt sigură.

Auziră o bătaie în uşa de la intrare. Atanas o privi pe Catherine.

— Să...?

— Nu, spuse ea repede. Nu deschide la nimeni. Doctorul Hamilton vine aici.

Bătaia din uşă devenea insistentă.

— Vă puteţi ascunde la subsol, şopti Atanas. Acolo sunteţi în siguranţă.

— Bine, acceptă ea speriată.

Au plecat amândoi spre uşa care ducea la subsol.

— Când vine doctorul Hamilton, spune-i unde sunt.

— N-o să vă fie frică?

— Nu.

Atanas aprinse lumina şi începu să coboare scara spre subsol.

— N-o să vă găsească nimeni aici, o asigură el. Nu ştiţi cine vrea să vă omoare?

Catherine se gândi la Constantin Demiris şi la visul ei*. Te va ucide. Dar a fost un vis!*

— Nu sunt sigură.

Atanas o privi şi îi şopti:

— Cred că ştiu eu.

— Cine?

— Eu.

Deodată Catherine văzu lama cuţitului din mâna lui. Acum i-l ţinea la gât.

— Atanas. Nu avem timp de glume...

Dar lama cuţitului o apăsa din ce în ce mai tare.

— Ai citit vreodată *„Întâlnire în Samarra",* Catherine? Nu? Ei, acum este prea târziu. Este vorba despre cineva care vrea să scape de moarte. Acesta fuge la Samarra, dar acolo îl aştepta moartea. Catherine, aici este Samarra ta.

Era obscen. Cuvintele acestea îngrozitoare pe buzele unui copil cu înfăţişare inocentă.

— Atanas, te rog. Nu poţi să...

El o lovi cu putere în faţă.

— Nu pot pentru că sunt un copil? Te-am luat cumva prin surprindere? Asta pentru că sunt un actor strălucit. Am treizeci de ani, Catherine. Ştii de ce arăt ca un copil? Pentru că atunci când eram în creştere nu am avut ce mânca. Mâncam gunoaie din containerele de gunoi.

O ţintuia de perete ţinându-i cuţitul la gât.

— Când eram copil am văzut cum soldaţii i-au violat pe mama şi pe tata şi i-au omorât şi apoi m-au violat şi pe mine şi m-au lăsat aproape mort.

Lama cuţitului o obligă să înainteze în subsol.

— Atanas, eu... eu nu ţi-am făcut niciodată nici un rău. Eu...

Îi zâmbi copilăreşte.

— Dar nu este o afacere personală. Este un contract. Pentru mine tu valorezi cincizeci de mii de dolari - moartă.

Parcă îi căzuse un voal pe ochi. Vedea totul printr-o ceaţă roşie. O parte din ea se detaşase şi privea absurdul momentului.

— Am avut un plan minunat. Dar şeful este acum foarte grăbit şi va trebui să improvizăm ceva, nu?

Catherine simţea vârful cuţitului. Atanas îi tăie cu repeziciune rochia.

— Drăguţă. Foarte drăguţă. Aveam de gând să ne distrăm frumos, dar pentru că vine prietenul tău, doctorul, nu mai avem timp, nu? Mare pierdere pentru tine. Ştiu să fac dragoste extraordinar de bine.

Catherine se sufoca.

Atanas duse mâna la buzunarul jachetei şi scoase o sticlă. Conţinea un lichid transparent.

— Ai băut vreodată şliboviţă? Să bem pentru accidentul tău, da? Duse cuţitul la dopul sticlei şi, pentru o fracţiune de secundă, Catherine fu tentată să fugă.

— Hai, fă-o, spuse Atanas moale. Bea. Te rog.

— Uite eu... eu o să-ţi dau bani. O să-ţi...

— Termină. Atanas luă un gât şi îi întinse sticla. Bea.

— Nu. Nu...

— Bea!

Catherine luă sticla şi sorbi o înghiţitură. Băutura spirtoasă îi tăia respiraţia. Atanas îi luă sticla şi bău din nou.

— Cine i-a spus doctoraşului că cineva vrea să te omoare?

— Nu ştiu...

— Oricum, acum nu mai contează.,

Îi arătă cu vârful cuţitului un stâlp de lemn care susţinea tavanul.

— Mergi acolo. Catherine privi spre uşă, dar simţi tăişul lamei.

— Să nu-ţi spun de două ori.

Catherine se supuse.

— Ce fată bună. Stai jos.

Atanas se întoarse şi în momentul acela Catherine porni. Fugea spre scări cu inima bătând să-i spargă pieptul. Fugea spre viaţă. A atins prima treaptă, apoi a doua, dar a simţit că îi prinde piciorul şi o trage înapoi. Era incredibil de puternic.

— Ticăloaso!

O prinse de păr şi îi trase faţa lângă faţa lui.

— Mai încearcă o dată şi îţi rup picioarele.

Simţea vârful cuţitului în spate.

— Mişcă!

A adus-o din nou lângă stâlpul de lemn şi a aruncat-o pe cimentul rece.

— Aici să stai!

*

* *

Îl văzu pe Atanas îndreptându-se spre o stivă cu cutii legate cu o sfoară groasă. Tăie o bucată din funie şi se apropie din nou de ea.

— Adu mâinile la spate pe lângă stâlp.

— Nu, Atanas. Eu...

Pumnul o lovi cu o iuţeală fulgerătoare şi totul se întunecă. Atanas se aplecă şi îi şopti în ureche:

— Să nu îndrăzneşti să spui nu în faţa mea. Fă ce îţi spun înainte de a-ţi despica capul de trup.

Catherine duse mâinile pe după stâlp şi simţi tăişul funiei legate strâns. Simţea că i se opreşte circulaţia.

— Te rog, spuse ea. Este prea strâns!

— Perfect, rânji el.

Luă o altă bucată de sfoară şi îi legă picioarele la glezne. Apoi se ridică în picioare.

— Gata. Drăguţ şi curat. Luă o înghiţitură din sticlă. Vrei să bei?

Catherine clătină din cap.

— Cum vrei.

Îşi duse sticla din nou la gură. *Poate se îmbată şi adoarme,* se gândi Catherine disperată.

— Altădată beam câte o sticlă pe zi, se lăudă Atanas. Să trecem la treabă.

— Ce vrei să faci?

— Să produc un mic accident. Va fi o capodoperă. Poate că voi primi dublu de la Demiris.

Demiris! Aşadar nu era doar un vis. El se ascundea în spatele acestor lucruri. Dar de ce?

Îl văzu pe Atanas îndreptându-se spre boiler. Examina cele opt guri de foc. Valva de siguranţă era într-o cutie metalică care o proteja de căldură. Atanas luă o bucăţică de lemn şi blocă supapa de siguranţă a valvei. Căldura se ridica la 150 grade. Atanas duse maneta la maximum. Mulţumit se întoarse la Catherine.

— Îşi aminteşti câte necazuri am avut cu boilerul ăsta? Ei, mi-e teamă că până la urmă tot va exploda. Când acul ajunge la 400 de grade, cazanul explodează. Ştii ce se va întâmpla atunci? Vor ceda conductele de gaz şi se vor aprinde. Clădirea asta va exploda ca o bombă.

— Eşti nebun! Acolo afară sunt oameni nevinovaţi care...

— Nu există oameni nevinovaţi. Voi, americanii, credeţi în *happy end*, nu? Sunteţi nişte proşti. Nu există *happy end.*

Se aplecă şi controla sfoară cu care era legată Catherine de stâlp. Încheieturile mâinilor sângerau. Sfoara îi intra în carne iar nodul era bine strâns. Atanas îşi trecu încet mâna peste sânii Catherinei, apoi se aplecă şi îi sărută.

— Păcat că nu avem mai mult timp. Nici nu ştii ce pierzi. O prinse de păr şi o sărută. Mirosea a alcool. Adio, Catherine!

— Nu mă lăsa aici, îl rugă Catherine. Hai să vorbim, să...

— Trebuie să prind avionul. Mă întorc la Atena. Îl văzu cum începe să urce treptele. Las lumina aprinsă să vezi şi tu ce se întâmpla.

După câteva momente, Catherine auzi închizându-se uşa de la subsol. Apoi a fost linişte. Era singură. Privea manometrul boilerului. Acul se mişca rapid - de la 160 la 170 - şi continua să crească. Disperată încerca să-şi

elibereze mâinile, dar când trăgea legătura se strângea. Privi din nou ecranul manometrului. 180 de grade - şi continua să crească. Nu avea nici o scăpare.

Nici una.

*

* *

Alan Hamilton conducea nebuneşte pe Wimpole Street. Ignoraa toate semafoarele şi toate claxoanele din jurul său. În faţa sa drumul era blocat. Porni spre dreaptă spre Oxford Circus. Traficul era şi mai aglomerat aici.

*

* *

În subsolul clădirii de la 217 pe Bond Street acul manometrului arăta 200 de grade. Era foarte cald înăuntru.

*

* *

Circulaţia era blocată. Oamenii mergeau acasă, la cină, la teatru. Alan Hamilton era disperat. *Poate că trebuia să anunţ poliţia? La ce ar fi folosit? O pacientă crede că cineva vrea să o omoare? Ar fi râs poliţiştii. Nu, eu trebuie să ajung la ea.*

Maşinile începură să se mişte.

*

* *

În subsol acul arăta 300 de grade. Atmosfera era de nerespirat.

Catherine încerca să-şi elibereze mâinile dar frînghia se strângea.

*

* *

Porni pe Oxford Street accelerând nebuneşte peste o trecere de pietoni pe care traversau două bătrâne. În urma lui auzi fluierul ascuţit al poliţistului. Un moment a fost tentat să oprească şi să ceară ajutor. Dar nu avea timp de explicaţii. Continuă să conducă nebuneşte.

La o intersecţie, un camion îi blocă drumul. Claxonă furios. Scoase capul pe geam şi urlă:

— Mişcă-te!

Şoferul camionului îl întrebă surprins:

— Ce s-a întâmplat amice, arde?

Circulaţia devenise un şir de maşini care se mişcau anevoios. Când în sfârşit s-a eliberat, Alan Hamilton a pornit nebuneşte. Ar fi trebuit să ajungă în zece minute, dar megea de aproape jumătate de oră.

*

* *

În subsol acul arăta 400 de grade.

*

* *

În sfârşit vedea clădirea birourilor. Alan Hamilton tăie curba şi frână brusc. Deschise portiera şi ieşi din maşină. Nu făcuse primul pas spre clădire şi se opri îngrozit. Pământul s-a cutremurat sub picioare şi întreaga clădire a explodat ca o bombă uriaşă aruncând în aer flăcări şi fum.

Şi moarte.

Treizeci şi unu

Atanas Stavich era cuprins de pofte carnale.

Întotdeauna păţea aşa după ce rezolva un contract. Făcuse o lege de căpătâi să aibă contacte sexuale cu victimele lui, bărbaţi ori femei, înainte de a le ucide şi de fiecare dată experienţa îl excita. Acum se simţea frustrat pentru că nu a mai avut timp să o tortureze pe Catherine, sau să facă dragoste cu ea. Îşi privi ceasul. Era încă devreme. Avionul pleca abia la unsprezece noaptea. Luă un taxi spre Shepherd Market, plăti şi se pierdu în labirintul de străduţe. Zeci de fete stăteau la colţurile străzilor, ademenindu-i pe bărbaţii care veneau în zonă.

— Hei, dragule, nu vrei lecţii de franceză în noaptea asta?

— Dar o mică petrecere, nu vrei?

— Dar greaca, nu îţi place greaca?

Nici una dintre femei nu se apropie de Atanas. Îi atrase privirea o blondă

înaltă, îmbrăcată cu o fustă din piele foarte scurtă şi pantofi cu tocul foarte ascuţit.

— Bună seara, salută Atanas politicos.

Ea îl privi de sus, amuzată.

— Bună, băieţaş. Mama ta ştie pe unde umbli?

Atanas zâmbi timid.

— Da, doamnă. M-am gândit că, dacă nu sunteţi ocupată...

Prostituata începu să râdă în hohote.

— Ia te uită! Aşa te-ai gândit? Şi ce ai face dacă eu nu aş fi ocupată? Ai mai făcut dragoste?

— O dată, răspunse Atanas şoptit. Mi-a plăcut.

— Eşti tare mititel, râdea fata. De obicei nu mă uit la mărunţei. Dar în noaptea asta merge cam greu. Ai zece boabe?

— Da, doamnă.

— Bine, scumpule. Hai să urcăm.

Îl conduse printr-o uşă, urcară două etaje şi intrară într-o cameră. Atanas îi întinse banii.

— La să vedem noi ce ştii tu să faci!

Femeia se dezbrăcă şi îl privi şi pe el dezbrăcându-se. Rămase uimită.

— Dumnezeule! Eşti enorm!

— Da?

Urcă în pat şi îl avertiză:

— Fii atent. Nu vreau să mă doară.

Atanas se apropie de pat. De obicei îi plăcea să bată târfele. Îi sporea satisfacţia sexuală. Dar acum ştia că nu trebuia să lase urme ale trecerii sale, pentru a nu cădea în mâinile poliţiei. Se mulţumi să îi zâmbească femeii din pat.

— Eşti norocoasă.

— Cum?

— Nu contează.

Se aruncă asupra ei şi auzi ţipetele Catherinei şi ştiu că pe Catherine o răneşte, tare, din ce în ce mai tare şi mai dureros.

— Dumnezeule! exclamă femeia. Este de necrezut.

Atanas deschise ochii şi văzu că nu este cu Catherine. Era cu o târfă urâtă, într-o cameră sordidă. Se îmbrăcă şi plecă. Luă un taxi, plecă la hotel, împachetă şi achită nota de plată.

La ora nouă treizeci era în drum spre aeroport. Avea timp suficient.

*

* *

La linia aeriană Olimpia era coadă. Ajunse la ghişeu şi întinse biletul.

— Pleacă la timp avionul?

— Da. Funcţionarul citea numele de pe bilet. Atanas Stavich. Îl privi din nou pe Atanas şi făcu un semn imperceptibil spre un alt bărbat.

Acesta se apropie de ghişeu.

— Pot să vă văd biletul?

— S-a întâmplat ceva?

— Mi-e teamă că s-au vândut prea multe locuri la zborul acesta. Voi încerca să rezolv problema.

Atanas ridică din umeri.

— Bine, aştept.

Îi urmă pe bărbat spre unul din birouri, cuprins de un sentiment de euforie. Probabil că Demiris ieşise din închisoare. Era un om mult prea important pentru a i se întâmpla vreun rău. Va lua cei cincizeci de mii de dolari şi îi va depune în contul băncii elveţiene. Apoi va lua o scurtă vacanţă. Poate pe Riviera, sau la Rio. Îi plăceau bărbaţii prostituaţi din Rio.

Intră în birou şi se opri. Se albi la faţă.

— Tu ai murit! Ai murit! Te-am omorât!

Începu să urle. Continuă să urle şi după ce l-au scos din cameră şi l-au îmbarcat într-o maşină a poliţiei.

După ce nu l-a mai văzut, Alan o privi pe Catherine.

— Acum s-a terminat, draga mea. În sfârşit, s-a terminat.

Treizeci şi doi

Cu câteva ore mai devreme, în subsolul clădirii, Catherine încercase cu disperare să-şi elibereze mâinile. Cu cât trăgea mai mult, cu atât se strângea mai mult legătura. Îi amorţise degetele. Nu-şi lua ochii de pe cadranul manometrului. Acul era la două sute cincizeci de grade. *Când acul acela va ajunge la patru sute de grade, boilerul va exploda. Trebuia să găsească o soluţie. Trebuia!* Ochii i se opriră pe sticla de băutură adusă de Atanas. Fixă sticla şi inima îi bătea cu putere. Este o şansă! Numai dacă ar putea... Se lăsă pe pământ şi întinse picioarele spre sticlă. Nu ajungea. Se întinse mai tare. Legăturile îi sfâşiau carnea. Ochii i se umplură de lacrimi*. Încearcă! Mai*

încearcă o dată! Doar o dată! Se întinse cu toată puterea pe care o mai avea. Atinse sticla cu un picior. *Ai grijă să nu o împingi.* Încet, foarte încet, trase gâtul sticlei cu sfoara cu care îi erau legate gleznele. Mai aproape. Acum era mai aproape.

Privi cadranul manometrului. Acul era la 280 de grade. Foarte încet împinse sticla la spate. Acum o putea prinde cu vârful degetelor. Dar degetele îi erau prea amorţite să o poate prinde şi alunecau, erau pline de sânge.

În subsolul clădirii căldura creştea. Catherine încercă din nou. Sticla alunecă. Acul manometrului arăta 300 de grade. Începuse să iasă abur sub presiune. Catherine încercă din nou să apuce sticla.

Gata! O prinsese cu amândouă mâinile. O ţinu strâns, ridică mâinile şi cu ultima picătură de forţă o lovi de ciment. Nimic. Acul urca inexorabil peste 350 de grade. Catherine inspiră adânc şi lovi încă o dată. *S-a spart! Slavă Domnului!* Cât reuşi de repede, începu să frece frânghia de gâtul spart al sticlei. Sticla îi tăia carnea, dar ea nu simţea. Legătura slăbi şi deodată simţi că mâna îi este liberă. Se grăbi să dezlege şi cealaltă mână, apoi gleznele. Acul era la 380 de grade.

Şuvoaie de abur ieşeau acum din cazan. Atanas blocase intrarea în subsol. Nu mai era timp să iasă din clădire, înainte de explozie. Fugi spre cazan şi încercă să scoată bucata de lemn care bloca supapa. Nu reuşi. 400!

Trebuia să hotărască într-o fracţiune de secundă. Fugi la uşa care ducea spre adăpostul antiaerian. Intră repede şi trase uşa masivă din metal. Stătea lipită de peretele de ciment şi abia mai respira. După cinci secunde auzi o explozie înfiorătoare şi totul în jurul ei se cutremură. Era în întuneric şi abia respira. Era în siguranţă. Se terminase. *Nu, nu încă,* se gândi Catherine. *Mai am încă ceva de făcut.*

*

* *

După o oră au găsit-o şi au scos-o pompierii. Alan Hamilton era acolo. Catherine fugi în braţele lui şi îl strânse cu putere.

— Catherine, draga mea. Cât mi-a fost de teamă! Cum ai...?

— Mai târziu, Alan. Acum trebuie să-l găsim pe Atanas Stavich.

Treizeci şi trei

S-au căsătorit la o bisericuţă de ţară, în Sussex, la ferma surorii lui. Sora lui Alan era o femeie plăcută, exact ca în fotografia de pe măsuţa din cabinet. Copilul era la şcoală. Catherine şi Alan au petrecut un week-end liniştit, apoi au luat avionul spre Veneţia, unde începea luna de miere.

*

* *

Veneţia era ca o pagină viu colorată, dintr-o carte de istorie medievală.

Oraş magic, oraş plutitor, oraş al lagunelor şi al celor 120 de insuliţe, legate de 400 de poduri. Alan şi Catherine au aterizat la aeroportul Marco Polo, au luat o barcă cu motor până la Piaţa San Marco şi s-au cazat ia *Hotelul Royal Danieli*, hotel vechi şi frumos de lângă Palatul Dogilor.

Aveau un apartament frumos, mobilat cu mobilier antic, cu vedere spre Grand Canal.

— Ce ai vrea să faci mai întâi?

Catherine îl îmbrăţişă.

— Ghici!

Au desfăcut valizele mult mai târziu.

Veneţia era ca un balsam vindecător. Catherine uita încet coşmarul îngrozitor, trecutul înfiorător pe care l-a trăit.

Ea şi Alan explorau Piaţa San Marco, biserica veche de câteva secole, galeriile de artă şi catedrala cu mozaicurile care îţi tăiau respiraţia. Vizitau muzee şi biserici din împrejurimi. S-au oprit la Murano şi au admirat capodoperele din sticlă şi la Burano unde femeile croşetau dantele.

Au vizitat Palatul Dogilor, cu sălile lui opulente şi s-au oprit la Puntea Suspinelor, trecută de-a lungul secolelor de prizonierii condamnaţi la moarte. Au luat o barcă cu motor şi au mers la Torcello, au cinat la *Locanda Cipriani* într-o grădină minunată, plină de flori.

Şi Catherine şi-a amintit de grădina mănăstirii; şi-a amintit cât s-a simţit de pierdută acolo. L-a privit pe Alan cu recunoştinţă. *Mulţumesc, Doamne!*

*

* *

Mercerie, era principala stradă cu magazine: *Rubelli*, pentru ţesături, *Casella* pentru pantofi şi *Gioconda Cassini* pentru antichităţi. Au cutreierat încântaţi aceste magazine, au cinat la Quadri şi s-au plimbat cu gondola şi Sandoli.

*

* *

Vineri, aproape de sfârşitul vacanţei, a început o furtună violentă. Catherine şi Alan erau la plimbare şi au fugit repede la adăpost în holul hotelului.

— Îmi pare rău, doamnă Hamilton. Meteorologii au anunţat vreme frumoasă.

— Ce furtună! zâmbi Catherine. Sunt atât de fericită!

Fulgere tăioase luminau cerul şi deodată explozia unui tunet a cutremurat totul. O fracţiune de secundă Catherine a avut impresia că a fost o altă explozie. Explozia boilerului. Se întoarse spre Alan:

— Nu astăzi se dă verdictul?

— Da... Alan ezită... nu am adus vorba pentru că...

— Mă simt bine. Vreau să ştiu.

Alan o privi un moment, apoi se hotărî:

— Bine.

Aprinse radioul şi căută B.B.C.-ul.

„...iar primul ministru şi-a prezentat astăzi demisia. Premierul va încerca să formeze un nou guvern."

Din cauza bruiajului vocea crainicului dispărea, apoi revenea cu intensitate.

— Din cauza furtunii, spuse Alan.

„La Atena, procesul lui Constantin Demiris s-a terminat în sfârşit. Juraţii au schimbat verdictul de acum câteva luni. Spre surprinderea tuturor..."

Vocea nu se mai auzi.

— Alan, tu ce crezi, care a fost verdictul?

O luă în braţe.

— Depinde dacă tu crezi în *happy end.*

Epilog

Cu cinci zile înainte de începerea procesului, gardianul deschise uşa celulei.

— Ai un musafir.

Constantin Demiris ridică privirea. Cu excepţia avocatului, până acum nu i s-a permis nici o vizită. Refuză să arate că era curios. Ticăloşii aceştia îl tratau ca pe un criminal de rând. Dar nu le va da satisfacţia să arate vreo emoţie. Îl urmă pe gardian în sala mică de vorbitor.

— Acolo.

Demiris intră şi se opri. Un bătrân schilod abia se ţinea într-un scaun cu rotile. Avea părul alb ca neaua. Faţa avea porţiuni albe şi roşii, de la o arsură puternică. Buzele erau îngheţate într-un rictus de zâmbet oribil. Îi trebuiră câteva momente până să-l recunoască pe vizitatorul său. Chipul i se învineţi.

— Dumnezeule!

— Nu sunt o stafie, spune Napoleon Chotas. Avea o voce răguşită. Intră, Costa.

Demiris îşi drese glasul.

— Focul...

— Am sărit pe fereastră şi mi-am fracturat coloana. M-a salvat majordomul, înainte să vină pompierii Nu am vrut să ştii că mai trăiesc. Eram prea obosit să mai lupt cu tine.

— Dar... au găsit totuşi un corp...

— Valetul.

Demiris se prăbuşi pe un scaun.

— Îmi... îmi pare bine că trăieşti, şopti el.

— Ar trebui, pentru că eu îţi voi salva viaţa.

Demiris îl privea mut de uimire.

— Cum?

— Te voi apăra în proces.

Demiris izbucni în râs.

— Doamne, Leon, după toţi aceşti ani, tu tot mă crezi prost? Ce te face să crezi că-mi voi lăsa viaţa în mâinile tale?

— Pentru că eu sunt singurul care te poate salva, Costa.

Constantin Demiris se ridică în picioare.

— Nu, mulţumesc.

— Am vorbit cu Spyros Lambrou. L-am convins să declare că a fost cu tine în momentul în care sora lui a fost ucisă.

Demiris se opri din mers şi se întoarse.

— De ce ar face acest lucru?

— Pentru că eu l-am convins că ar fi mai dulce răzbunarea să-ţi ia averea, nu viaţa.

— Nu înţeleg.

— L-am asigurat pe Lambrou că îi vei da întreaga ta avere, dacă va schimba declaraţia. Vapoarele, companiile, tot ce ai.

— Eşti nebun!

— Sunt? Mai gândeşte-te, Costa. Declaraţia lui îţi poate salva viaţa. Este averea mai importantă decât viaţa?

Urmă o tăcere mormântală. Demiris se aşeză din nou şi îl privi pe Chotas.

— Lambrou va spune sub jurământ că eram împreună cu el, când a fost ucisă sora lui?

— Da.

— Şi în schimb vrea...

— Tot ce ai.

Demiris clătină din cap.

— Va trebui să păstrez...

— Totul. Vrea să îţi ia totul. Nu înţelegi? Asta este răzbunarea lui.

Şi totuşi, ceva îl uimea pe Demiris.

— Dar tu ce câştigi din toate astea, Leon?

— Eu câştig totul, spuse Chotas cu o parodie de zâmbet pe faţă.

— Nu... nu pricep.

— Înainte de a preda Corporaţia Elenică de Comerţ lui Lambrou, vei transfera toate bunurile acestei corporaţii unei noi companii. O companie care este a mea.

Demiris îl privea şi nu-şi credea urechilor.

— Şi lui Lambrou nu-i rămâne nimic?

Chotas ridică din umeri.

— Oamenii pierd şi câştigă.

— Şi nu va suspecta ceva Lambrou?

— Nu, pentru că mă ocup eu de toate.

— Dacă îl înşeli pe Larnbrou, de unde ştiu eu că nu mă vei înşela şi pe mine?

— Este foarte simplu, Costa. Tu eşti protejat. Vom semna o înţelegere că noua companie va fi a mea numai în condiţiile în care tu vei fi achitat. Dacă vei fi declarat vinovat, eu nu primesc nimic.

Pentru prima dată, Demiris devenea interesat de propunere. Îl privea suspicios pe avocatul cel schilod. *Va pierde procesul şi va da cu piciorul la milioane de dolari numai pentru a se răzbuna pe mine? Nu, nu este atât de prost.*

— Bine, de acord, spuse Demiris încet.

— Bine faci, zise Chotas. Tocmai ţi-ai salvat viaţa, Costa.

Am salvat mai mult decât viaţa, se gândi Demiris triumfător. *Am o sută de milioane de dolari ascunşi undeva unde nu îi va găsi nimeni.*

*

* *

Întîlnirea lui Chotas cu Spyros Lambrou nu a fost deloc uşoară. Aproape că l-a aruncat afară din birou.

— Ce vrei tu? Mărturia mea să salvez viaţa unui monstru? Ieşi naibii afară de aici!

— Vrei să te răzbuni, nu-i aşa? îl întrebă Chotas.

— Da. Şi acum sunt răzbunat.

— Eşti? Îl ştii pe Costa. Averea lui înseamnă mai mult decât viaţa pentru el. Dacă îl vor executa, va simţi durere doar câteva minute, dar dacă îi iei totul şi îl obligi să trăiască fără nici un ban, îi dai o pedeapsă mult, mult mai mare.

Era adevăr în vorbele avocatului. Demiris era cel mai lacom om pe care îl cunoscuse în viaţa lui.

— Spui că vrea să semneze şi să-mi dea mie toată averea lui?

— Totul. Flotă, toate afacerile, toate companiile.

Tentaţia era enormă.

— Am să mă gândesc.

Lambrou l-a condus pe avocatul desfigurat la uşă. *Bietul amărât. Pentru ce mai trăieşte?*

*

* *

La miezul nopţii, Spyros Lambrou îi telefona lui Napoleon Chotas:

— M-am gândit. Semnăm înţelegerea.

*

* *

Presa era într-o aşteptare frenetică. Nu numai că acest Constantin Demiris era judecat pentru vina de a-şi fi ucis soţia, dar şi pentru că era apărat de un om care s-a întors din morţi - strălucitul avocat care murise într-un holocaust.

Procesul se judeca în aceeaşi sală în care fuseseră judecaţi Noelle Page şi Larry Douglas. Constantin Demiris stătea în boxa acuzaţilor, învăluit într-o aură de indiferenţă. Lângă el, în scaunul cu rotile, stătea Napoleon Chotas. Statul era reprezentat în proces de procurorul general Delma.

Delma se adresa juraţilor:

„Constantin Demiris este unul dintre cei mai puternici oameni din lume. Enorma lui avere i-a dat multe privilegii. Dar există un singur privilegiu pe care nu i l-a dat. Acela de a comite cu sânge rece o crimă. Nimeni nu are acest drept. Acuzarea va demonstra, fără nici un dubiu, că domnul Demiris este vinovat de a-şi fi ucis într-un mod brutal soţia care îl iubea. După ce veţi auzi toate declaraţiile, după ce veţi vedea probele, sunt convins că veţi ajunge la o singură concluzie: Vinovat de crimă de gradul unu."

Delma se aşează la masa lui. Judecătorul se întoarse spre Napoleon Chotas.

— Apărarea este pregătită pentru pledoarie?

— Suntem, onorată instanţă.

Chotas îşi îndreptă scaunul cu rotile şi se aşeză în faţa juraţilor. Deşi oamenii evitau să-l privească, Chotas văzu aerul de compasiune de pe feţele lor.

— Constantin Demiris nu este judecat acum pentru că este bogat sau puternic. Sau poate că *tocmai* din această cauză a fost târât în acest proces. Cei slabi încearcă întotdeauna să-i strivească pe cei mai bogaţi ca ei, nu? Poate că domnul Demiris este vinovat de a fi bogat şi puternic, dar eu voi dovedi cu certitudine un singur lucru: nu este vinovat de a-şi fi ucis soţia.

Procesul începuse.

*

* *

Procurorul Delma îl interoga pe locotenentul Theophilos.

— Vă rog să descrieţi ce aţi văzut când aţi intrat în vila de pe plajă.

— Scaunele şi mesele erau răsturnate. Totul era într-o dezordine de nedescris.

— Aţi avut impresia că acolo s-a dus o luptă?

— Da, domnule. Casa părea că a fost jefuită.

— Aţi găsit un cuţit cu lama plină de sânge la locul crimei?

— Da, domnule.

— Şi aţi găsit amprente pe cuţit?

— Da, domnule.

— Ale cui erau amprentele?

— Ale lui Constantin Demiris.

Privirile juraţilor se întoarseră spre Constantin Demiris.

— După ce aţi controlat casa, ce aţi mai găsit?

— Ascuns într-un dulap era un costum de baie care avea iniţialele lui Demiris. Era pătat de sânge.

— Nu era posibil ca acest costum de plajă să fi fost de multă vreme acolo?

— Nu, domnule. Era ud cu apă de mare.

— Mulţumesc.

Era rândul lui Napoleon Chotas.

— Domnule detectiv Theophilos, aţi avut ocazia să vorbiţi personal cu acuzatul, nu-i aşa?

— Da, domnule.

— Cum l-ai descrie din punct de vedere fizic?

— Păi... aş spune că este un om bine făcut.

— Ţi s-a părut puternic? Adică fizic, este puternic?

— Da.

— Nu este genul de om care trebuie să răvăşească o cameră pentru a-şi omorî soţia.

Delma sări în picioare.

— Obiecţie, onorată instanţă.

— Se admite. Avocatul apărării nu va sugera răspunsurile martorului.

— Mă iertaţi, domnule judecător. Chotas se întoarse din nou spre detectiv. După conversaţia cu domnul Demiris, aţi spus despre el că este un om inteligent?

— Da, domnule. Nu cred că poţi deveni atât de bogat ca el, dacă nu ai şi minte.

— Perfect de acord cu dumneata. Ei, dar acest lucru ne duce la o întrebare interesantă. Cum putea un om ca domnul Demiris să fie atât de prost, să comită o crimă şi să lase la locul crimei cuţitul cu amprentele lui şi un costum de baie pătat de sânge...? Nu vi se pare că acest lucru este lipsit de inteligenţă?

— Păi, uneori, intraţi în panică, oamenii care comit crime fac cele mai ciudate lucruri.

— Poliţia a găsit un nasture de aur de la o haină a domnului Demiris. Este corect ce spun?

— Da, domnule.

— Aceasta este o importantă probă de acuzaţie împotriva domnului Demiris. Poliţia consideră că acest nasture a fost smuls de doamna Demiris, în luptă cu soţul ei care încerca să o omoare?

— Aşa este, domnule.

— Deci, avem de-a face cu un om care de obicei se îmbracă foarte elegant şi atent. I se smulge un nasture de la haină, dar el nu observă. Merge acasă, îmbrăcat cu această haină şi totuşi el nu observă. Dezbracă această haină şi o aşează la locul ei pe umeraş şi totuşi nu observă lipsa nasturelui. Acest om pare şi stupid, şi orb.

*

* *

În boxa martorilor se afla domnul Katelanos, patronul agenţiei de detectivi particulari. Era interogat de procurorul Delma.

— Sunteţi proprietarul acestei agenţii?

— Da, domnule.

— Cu câteva zile înainte de a fi ucisă, doamna Demiris a venit la dumneavoastră?

— Aşa este.

— Ce dorea de la dumneavoastră?

— Protecţie. A spus că dorea să divorţeze de soţul ei şi el a ameninţat-o că o omoară.

Un murmur prelungit se auzi în sală.

— Şi doamna Demiris părea îngrijorată?

— Da, domnule. Era foarte îngrijorată.

— Şi v-a solicitat să o protejaţi de soţul ei?

— Da, domnule.

— Asta este tot, mulţumesc. Martorul este al dumneavoastră.

Chotas îşi dirijă scaunul cu rotile în faţa martorului.

— Domnule Katelanos, de cât timp aveţi agenţia de detectivi?

— De aproape cincisprezece ani.

Chotas păru impresionat.

— Foarte mult timp. Trebuie să fiţi foarte bun în această meserie.

— Cred că da, spuse Katelanos cu modestie.

— Şi aveţi destulă experienţă cu oamenii care vin la dumneavoastră pentru că au necazuri.

— De aceea vin la noi.

— Şi, când a venit la dumneavoastră doamnă Demiris, părea neliniştită, sau...

— Oh, nu, era foarte agitată. Aş putea spune chiar că intrase în panică.

— Înţeleg. Pentru că se temea că soţul ei o va ucide.

— Deci, după ce a plecat de la dumneavoastră, câţi detectivi au însoţit-o? Unul? Doi?

— Nnn... nu. Nu am trimis nici un detectiv.

Chotas se încruntă.

— Nu înţeleg. De ce?

— Păi... ne-a rugat să începem de luni.

Chotas îl privi şăgalnic.

— Mă tem că îmi provocaţi confuzii, domnule Katelanos. Această femeie care a venit la dumneavoastră, îngrozită că soţul ei o va omorî, a ieşit pur şi simplu din birou spunându-vă că nu doreşte protecţie decât începând de luni?

— Ei bine, aşa a fost.

Napoleon Chotas spuse mai mult pentru sine:

— Te şi întrebi cât era oare, de speriată doamna Demiris, nu?

*

* *

Camerista casei Demiris era în boxa martorilor.

— Aşadar, ai auzit o conversaţie între doamna Demiris şi soţul ei?

— Da, domnule.

— Ne repeţi şi nouă conversaţia?

— Păi, doamna Demiris i-a spus soţului său că doreşte să divorţeze, iar ei i-a spus că nu va fi niciodată de acord.

Delma privi semnificativ spre juraţi.

— Înţeleg. Ce altceva aţi mai auzit?

— El a rugat-o să meargă la vila de pe plajă, la ora trei şi să meargă singură.

— I-a spus să meargă singură?

— Da, domnule. Iar dânsa mi-a spus că dacă nu se întoarce până ia ora şase, să anunţ poliţia.

Juraţii reacţionară în mod vizibil. Îl priveau cu toţii pe Demiris.

— Nu mai am întrebări, spuse Delma şi se întoarse spre Chotas. Martora este a dumneavoastră.

Din nou, Napoleon Chotas îşi îndreptă scaunul cu rotile mai aproape de boxa martorilor.

— Numele dumitale este Andrea, nu?

— Da, domnule. Femeia încerca să nu privească chipul desfigurat.

— Andrea, ai spus că ai auzit-o pe doamna Demiris spunându-i soţului său că doreşte să divorţeze şi că l-ai auzit pe domnul Demiris spunând că nu este de acord cu divorţul şi că o roagă să vină singură la vila de pe plajă. Este corect?

— Da, domnule.

— Eşti sub prestare de jurământ, Andrea. Nu aşa ceva ai auzit.

— Ba da, domnule, aşa a fost.

— Câte aparate de telefon sunt în camera unde a avut loc această conversaţie?

— Numai unul.

Napoleon Chotas aduse scaunul mai aproape.

— Deci nu ascultai conversaţia la un alt telefon?

— Nu, domnule. Nu aş face niciodată aşa ceva.

— Aşadar, adevărul este că ai auzit numai ceea ce a spus doamna Demiris. Ţi-ar fi fost imposibil să auzi ceea ce a spus domnul Demiris.

— Păi... cred că aşa este.

— Cu alte cuvinte, nu ai auzit că domnul Demiris ameninţa viaţa soţiei lui şi nici că a rugat-o să meargă la vila de pe plajă. Ţi-ai imaginat toate aceste lucruri din cauza cuvintelor doamnei Demiris.

Andrea era roşie ca focul.

— Cred că da, putem spune aşa.

— Eu spun aşa. De ce erai în cameră când vorbea la telefon doamna Demiris?

— Mă rugase să-i aduc nişte ceai.

— Şi i l-ai adus?

— Da, domnule.

— L-ai pus pe masă?

— Da, domnule.

— De ce nu ai plecat după aceea?

— Doamna Demiris mi-a făcut semn să rămân.

— Pentru că dorea ca tu să auzi conversaţia la telefon sau ceea ce trebuia să pară o conversaţie?

— Cred... cred că da.

Vocea lui Chotas şuieră ca o lovitură de bici.

— Deci tu nu ştii dacă vorbea cu soţul ei la telefon sau vorbea cu altcineva. Chotas apropie şi mai mult scaunul. Nu ţi se pare ciudat că în mijlocul unei conversaţii telefonice, doamna Demiris ţi-a cerut să rămâi în cameră? Eu ştiu că, la mine acasă, dacă am o convorbire telefonică, nu cer servitorilor să fie martori. Nu. Eu spun că această convorbire telefonică nu a avut loc. Doamna Demiris nu vorbea cu nimeni. Plănuise totul, pentru ca soţul ei să fie acuzat acum, în această sală. Constantin Demiris nu şi-a ucis soţia. Toate probele împotriva lui au fost programate cu foarte multă grijă. Nici un om inteligent nu lasă la întâmplare atâtea probe care l-ar putea acuza. Constantin Demiris poate avea multe defecte, dar el este cu siguranţă un om inteligent.

*

* *

Procesul a mai continuat zece zile, cu acuzaţii şi contraacuzaţii, şi declaraţii ale experţilor poliţiei. Opinia generală era că, probabil, Constantin Demiris este vinovat.

Napoleon Chotas a lăsat bomba să explodeze abia în ultima zi. L-a chemat în boxa martorilor pe Spyros Lambrou. Înainte de începerea procesului Demiris a semnat un contract prin care ceda Corporaţia Elenică de Comerţ şi toate anexele ei, lui Spyros Lambrou. Însă, cu o zi mai devreme, toate aceste erau transferate în secret lui Napoleon Chotas, cu o clauză - să fie preluate numai în cazul în care Constantin Demiris era achitat.

— Domnule Lambrou, dumneavoastră nu vă prea înţelegeaţi cu cumnatul dumneavoastră, nu-i aşa?

— Nu, nu ne înţelegeam.

— Ar fi corect dacă am spune că de fapt vă urâţi?

Lambrou îl privi pe Constantin Demiris.

— Am putea spune acest lucru.

— În ziua în care sora dumneavoastră a dispărut, Constantin Demiris a spus la poliţie că era departe de vila de pe plajă; că, de fapt, la ora trei - ora la care s-a stabilit că a murit sora dumneavoastră eraţi împreună la Acrocorinth. Când aţi fost întrebat de poliţie, aţi negat acest lucru.

— Da.

— De ce?

Lambrou tăcu un moment. Apoi vorbi mânios:

— Demiris se purta ruşinos cu soţia lui, sora mea. Abuza de ea şi o umilea. Doream să-l pedepsesc. Avea nevoie de mine pentru un alibi. Şi nu am vrut să i-l dau.

— Dar acum?

— Nu pot trăi cu o minciună. Simt că trebuie să spun adevărul.

— V-aţi întâlnit cu Constantin Demiris la Acrocorinth în după-amiaza aceea?

În sală se făcu o rumoare infernală. Delma sări în picioare:

— Obiectez, onorată instanţă...

— Se respinge obiecţia.

Delma se prăbuşi pe scaun. Demiris îi privi pe toţi cu ochii strălucind de fericire.

— Spuneţi-ne despre această întâlnire. A fost ideea dumneavoastră?

— Nu. A fost ideea Melinei. Ne-a minţit pe amândoi.

— V-a minţit? Cum?

— Melina m-a sunat şi mi-a spus că soţul ei doreşte să ne întâlnim acolo, să discutăm o afacere.

Apoi l-a sunat pe Demiris şi i-a spus că eu l-am rugat să vină acolo. Când ne-am întâlnit, am descoperit că nu aveam ce să ne spunem.

— Iar întâlnirea a avut loc după-amiaza, la ora la care s-a stabilit moartea surorii dumneavoastră?

— Aşa este.

— De la Acrocorinth îţi trebuie patru ore să ajungi la vila de pe plajă. Am cronometrat. Napoleon Chotas îi privea pe juraţi. Aşadar, nu a existat nici o posibilitate ca domnul Demiris să fie la Acrocorinth la ora trei şi apoi la Atena, mai devreme de ora şapte. Chotas se întoarse din nou spre Spyros Lambrou: Sunteţi sub prestare de jurământ. Este adevărat ceea ce aţi spus acum?

— Da. Aşa să mă ajute Dumnezeu!

Napoleon Chotas roti scaunul spre juraţi.

— Doamnelor şi domnilor, nu veţi putea da decât un singur verdict.

Nevinovat. Dacă Procuratura consideră că Demiris a angajat pe altcineva să o ucidă pe soţia sa, încă ar mai exista îndoieli. Dar pentru că acest caz s-a bazat de la bun început pe aşa-zisele probe incriminatorii, Justiţia ne spune că într-un proces trebuie demonstrate două lucruri: motivul şi momentul. Nu motivul sau momentul, ci motivul şi momentul. În drept, aceste două principii sunt inseparabile. Acuzatul poate că a avut sau nu un motiv, dar acest martor a dovedit fără putinţă de tăgadă că acuzatul nu era aproape de locul scenei, când s-a petrecut crima.

*

* *

Juraţii au deliberat timp de patru ore. Constantin Demiris îi privi revenind în sală şi aşezându-se. Era palid şi neliniştit. Chotas nu se uita la juraţi. Îl privea pe Constantin Demiris. Îi dispăruseră aplombul şi aroganţa. Era un om în faţa morţii.

Preşedintele completului întrebă:

— Aţi ajuns la un verdict?

— Da, domnule preşedinte.

— Atunci, îl rog pe aprod să-mi aducă hotărârea juriului.

Aprodul se apropie de reprezentantul juraţilor, luă foaia de hârtie şi o aduse preşedintelui. Acesta o deschise şi citi:

— Juraţii îl consideră pe acuzat nevinovat.

Sala sări în aer. Oamenii erau în picioare, unii aplaudau, alţii fluierau. Demiris era extaziat. Răsuflă uşurat, se ridică şi porni spre Napoleon Chotas.

— Ai reuşit. Îţi sunt dator.

Chotas îl privi în ochi.

— Nu-mi mai eşti dator. Acum eu sunt foarte bogat, iar tu eşti foarte sărac. Să mergem. Vom sărbători evenimentul.

Demiris împinse scaunul cu rotile prin mulţime, printre reporterii curioşi. Ajunseră în parcarea din faţa Tribunalului. Chotas arătă spre un Sedan.

— Maşina mea este acolo.

Demiris îl duse lângă portieră.

— Nu ai şofer?

— Nu am nevoie. Am refăcut comenzile maşinii să o pot conduce. Vrei să mă ajuţi puţin?

Demiris deschise portiera şi îl ajută pe Chotas să urce la volan, apoi urcă lângă el.

— Ai rămas cei mai mare avocat din lume.

— Da. Chotas porni motorul şi puse maşina în mişcare.

— Ce ai de gând să faci acum, Costa?

Demiris răspunse foarte atent să nu se trădeze:

— Oh, reuşesc eu să mă descurc cumva*. Cu o sută de milioane de dolari îmi pot reface imediat imperiul,* râse în sinea lui. Spyros va fi foarte furios când va afla că l-am trişat.

— Nu mai poate face nimic. Contractul este semnat. A primit o companie fără valoare.

Se îndreptau spre munţi. Demiris îl privi pe Chotas acţionând manetele de frână şi de viteză.

— Te descurci bine.

— Dacă trebuie, înveţi repede să faci ceva.

Urcau un drum îngust de munte.

— Unde mergem?

— Acolo sus am o căsuţă. Bem un pahar de şampanie şi pe urmă îţi comand un taxi. Ştii, Costa, m-am gândit foarte mult. Tot ce s-a întâmplat... Moartea lui Larry Douglas şi a Noellei. Şi bietul Stavros. Nici una nu s-a întâmplat din pricina banilor, nu-i aşa? Îl privi pe Demiris. Au murit din cauza urii. Dragoste şi ură. Ai iubit-o pe Noelle.

— Da, am iubit-o pe Noelle.

— Şi eu am iubit-o, continuă Chotas. Nu ai ştiut, nu?

Demiris îl privi surprins.

— Nu.

— Şi totuşi, te-am ajutat să o ucizi. Nu mă voi ierta niciodată pentru acest lucru, Costa. Tu te-ai iertat?

— A meritat să moară.

— Cred că, până la urmă, toţi meritǎm ceea ce primim. Mai este un lucru pe care nu ţi l-am spus, Costa. Focul acela... de la focul acela am rămas cu nişte dureri cumplite. Doctorii au încercat să mă recupereze, dar nu au prea reuşit. Sunt mutilat. Chotas roti maneta pentru viteză.

Începeau să meargă în viteză prin curbe în vârf de ac şi urcau din ce în ce mai sus. Foarte departe, dedesubt, se vedea Marea Egee.

— De fapt, continuă Chotas răguşit, am dureri atât de mari, încât nu cred că mai merită să trăiesc.

Roti din nou maneta de viteză şi maşina răspunse imediat.

— Încetineşte, strigă Costa, ai să...

— Numai din cauza ta am mai trăit până acum. Am hotărât că noi doi, tu şi eu, ne vom sfârşi viaţa împreună.

Demiris îl privi îngrozit.

— Ce naiba spui? Încetineşte, omule! O să murim aici!

— Aşa este.

Roti din nou maneta de viteză şi maşina se avântă înainte.

— Eşti nebun! Strigă Demiris. Acum eşti bogat. De ce să mori?

Buzele vinete ale lui Chotas se lungiră într-un zâmbet oribil.

— Nu, nu sunt bogat. Ştii cine este bogat? Prietena ta, Maica Theresa. Am donat toţi banii tăi mănăstirii din Ioannina.

Intrau cu o viteză neiertătoare într-o curbă fără vizibilitate, pe panta abruptă a muntelui.

— Opreşte maşina imediat! urlă Demiris disperat.

Încercă să prindă volanul, dar nu reuşi.

— Îţi dau tot ce vrei! urlă Demiris din nou. Opreşte!

— Am tot ce îmi doresc, spuse Chotas.

În secunda următoare, zburau peste vârful stâncii. Maşina a început o piruetă grotescă a morţii, rostogolindu-se pe panta abruptă a muntelui, până a ajuns în mare.

A urmat o explozie asurzitoare.

Apoi - tăcerea eternităţii.

SFÂRŞIT

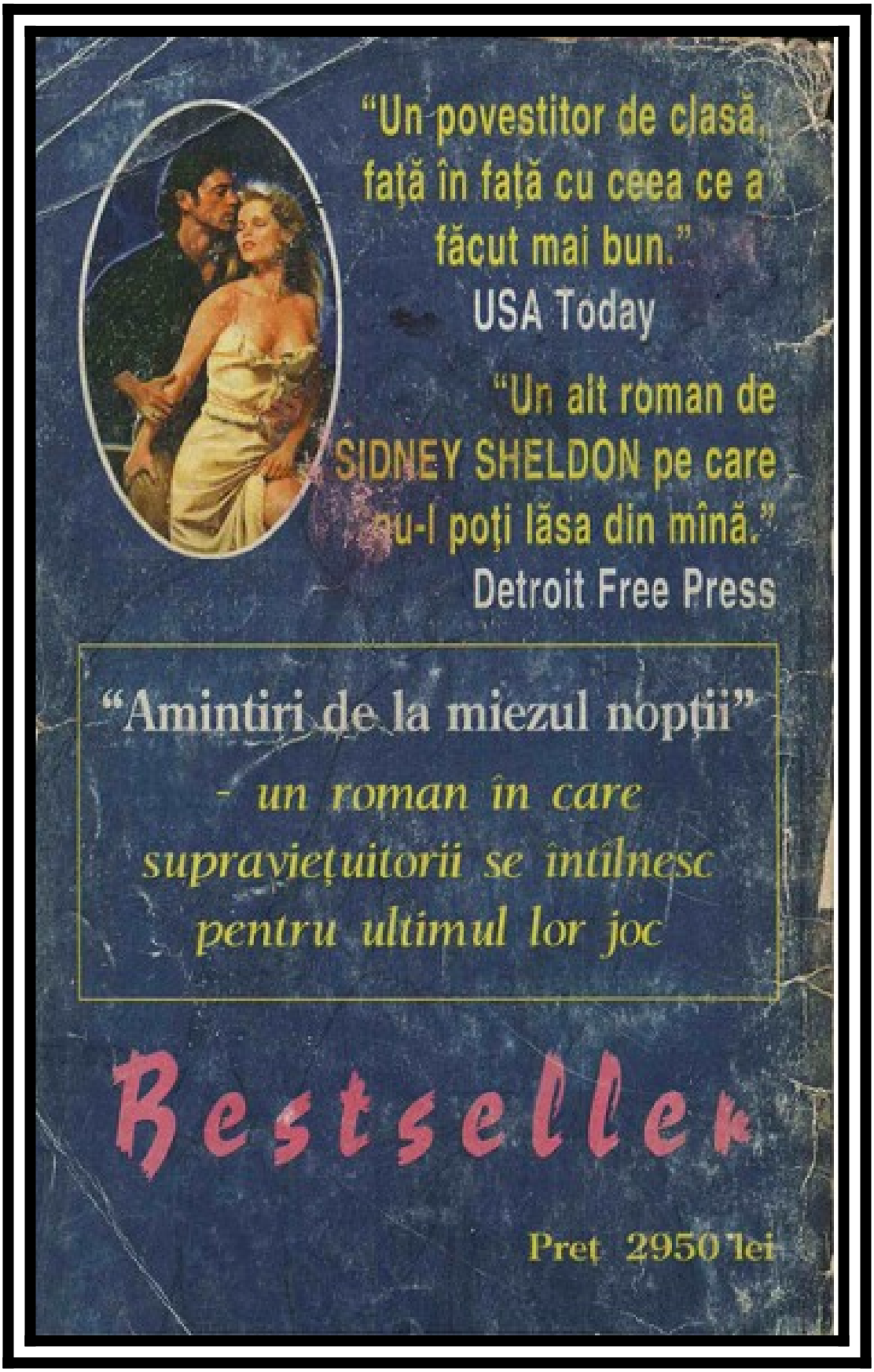
"Un povestitor de clasă, față în față cu ceea ce a făcut mai bun."
USA Today
"Un alt roman de SIDNEY SHELDON pe care nu-l poți lăsa din mînă."
Detroit Free Press
"Amintiri de la miezul nopții"
- un roman în care supraviețuitorii se întîlnesc pentru ultimul lor joc
Bestseller
Preț 2950 lei